உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஸம்பந்தநாத்தசரணாயநம:.

பாஞ்சராத்திரமதசபேடிகை

என்னும்

சைவசூளாமணி.

இஃது,

ஸ்ரீலஸ்ரீ

சுவாமி, சோமசுந்தரநாயகரவர்களால்

இயற்றப்பட்டு,

ஸ்ரீமாந

யாழ்ப்பாணம்,

தி, குமாரசாமிச்செட்டியாரவர்கள்

பெருதவியால் வெளியிடப்பட்டது.

MEMORIAL PRESS:

MADRAS.

உ

சிவமயம

அச்சிற்பதிப்பித்த புத்தகங்கள்.

:O:

		ரூ.	அணா.
சிவபாரம்யப்பிரதரிசினி.... பாரததாற்பரியசங்கிரகம .. சமரசஞானதீபம........... சித்தாநதபூஷணம .... உத்தமவாததூலவாதூலம தணிகாசலஸ்தவம......... ஆளுடையபிள்ளையாரந்தாதி..	ஒரே கட்டடம	3	8
ஆபாசஞானநிரோதம்...... சிததாநதசேகரம...........	do.	1	12
சிவதத்வசிந்தாமணி............... சிவாதிசயரதநாவளி-முதறபாகம do. உ-வது பாகம	do.	2	8
சைவசூளாமணி. ...	...	1	8
சித்தாநதவுந்தியார.	...	0	2

மெயகண்டானதிருவடிவாழக.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஸம்பந்ததீர்த்தசரணாயமயஃ.

பாஞ்சராத்திரமதசபேடிகை

என்னும்

சைவசூளாமணி.

காப்பு

நீர்பூத்தவேணி நிமலனைநற்பரமென
றோர்பூத்தவேத மியம்புமுறை - சீர்பூத்த
சைவசூளாமணியைச் சாற்றவமானைமுகனை
றெய்வமலர்த்தாண்முடியிற் சேர்த்து.

நூல்.

வேத சிவாகமங்களாகிய பதிநூல்களாற் பெறப்பட்ட பரமபதியாவார் ஸ்ரீசிவபெருமானே யென்றுணராமல் சைவநிந்தையிற் பழுத்துத்திரியும் வன்னெஞ்சக்கள்வர் வாய்மதமடங்கும் பொருட்டுச் சிவாதிக்யரத்நாவளி, சிவதத்வசிந்தாமணி, சித்தாந்தரத்நாகர முதலிய பெருநூல்களை யாம்செய்து வெளியிட்டிருப்பது யாவருமறிந்த விஷயமே! சிவநிந்தையையே பெருந்தவமெனக்கொள்ளு மன்னோர் வெளியிட்டிருக்கும் வழுத்திரட்டுகளில் பெரும்பாலாயுள்ளன நிரசனம்பெற்றொழிந்தமையால், எஞ்சிநிற்பவற்றையும் பெயர்த்தெறிதலெமக்கின்றியமையாப் பெருங்கடனெனத்துணிந்து முடிச்சூர்முதலியென்பவரொருவரால் வெளியிடப்பட்டிருக்கும் (லிங்கமதகண்டநம், கூரேசவிஜயம்) என்னுஞ் சிறுநூல்களைக்கண்டித்து முறையே,(சைவசூளாமணி, கூரேசவிஜயபங்கம்) என்னும் பெயர் புனைந்

என னும்
இரண்டுநூல்களை யாம் செயதிருக்கின்றனம்.அவற்றுண் முன்னையதாகிய சைவசூளாமணியை யீண்டுப்பிரகாசப படுத்துவாம்.

அம்முடிசசூர் முதலியென்பவர் தான் குறைத்த மூத சைவகண்டநத்தில (லிஙகமதகணடநம்) என்னு ஞ சுவடியைத தானெழுதியதறகுக காரணம விஷ்ணு மதத்தை நிந்தித்துச சைவாகள் சிவனுககுப பரதவங் கறபிததுப பிரசாரஞசெயதிருபபதை மறுததற்பொரு டடேயெனறு வாயமணககபபேசினா இது நிஜமாயின அவரொழுதியகணடநம ஒருசைவநூலினமே வேற வே ண்டும்.அஙஙனமின்றிததானேவருவிதது முன்பின ஸம பந்தஙகளையும யோசியாமல வீணே சிவநிந்தையைக கொட்டி யளந்தாராகையால, அவருடைய துஷ்டத தனத்தைககொண்டாடி மகிழும பாவிசா குணபபடுட யுமாறு அவரெழுதிய வாபாசஙக ளொவவொன்றினை ட மெடுத்துககாட்டி முறையே பரிகரித்திடுவாம.

அவர் தன்னுடைய மாலப்பிரபந்தததுக கிடட திருபபெயரைச் சற்றே பரியாலோசிபபாம. (இலிஙக மதகண்டநம) என்பதே அதுவாகையால்,அப்படியோா மதமிருகக வெஙகு கண்டாரோ வறிநதிலம. உலகததி லெண்ணிறந்த மதங்களிருககின்றன.அவற்றுள், இலிஙக மதமெனவொன்றிருப்பதாகபபுலப்படவிலலை.பிரமாண முங்காணேம்.சைவதூஷணஞசெயதுதிரிநதவேதப்புற சமயத்துமுனனோரும் இந்தபபெயரா லிதுவரையில சைவத்தைபபிரஸ்தாபிதது மறுததுஙகிடையாது.இங ஙனமாக,அந்தபபேயத்தாதாகண்டுபிடிததவருமைமேய்! அருமை!!(இலிஙகததி-டபுராணததிருஞசமணருஞ்சாக்கியரும், மலிநதுவாதுசெய்வீர்களும மற்றுநநதெய்வமாகின்றுனை.) என று சடகோபர் கூறினாராகையால, அதையே ஆதரவா கக கொண்டாமெனின், இலிங்கபுராணம் என்றதே

யன்றி இலிங்கமதமென்றதில்லை. இலிங்கபுராணம் என்பது சிவபுராணம் பததனுளொன்ருகையால் அதுபொருந்தும். இலிங்கமதம்என்பதுசமயகோடிகளொன்றினுஞ் சேராமையால அதுபொருந்தாது! பொருந்தாது!! இலிங்கம் என்பது சிவனுககு ரிஷிகளால்நேரிடட சாபத்தாலிறறுவீழ்ந்த ஆண்குறியென்பது வைஷ்ணவஸித்தாந்தமாகையால், அவ்வாண்குறியாகிய விலிங்கத்தையே தெயவமென வழிபடுஞ்சமயமென்பதுபோதர இலிங்கமதமெனறு பேரிட்டுககடிந்ததெனின்,மோகினி வேடந்தாஙகிச சென்ற விஷ்ணுவாகியபெண்ணுக்கு அமமுனிவர்சாபததால யோனியறுந்து விழுந்திருககு மாகையால,யோனிமதம் எனவேயன்ரே வைஷ்ணவமதத்தையினிக் கோடல் வேண்டும? விஷ்ணுவாகிய மோகினிக்குச்சாபம் நேர்ந்ததின்றெனின், ரிஷிகளை மோகிப்பித்தவர் விஷ்ணுவும், ரிஷிபத்தினிகளை மோகிப்பித்தவர் சிவனுமெனபது திண்ணமாக, மோகிப்பித்த விருவரில் ஒருவருக்குமாத்திரஞ் சாபமுண்டான விதமென்னை? சாபம் பலிப்பினும், பலியாது விடினு மிருவருக்குமே சாலும். உண்மைதான்யாதெனின்,இருவருக்குஞ்சாபம் நேர்ந்தது கிடையாது. எங்ஙனமெனின், சாபத்தாலிருவாகுறிகளு மற்று விழுந்திருக்குமாயின், ரிஷிகளுடைய தவமழிந்த பின்னர் மோகினியாகிய பெண்ணைச சிவன் புணர்ந்து சாஸ்தாவைததருதல் கூடாது. அவ்விருவர்க்கும் பிறந்த பிள்ளையை ஹரிஹர புத்திரன் என்று மேலோர் கூறுவதாலும், ஐயனுர் என்னும் பெயர்தாங்கி அந்தப்பிள்ளை யுலகமெஙகும் திருககோயில் கொண்டெழுந்தருளி யுலகத்தவரால் பூசிககப்பெற்று வருவதாலுமே யுண்மை நிலையுதல் பெறும். மோகினியைப் புணர்ந்து சிவன் சாஸ்தாவைப்பெற்றருளினுரென்பதில அருமையைகொண்டு சிவன் மோகினியைத் தழுவச் சென்றுரெனவும், அந்தமோகினி சிவன்கையிற் றட்டுப் படா

எனனும

மல் வெளியா யிருந்தமையால், சிவனுக்குக் காமம் அதிகரித்து வீரியங்காலின்வழி யொழுகிய தெனவும, அதனிடத்தில சாஸ்தா பிறந்தானெனவும் பாஞசராத்திரிகள் கூறி மகிழவர். அப்போதுஞ சிவனுக்குக குறையறற புதுமை கூற விடமில்லை. எவ்வாறறானுஞ் சாப முணடாயினமைககு நியாயம் புலபபடாமையால, அமமுடிசகுர்ககவி யெழுதிய மூண்டை வாசகம் முதலறுநதுபோயிற்றென்க. இன்னும் பரியாலோசிக்கில, ஜலஸ்பரிசததாற் றணிந்துபோன வக்கினி சுடமாட்டாதாற போலத் தவககேடுற்ற ரிஷிகளுடைய சாபம் சிவனைச சேர்ந்து பலிககமாட்டாது. அனறியும், அவ்விருடிகள் கேவலங் கர்மப்பிரம்ஹவாதிகளாவதறியாது,அவரிடட சாபம் சிவனைப்பற்றியதென்பது என்ன மூடத்தனம ? அவர்சாபம் பலித்தது சத்தியமாயின அவரோவியவியாக்கிரம் - ஸர்ப்பம் - மான் - மழு முதலியவற்றாலசசிவனிடம் நிகழ்ந்தது யாது ? இனனும அவரனுபபியமுயலகனென்னுமசுரனா லவ்வெமபெருமானுக்குநேரிடட துன்பம்யாது ? இவைகளெல்லாம அவலத்தை யடைந்தமையால், அப்பசுபிராயர்களாகிய ரிஷிகளிட்டசாபம் சிவனைப்பறறியதென்பது ஸர்வாஸங்கதமாயிற்று.(ஏனோ பெருஞ்சாபமிட்டார் முனிவரென - வானூதிஸ்யப பழிககவாசையே - சீகாயே - மின்மினியோவெய்யோனை மேலவிழுநது காயுமுனக் - கென்மதியோ போநரருககே.) என்று சிவதத்வ சிந்தாமணியிற் பெறப்பட்டவாறுங கண்டுதெளிக. அப பாஞ்சராத்திரப் புல்லர் தாமெடுத்துககொண்ட விஷயத்தைச்சாதிபபான் றொடங்கித் (திருமாணிகுழி) என்னுஞ் சிவக்ஷேத்திரமே சிவனுக்கு மாணியறுநத விடமென்றும் பிதற்றுகிற்பர். (மாணி) என்பது பிரமசாரியெனப் பொருள தாலால்,பிரமசாரிப படிவங்கொண்டு வந்த வாமனனாகிய விஷ்ணு பூசித்தவிடமென் றறியத் தக்கது.அந்தவாமனன்பூசித்தது சிவலிங்கப்பெருமானை

யே யாகையால் அவ்வாமனனைதமதயவமெமன்று கொண
டாடு மபபாஞசராததிரிகள் தஙகள் தெயவததுக்குச்
சிவனுடைய பிரஜாபதியைத தெயவமாகத தேடிவைத
தது அவாகளதிஷ்டமாகவே முடிந்தது. சிவனுடைய
பிரஜாபதி விஷணுவுககுக கிட்டுவது துாலபமனறு.;அவ
விஷ்ணுமூாததி பரமசிவபகதராகையாலும,சிவனுககுக்
காமககிழததியாய வருபவராகையாலும அவருககுச
சிவனாது பிரஜாபதி யெட்டும! எட்டும!! புல்லறிவாள
ாகளாகிய வபபாஞசராததிரிகள அதனைவேணடித தவ
ஞசெயயினுங கிடடாது! கிடடாது!! பாஞசராததிரிக
ளுககுக கிட்டாதெனவே,சிவனடியாாகளுககுக கிடடும்
போலுமெனவவா பரிஹஸிபபரன்றோ? பொனனறசெ
யயப்பபட்ட வோாவிககிரகததி லெலலா வவயவஙகளும்
பொன்னாகவே முடிவதால எநத வவயவமுந தாழாது,
மாற்றுரைகளிற சமமாகவே நிற்கும. இவறறுளொனறு
தாழ்வு, மறறொனறுயாவு எனறு கூறுதல யாண்டமை
யும? இபபடியே அருடபிழமபாகிய சிவனது திருவுரு
வததி லெலலாம அருளேயாக முடிவது திண்ணமாகை
யால, அபபரனது ஸாஙகோபாஙகஙகளிடத்துமே யன்
றோ மேலோா தாரதமயபுததி வைகக மாட்டார்கள் ?
பொன்னே பூஷணமாகசகாரியபபடடதுபோல பரனது
அருவமே யனறோ வுருவமாயிறறு? பூஷணம மீணடும்
பொன்னாயிடதது முனனோாந்தவுருவஙகளொனறுமின்
றிப் பிரகாசிப்பதுபோலவேயனறோ பரனது உருவத்
திருமேனி மீணடும அருவமாகுஙகால முன்னோாந்த
வெவ்வித வங்கங்களு மின்றிப பிரகாசிககும்? இரண்டு
காலத்திலும் பொனனே பிரகாசிதத வுண்மையைத தெ
ளிநதிடுவோா பரனிடததுண்டாகிய வுருவத்திற போந்த
வவயவஙகளில தாரதம்யங்காண்பது எங்ஙனங் கூடும் ?
மலதேகிகளாகிய ஆன்மகோடிகளிடத்து மாததிரமே
அவர்க்குண்டாகுக் திரிவித மாயாகாரிய ஸம்பந்தங்க

ளால் அன்னோரவயங்களுககுத தாரதமயம் புகலுதல கூடும்? இநத ஸாமாநயதிருஷ்டி யதிகரித திருபபதனால் பாணிடததும அவயவ தாரதமய தோஷங் கூறுமாறு நேரிடுவதன்றி வேறிலலை. இநதநியாயம சிவனாரிட மாததிரமே யன்றி விஷ்ணுமூாததியிடததும் பாஞசராத்திர ஸித்தாநதபபடி ஸாதிக்கபபடுமாகையா லினிப் பாஞ்சராத்திரிகள வாயடஙகிககிடப்பாராக. நின்மலனாகிய பாணிடத்து அவயவதாரதமயஙகூறவருங்கால் ஸமலனதல பெறப்படடுச சிவைகதேசியெனச சாதிககபபடும. இந்த நியாயங்களை யறியாமல சைவாகளுககு அதுகிட்டும்போலுமென்றுபேசுவது சரிநதுபோயவிட்டது. இனனும விரிககிறபெருகும.

சிவநிந்தைசெய்வோரும்,அதைத்தடுக்காதோரும, அதற்குடன்படுவோரு மடையுஙகதியைத தட்சனகதையாலறிந்தடங்காது வீணேமனபபால்குடிக்கு மவ்வெறிந்தாதர்பின்விவரணத்தைசசற்றே யூகிபபாராக.சிவநிந்தைசெய்த தக்ஷனைத் தடுககவஞசித் தாடசணியத்தால அவன் ஸபையை யடைநதிருநத விஷ்ணுவின கதியை அம்மூதேவித்தாஸா ஏன்கவனிததிலா?விஷ்ணுவினுடைபதலையில் அஙகு நிகழ்ந்தயாகததி லிறநதுபோன தெயவப்பிணங்களை யெல்லா மேற்றி, அவனை நாகபாசததாற்பின்கட்டாய்க்கட்டி யுருட்டி, அநதயாகசாலையைச சுற்றி வரும்படி யடித்து வீரபத்திரமூர்த்தி தண்டிததகாரணம் பற்றியேயன்றோ (தலையிற் பிணத்தைச்சுமந்தவன்) என்னும் பொருடோன்றக (கேஶவன்) என்னும் பெயர் அந்த விஷ்ணுவுக்கு வந்துவிட்டது ? இன்னபேரவதி விஷ்ணுவுககே வருமானு லேனையோர்கதி யென்னுமென்பதை விஸ்தரிககவேண்டுவதின்றாம். அப்படிப்பட்ட விஷ்ணுவாதியர் பிணமா யுருண்டுபோகிற ஸர்வஸம்ஹாரகாலத்தில் அவர்களைச சுட்டெரித்த சாம்பலை

மேற் பூச்சாகக்கொண்டு, எலலாமொழிந்துபோகிற காலத்திற் ருமொண்டியாக வெம்பெருமா னிருக்குமிடம் மஹா ஸ்மஶானமாதலையு மறிநதடஙகுவாராக. இவ்வுண்மைதேராது சிவன சுடுகாட்டில வசிபபவன எனவும், பாாவதீ ருதரார்களுககுப பகலிஙகஙக ளறுந்துபோயினவென்வும பலவாறுதூஷிததுத திரிவது பாஞசராததிரிகளுக்குப பாலன்ன முண்பதாய முடிந்திருபபதால், அம்முடிசசூாசசூகரமு முரண்கொணடெழுந்தது. பார்வதி ருதராகளுககுப பகலிஙகஙக ளறுநதிடுமெனின், இலககுமி விடடுணுககளுககுஅதறகுமுன்னரோ அவவிரண்டு மேனறுந்துபோயிருகக மாடடா? ஸ்ரீ சிவபெருமான போகியாகவும, யோகியாகவு மிருபபது கொண்டே யிலககுமிவிடடுணுககளுடைய பகலிஙகங்களுககுப பிரயோஜனமுமம, அவவிருவாககும யோகஙகளும விததித திருப்பதறியாத தோஷந்தானனறே வீண் பிதறறுலுககிடனு செயதது? வேதபடிதமாயுள்ள லிஙகோறபவததை விபரீதம பேசுவது அவைதிகமெனறறகுத தட்டிலலையனறே? லிஙகம எனனுஞ சொலலுககுபபொருள தெரியவேண்டின, ஸ்திரீலிஙகம - புலலிஙகம - நபும்ஸகலிஙகம் எனனும பாகுபாடுகளை யேன விசாரிததிலா? இதனல், அடையாளமெனவனறே வதன பொருளை மேலோர் கொளளாநிறபா? லிஙகம எனனுஞ சொல்லுக்குப் பிரஜாபதியெனப பொருள்கொணடு அதனையே யெப்போதும் வாயில வைததுச சுவைததுக கொண்டிருப்பது அவரதிஷ்டந்தானன்றே? லட்சுமி, ஸீதைமுதலினே ரிலிங்கதாபனஞசெய்து பூஜித்தாக ளென்னும வைதிகநூலகளுக்கு யாருடைய பிரஜாபதியை அனனோர் விரும்பினரெனபபொருள சொலவது? சிவலிங்கபூஜாஸித்தியைப்பெறறே பிருகுகெளதமாதிகள் விஷணுவாதி பசுக்களுககு ஜநநமரண துஸ்தரததை யுணடுபண்ணுமாற்றல் வகித்தாரெனின், அத்தகைய முனிவ

என னு ம
ரிடட சாபம் சிவனுரிடஞ் சென்றதென்பதென்ன விந்தை? லிங்கம் என்பதை (லிங்-கம)எனக்கொண்டு(லீயம-ஸ்ருஷ்டி) என விரித்து ஆதாரஸ்ருஷ்டியென வடநூல வலல மேலோரவைகடசாந்து விசாரித்துத தெளிவாராக. இன்ன மங்கலங்களை யவைதிகமெனத தூஷிப்பார்க்கு யோனிமுத்திரைதரித்தல், வேசாக்குறைக்கட்டைப பிணஸேவைசெயதல, நீடடுமணபூசுதல, சூட்டுக்கோல் விபவஙகொண்டாடல, இரவிக்கலுதஸவமபேணல, மெடஸங்நங கோவிந்தராஜபபெருமாளைத தரிசித்தல் முதலியனவே யனறோ வைதிகங்களாக முடிந்தன? இன்னவமங்கலதாரிகளாயிருந்தொழிந்துபோன பேயாள,பெரியாள் முதலினோருடைய தாதபபாட்டுகளை யாதரவாகத்தேடிக காடிகசோறு - மொத்தைசசோறு - புளிசசோறு - புழுத்தசோறு இதயாதிகளை யுணடு மகிழ்ந்களிபபால, சிவனுக்கு லிங்கமறுந்து போயிறறென்று வெறியுதஸவங்கொண்டாடு மனனோவிருதாகோஷ மிததோட்டமாயந்ததெனவறிக.

இன்னு மப்பேயததாதா கூறும் விபரீதத்தைப பேசியொழிபபாம. இருசமய விளக்கம என்று பெயாபுனைந்து பாவஙகளையெல்லாந திரட்டி யொருவடிவமாகவிட்டதுபோல வெளியிட்டிருக்கும் தாதசுவடி யொன்றில, பிருகுவெனபவர் திரிமூர்த்திகளில் யாவாபரமபொருளென்று கண்டுபிடிக்கவேண்டி முன்னாசசிவனுரிடம போயின ரெனவும, அந்தஸமயததில் தேவியோடு சிவன் கிரீடையிலிருந்தமையால உளளேபோகவொட்டாமல் நந்தி தடுததாரெனவும, பிருகு வரனவாகோபித்துத் தமமைவந்துபசரியாமற் கிரீடையிலிருபபோரது பகலிங்கங்க ளறுந்துவிழும்படிச சபித்தாரெனவும், அது ஸமயத்திற்றனே கெளதமர் நீரிட்டவருகையில சிவவீரியமபெருகிப பிரவாகமாயோடுகிறதைக்

கண்டு அதைநதியென்று ஸமீபித்துக் கையாலள்ளிப்பார்த்து, அஃதின்னதென்று தெளிந்து, அவ்விடத்தினின்றும் பெயர்ந்து, அவ்வாறு வீரியம் பிரஸரிக்கப்புணர்ந்தவர்களுடைய பகலிங்கங்களற்றுவிழும்படிச் சபித்தாரெனவும், அங்ஙனஞ் சபித்த கௌதமரை யேனைய முனிவர்கள் கோபித்துப் பஹிஷ்காரஞ்செய்ய முயலுகையில் அவர் பயந்து ஷை முனிவர்களைப்பார்த்து நீங்களெல்லாம் ஸந்தோஷிக்குமாறு (அற்றயோனிலிங் கதையர்ச்சனைக் கருக்மாக்கா னளவிலாதநூல - இற்றைநாள விதித் திடுவனெனறிசைத் திட்டனன்) எனவும், இவ்வுண்மை ஸ்காந்த மஹாபுராணத்திற் கூறப்பட்டுள்ள தெனவும் வரையப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வாறு கற்பித்தெழுதிய முண்டை மக்களை நியாயதண்டத்தாற் புடைப்பாம். சிவத்ரோகியான தட்சனிழைத்த யாகத்தில் அவனுக்கு ஸகாயஞ்செய்ய வந்திருந்த தேவரிஷிகணங்கள் யாவரும் வீரபத்திரமூர்த்தியா லுதையுண்டு தலைவிரிகோலமா யோடிப் பரிபவமெய்திய காலத்தில், அந்தத் தட்சன் றலையை யரிந்து ஆட்டின்றலையை கூட்டியும், அவனுடைய தமயியாகிய பிருகுவை மீசையைப் பிடித்தாடிப் பறித்தும், பின்னர்ச் செம்போத்து மயிரை அவன் முகத்தி லொட்டியும் பருவரலுண்டாகச் செய்தமை பிரஸித்தப் பிரமாணங்களாற் கண்டறிவார்க்கு ஏனோ வுண்மைவிளங்காமற் போகும்? தமையன் றலை யறுப்புண்டதுபோல தான்மீசையறுப்புண்டு மானக்கே டெய்திய பிருகுவிட்ட சாபம் பார்வதிருந்தார்களுக்குப் பலித்ததென்பதைக் குருவுக்குக் குதிரைமுட்டை வாங்கிக்கொடுத்த பரிபாகிகளன்றி யாரோ நம்பத்தக்கவர்? இந்தப்பிருகுமுனிவன் தட்சயாகத்திற் றமையனுக்காக வதிகமாய்ப் பரிந்து தட்சன் செய்த சிவநிந்தையைப்போலவே தானுஞ் சிவநிந்தையிற் றலைப்பட்டதனால், அவனையும் ஏனையதேவர்க்களையும் பார்த்துத் தநீ

எ னு ம

சிபகவான் கொடுத்த சாபவிஸ்தாரத்தை யீண்டுப் பிர
ஸ்தாபபபடுத்துவாம. “యస్మాద్భవింద్యతో దేవాః భవద్భిః పర
మేశ్వరః। వినిందితో మహాదేవః శంకరో లోకవందితః। భవిష్యధ్వం త్రయీ
బాహ్యాః సర్వేచేశ్వరవిద్విషః। నిందతో హ్యైశ్వరం మార్గం కుశాస్త్రే సక్తచే
తసః” எனறும், “ప్రాప్య ఘోరం కలియుగం కలిదోషైః ప్రపీడితాః।
త్యక్త్వా తపోబలం కృత్స్నం గచ్ఛధ్వం నరకం పునః। భవిష్యతి హృషీకేశః స్వాశ్రి
తోపి పరాఙ్ముఖః” எனறும் போந்த பாகவதப் பிரமாணத
தால் ஸாவலோகநாதராகிய பரமசிவனைப் பஹிஷ்காரஞ்
செய்தும், நிநதித்தும அபராதமிழைத்த கொடுமையால
வேதபாஹ்யராகவும், ஈஸ்வரமார்க்க தூஷகராகவும், அஸ
சசாஸ்திரத்தி லாஸக்தியுடையவராகவும் பவிககக் கட
வீர்களெனவும், கலிதோஷத்தினற் பீடிககபபட்டுத
தபோபலங்களை யிழந்து அசுபமான நரகத்தை யடை
ந்து, பின்னர் நீங்கள் விஷ்ணுவை யாசிரயித்தபோதி
னும் அவர் தயைபாராட்டாது பராமுகமாகவே யிருக
கக் கடவரெனவுங் கூறினதாக வெளியாகின்றது.

இன்னும் பிருகுவைநோக்கி விஷ்ணுவசனம் வரு
மாறு. “మమభక్తిం ప్రకుర్వాణా విశ్వేశం ప్రద్విషంతియే। విద్విషో మమవిజ్ఞే
యాః పిశాచపదగామినః। త్రింశద్వర్ష సహస్రాణి ఉషిత్వా దుఃఖసాగరే”
என்றும், “శివనిందాపరా యేచ యోపాశుపతనిందకాః। విద్విషో మమ
విజ్ఞేయాః పతంతి నరకే శుభే। శివనిందాపరో మూఢః శివశాస్త్ర ప్రనిందకః।
నతస్య నిష్కృతిర్ద్రష్టా క్వాపి శాస్త్రేషు కేనచిత్। తస్మాత్సపరిహర్తవ్యా
నిందా పశుపతే ర్ద్విజాః। కర్మణా మనసా వాచా మద్భక్తైరపి యత్నతః। యేతు
దక్షాధ్వరే శప్తాః దధీచేన ద్విజాధమాః। భవిష్యంతి నరాభక్తైః పరిహార్యాః
ప్రయత్నతః। ద్విషంతో దేవమీశానం యుష్మాకం వంశసంభవాః। శప్తాశ్చ
గౌతమేనోర్వ్యాం నసంభాష్యా ద్విజోత్తమైః” என்றும் பெறப்பட்
டவசனங்களால் என்னிடத்தில பக்திசெய்துகொண்டு
யாவர் லோகநாதனாகிய பரமசிவனைத் துவேஷிப்பார்க
ளோ, அவர்கள் எனக்குத் துவேஷிகளென்றும், அவர்

பிரமாசஸ்தானததை யடைவாாகளென்றும், முப்பதிரு யிரவருஷம் பெருநதுக்கததிற கிடகக வுரியாரொனறுங கூறினதன்றியில, சிவநிந்தை, பாசுபதநிந்தை இத்யாதிகளைச செயபவாகள என்னுடைய சததுருககளாவரொன்றும, அவாகள அசுபமான நரகததை யநுபவிப்பாாகளென்றும், சிவநிநதகனும, சிவசாத்திர நிநதகனும மூடனுவான். அவனுககு எநதசசாஸ்திரததிலும பிராயசசிததமிலலை. ஆகையால பிராமஹணாகளே! பசுபதிநிந்தையானது பரிகரிககததககது. எனபகதாகளாயினுந் திரிகரணஙகளாலுஞ சிவநிநதை புரிதலகூடாது என்றும், யாவா ததீசி பகவானுல தடசயாகததிற சபிககபபட்டாாகளோ, அவர்கள் நராளாயும, துாபபிராம்ஹணுளாயும பிறபபார்களா. அவாகளைப பிரயததினபூாவகமாயாவது பரிகரிககவேண்டியது. உன்னுடைய வமசததவர்கள் ாசனைத துவேஷிததுக கௌதமரால சபிககபபட்டு ஸத்பிராமஹணரோடு ஸமபாஷிகக்ததகக யோகயதையும் பெறுதொழிந்தன ரெனறும விஷ்ணுபகவானகடிந்துரை யாடினாாக வெளிபபடுகின்றது.

இவ்வாறு ததீசி விஷ்ணுமுதலினோா கூறினாாகையால, பிருகுவினது கௌரவமவெளிபபடடது. பினனா, தேவாகளை நோககி "నాహంనయజ్ఞేనచయస్స్వయం" என்று கூறி, எனனாலும, விஷ்ணுவாலும இசசிவாபராதத்தைத் தவிர்பபது கூடாதெனறு பிரமஹதேவா பிரஸ்தாபித்து அவாகளையெலலாமுடன்கொணடுசெனறு, சிவபெருமான் றிருவடிததாமரையின்கண் வீழ்ந்தி "స్వామాత్మస్వసుకర్చేశస్వసుగ్రహం కర్తుమర్హసి" என்றுவேண்டிககொண்டனரனறே? துஷ்காமசிததமுடையவர்களும்,தேவரீரால ஹிமஸிககப்பட்ட ஶரீரமுடையவர்களுமாகிய வெங்களிடத்தில் அநுகாஹஞ செயயக்கடவீர் பிரபுவாயுள்ளவரோ யெனறு பிரார்த்தித்த

எ ன ஹு ம

மையே அதுவாம். இவ்வாறு இரநதுவேண்டிய பிரம்ஹ தேவரைபபாாததது "నాఘంపరేశబాలానాం వణ్ణయేనానుచింత యే। దేవమాయావిమూఢానాం కృతస్తత్రదృఢామయా" என்று பிரஸ்தாபிதது இநதநீசசாக ளாடியதூஷணஙகளேயும், அபராதஙகளேயும எமமனததினகண் யாம வைத்ததிலலே அவாகள குணபபடடு உய்யுமபொருடடே சிட்சிதததன்றி வேறில்லேயெனறு ஸ்ரீசிவபெருமான் கூறிய வுண்மை யாஹுங கணடுணாக.

இஙகே பெறப்படட விஷ்ணுவாதியா வசனஙகளால சிவஙடியாா நிநதை, பாசுபதநிநதை, சிவசாஸதிரநிநதை முதலியன செயதல நரகஹேதுவென்று நிசசயிககபபடடதனல,பிருகுமுதலினோா சிவதவேஷமேறகொண்டு வாயிலவநதபடிப பிதறறியிருககலாமென்று யோசிககவேணடி யிருககினறது முதியோனெருவனுலுதையுணட சிறுவனெருவன அமமுதியோனே முனனின்றெதிாத்துச சண்டை புரியமாடடாமல வாயில் வநதவாறெலலாமவரமபுகடநதுதிட்டிமகிழவதுபோலவே யன்றே வீரபததிராா லுதையுணட பிருகுவும, அவன்றமையன் முதலினேருநதுவேஷமேறகொண்டு வமபுரையாடிஞராகவெளிபபடுகின்றது?இநதவுண்மையை யறியாமலேயன்றே பாஞசராததிரபேய்கள பஸமருத்ராட்ச பாசுபதாநுஷ்டானஙகளேப பாஷண்ட தாமமாகப பிருகுகடிநதானென்று கொண்டாடி மகிழாநிறபா? இதறகு விஷ்ணுவே ஸமாதானஞ்சொல்லி விடடாராகையா லெமககிஙகே அதிக பிரயாஸமினறென்க. விஷ்ணுவினுடைய ஸ்வபோதபபிரகாசததாலும,பிரமஹதேவ ரழைததுக கொணடுபோய அபராத நிவிாததியுண்டாகச செயதமையாலும, ஸ்ரீசிவபெருமான அதிக கருணேயோடு அவரைநிகரஹாநுகரஹஙகளாற் கடாடசிததமையாலும பிருகு வாதியாா பாவனத்தை யடைந்

தார்களாகையால் அத்தகைய பசுப்பிராயர்களாற் பசு
பதியும், ஸர்வதேவதாஸ்வாமியுமாகிய ஸ்ரீ சிவபெருமா
னுக்கும், உமாதேவியாருக்குஞ் சாபமுண்டாயிற்றென்
னும் அபவாதத்தை யெந்த விதவான்களோ வொப்பு
வார்கள்? இதுகாறுஞ் செய்துமுடித்த விசாரத்தால்
பிருகு முதலினோர் ஸ்ரீபார்வதீ பரமேஸ்வரர்களுக்குச்
சாபமிடத்தக்க வாற்றலுடையா ரன்றென வெளிப்பட்
டதன்றியும், அப்பரமேஸ்வரனது பிரஸாதத்தாற் றமக்
குண்டாகு நலங்களையெல்லாமறந்து, அவை தமக்கியல்
பாகவே யுள்ளனவாகப் பிரமித்தகங்கரித்துப் பரிபவ
மெய்தும் ஜீவகிலமாறுதிருப்பவரெனவும் ஸித்திக்கின்
றது.(உதியாமரியாவுணராமறவா-விதிமாலறியாவிமலன்புதல்வா)
என்ற மேலோர் வசனத்தால் பிரமவிட்டுணுக்களுக்கே
நினைப்பு மறப்புகள் நைஜமென்றேற்பட்டமையால், பிரு
குவாதியர் மயங்கிச் சிவாபராதத்தை யார்ஜிக்கும் விஷ
யத்தி லோரதிசயமு மெமக்கின்றெனக. ஆகாயத்திலி
ருக்குஞ் சந்திரனைப்பார்த்து நாய்குலைப்பதுபோல எங்
கள் சிவசந்திரனைப் பார்த்துப் பிருகுவாதியர்போன்ற
வெத்தனை நாய்கள் குலைப்பினு மவ்வெம்பெருமானை
யென்செய்யும்? அவைதாமே மண்டை கிழிந்து சாவ
தன்றி. இன்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

இந்தப் பிருகுவால் சிவனாது க்ரீடாஸமயத்தில்
நேரிட்டதென்னுஞ் சாபத்தைக்கொஞ்சம் பரியாலோசி
ப்பாம். பிருகுவானவர் சிவனையடைந்தகாலையில் அங்குத்
தடுத்த நந்தியைமீறி ஏன் உள்ளேபோகவில்லை? ஒருநா
ளன்றி யெழுநாள் வரையில் சிவனாது பிரஜாபதிக்குச்
சாபங்கொடுக்க வெளியிறகாதிருந்தவர் நந்திக்கு ஏன்
சாபங்கொடுக்கவில்லை? விஷ்ணுத்வாரபாலகர் துர்வாஸ
ரைத் தடுத்தபோது அரக்கர் யோனியிற் சனிக்குமாறு
அவர்க்குச் சாபமுண்டாயினமை யேனறிந்திலர்? விஷ்

என்னும

ஹு ஸம்பந்திகளை யெதிர்ப்பது ஸுலபமும், சிவஸம்பந்திகளை யெதிர்ப்பது துர்லபமுமென வன்றோ விதனால் விளங்குகின்றது ? சிவ ஸம்பந்தியாகிய நந்தியிடந் தன்தாற்றல் காட்டவே சக்தி போதாத வந்தப் பிருகு சாபம் சிவனை யடைந்ததென்ப தென்னவிந்தை ? சிவனைப் பரிட்சிக்க வந்தமையால் நந்தியைச்சபிப்பது அவசிய மன்றெனின் ? அரசனை யெதிர்த்துப்போகையில் அவனுக்காகப் பரிந்துவருஞ்சேனைத்தலைவனை யொருவனெதிர்க்கக் கூடாதென்ப துண்டோ? அவனுதைக்கே பயந்தோடுபவன் அரசனை யெதிர்ப்பது கூடுமோ ? விஷ்ணுவாதியரோ நந்தியை மீறுமாற்றல் போதாதவரெனின், இந்தப்பிருகுவை யொரு பொருளாக வவர் முன்னே கூறுதல் என பரிஹாஸமாகாது? இந்தப் பிருகுவின் கதியையுங் கதையையும் மேலே சொல்லியிருக்கின்றோமாகையால் இம்மட்டிலுபரதிடைந்தாம் இந்தப் பிருகுவால் விஷ்ணுவுக்குப் பன்றி குதிரை முதலிய ஜந்மங்களுண்டாகச் சாபநேரிட்டகாலத்தில்இவன்விஷ்ணுவை நோக்கி, என் பத்தினி யுருவழியச் சக்கரத்தை வீசிய வுன்கையும், அவளைப் பின்றொடர்ந்து வந்த வுன்காலும், அவளை யுறுமிப்பார்த்த வுன்கண்ணும் நெருப்பால் வெந்ததும், வேகாததுமா யழிந்து பழிப்படைந்த பிணவுடற்றங்கி யழிவாயாக வென்று சபித்த கொடுமை பற்றியே ஜகந்நாதத்தில் வேகாக் குறைக்கட்டைப் பிணமாகக்கண்ணனுய்ப்பிறந்தகாலையில் பலவவதிக்குள்ளாகி விஷ்ணு மொத்துண்டாரெனப் பாதமபூரவத்திற் சொல்லப்பட்டிருப்பதை அறிந்திருப்பாராயின், சிவனுக்கு லிங்கமறுந்துபோகப் பிருகுமுனிவன் சாபங்கொடுத்தானென்று பிதற்றமாட்டார்கள். வேகாக குறைக்கட்டையாக விப்போதுஞ் செகந்நாதத்திற்கிடப்பது காட்சிப் பிரமாணமாகையால், யாமிங்கேஅதிக மாயவிஸ்தரிப்பது அவசியமன்று. இனி, தாருகாவனத்து முனிவர்சாபத்தா

லற்றுப்போன யோனிலிங்கங்களெப்போது வந்து மீண்
டுங்கூடிவிட்டன? கூடியிராவிட்டால் பின்னர் பிருகு
வும், கௌதமருஞ்சபிக்க விடமுண்டாகாதன்றே? இவ
விருவர் சபித்தது முன்னோ? தாருகாவனமுனிவர் சபித்
தது முன்னோ? முதற்சாபத்தா லற்றுப்போனவை பின்
னர் வந்து கூடியிராவிட்டால் இரண்டாவது சாபத்துக்
கிடமெங்கே? மூன்றாவது சாபமுண்டாகிற வரையில்
இரண்டாவது அற்றதைக் கூடிற்றே, கூடவில்லையோ
வென்னுஞ் சந்தேகத்துக்கிடஞ்செய்கின்றது. இன்னுஞ்
சிவசத்திகளுக்கு அவை யொன்றுக்கு மேலிருப்பதற்ந
தே அம்முனிவர்கள் தனித்தனி யொவ்வொன்றாக வற்
றுவிழச் சபித்தார்களோவெனவும் ஆசங்கிக்க விடஞ்
செய்கின்றது. இவைகளே யன்றி முதலினேர்ந்தசாபம்
பலிக்கவில்லையெனவும், பலியாமையால் அவை அற்று
விழாம லப்படியே யிருந்தன வெனவும், அவற்றையே
மீண்டும் அற்றுவிழ வேறு முனிவர் சபித்தாரெனவும்,
முந்திய முனிவர் சாபம் பலியாதபோது பிந்திய முனி
வர்கள் சாபம் பலித்ததென்பது கூடாதாகையால், அது
வும் வெறும் பொய்யெனவும், இன்னு மெத்தனை சாப
முண்டாயினவாகக் கூறினு மவை யவலமென்றே மே
லோரவைக்கட்டவமானம் பெறுமெனவும் யோசித்து
முடிவுரைக்க வேண்டியு மிருக்கின்றது. இங்ஙனமாக,
கோசவிஜயம் என்னுஞ் சுவடியொன்றில் பார்வதீ
ருத்திரர்கள் பகலிங்கங்களற்றுப்போய்க் காட்டில ஸஞ்
சரித்துக்கொண்டிருக்கிற காலையில் சிவன் றன்னுடைய
மூக்கையரிந்து, அதைச் சண்பகமலராக்கக் கொண்டு
விஷ்ணுவை ஆர்ச்சித்தபடியால் சிவனுக்கும், பார்வதிக்
கும் அற்றுப்போனகுறிகள் மீண்டுங் கூடிவிட்டன
வென்று குருட்டுத் தாதனொருவன் கூறியிருக்கின்றான்.
இலிங்கமற்று வருந்துவதுபோதாமல் மூக்குமற்றுப்
போக விஷ்ணுபக்தராகிய சிவனுக்கு நேரிட்டதல்லவா?

என்னும

என்னபுதுமை! சிவனுககு லிஙகம தானே யொட்டிக கொணடதா? விஷ்ணுவே யெடுதது ஓடடினாரா? அறுநதுவிழுநதுபோன லிஙகததையே யெடுதது ஓடடினாரா? வேறு லிஙகஞசெயது ஓடடினாரா? அலலது அறுந்தவிடததில வேறுலிஙகமமுளைததுவிடடதா? என பதேதயாதி விபரீத வினாககளுக கிடமுண்டாகக கததிய கூரேசனது பெருங கூசசல எஙஙனே ஸாமஞசஸம பெறும்?

இனிச சிவவீரியம பிரஸரிதத விவகாரததைக கொஞசம பரியாலோசிபபாம. சிவவீரியம நதிபபிரவாகமா யோடிறறென்று அவர் விதணடை பேசினர். சிவவீரியம ஸ்கலிதமானது குறறமா? அதிகமாய்ப பிரஸரித்தது குற்றமா? எதற்காகச சிவசகதிகளுககுச சாபநேரிடுவது? ஸ்கலிதமே காரணமெனறால, விஷ்ணு முதலினோககு அஃதிலலாமை கூறவரும. அஙஙனமேல, இலக்குமிககுணடாகிய பிளளைகளை விஷ்ணுவுககன்றி வேற்றவர்ககு அவள பெறறிருககவேணடும. பிரமஹதேவராகிய பிளளையைத தனது வீரியஸ்கலனமின்றி யுந்தியிடமாக விஷ்ணு வெளிபபடுததினாரெனின், வெள்ளத்தின் மிதநது கிடநத விஷ்ணுவாகிய பெண்ணைப் புணர்நது சிவன றனது வீரியததாற பிரமனை யுண டாககினனென்பது விததமாகையா லதுகூடாது. (மாதவனைக-கூடியயனைககொடுததவாரா மோகினிபால-நாடுமெழிற சாததனை முனனலகினரா.) என்னு மிரடடையா தைவீகவுலாவிலுஙகண்டுதெளிக. அஃதனறியும், இராமகிருஷ்ணாதி யவதாரஙகளி லுண்டான புததிரவாககஙக ளிடததும விபசார தோஷஞ் சொலலவரும. கிருஷ்ணமூாததி அநேகங கோபிகைகளிடத்து மருவினகாலததும் அஸ்கலனராகவே யிருந்தனரெனின, இபபோதும் ஔஷத விசேஷத்தா லதுசெயதல் ஸாமானியர்ககுங கூடுமாகை

யா லதுகொண்டோருசிதமின்றும. தாம புணரநத வொவவோரிடததும ஸகலனமுணடாயின, ஒனறிரண டுகேடுமேலிட்ட ஸ்திரீகளை மருவி அனனோரைததிருபதி செயதல அவரால முடியாது. ஸகலனமிலலாவிடினும் ஏககாலததிற பல பெணகளைககூடி யினப நுகரவிததா ரெனின், ஸௌபரி விருததாநத மிதனைச சாலநகைககு மெனறு (சிவபாரமயபபிரதரிசினி) யில யாம விதநதுள ளேமாகையா லாணடுககணடுணாக. இனி ஸகலனஙகுற றமெனறு. அதிக வீரியம பிரஸரிததலே குறறமெனபாரா யின, தேவமனுஷய திரியகயோனிகளாகப பவிததபோ தததமக்கியனற தேகபரிமாணததளவாயும, தததமக குணடாகிய வாறற லளவாயும வீரியவிரததி பெறறிருப பனெனபது விததம இதனால, அதிக வீரியமுணடான விடததைத தோஷஙகூறுதல கூடாது அறப வீரியம பெறறவனைப புகழுதலுஞசாலாது ாயெறுமபு கொசுகு யானை முதலியஜநதுககளுககும,தேவர முதலாயினோரக குந தாரதமயஙகளை யோசிககையி லொனறறகொனறு அதிகமாகவே வீரியவிரததி யுணடாயிருககும. இபபடி யே பிரமஹ விஷ்ணு ருதராகளீருக நோககுகையி லன னோர தாரதமயததுககேறப வொருவரினொருவர அதிக வீரியமுடையாராகவே யெணணபபடுவர. இநத நியா யததால சிவவீரியம அதிகமாயப பிரஸரிபபதிற குறற முணடாவதாக யோசிகக விடமிலலை அதிகமாயப பிர ஸரிபபினும, அது நதிபபிரவாகமாய வெளிமுகபபடட தே குற்ற மெனின், எனன குறறம? அது பாரவதியார கர்ப்பத்திற பிரஸரியாமல பகிரமுகப்படடதாகவே யன றோ முடிகினறது? உளளே பிரஸரியாமல வெளியே பிரஸரித்தமையா லதனுடைய வுண்மையையே யன றோ கணடு தெளியவேண்டும? அதிக வீரியமாகையால பாரவதியாருடைய காபபமிடநதரவிலலையெனின, இட

என னும

நதராததகக காபபமுடையாா பினன ரிலககுமியே யாகவனறோ கொளளவரும? இலககுமி தவஙகிடபபினுஞ சிவனை நாயகனுகப பெறுதல கூடாதாகையால, அது விபரீத கரஹணமாம. இது நிறக, அது வெளியே பிரஸரியாதுவிடின, அதனை நதியெனறு பிரமிகக விடமிராதெனின, அங்ஙனம பிரமிதத குற்றம யாருடையது? கயிறறைபபாமபெனறும, கட்டையைக களவனெனறும பிரமிபபதனு லுணடாகுங குறறம யாரிடஞ் சாரும? ஒருவன றனதுகிரகததில நிறுததபபடட தூணைககண்டு பிரமிதது இநததூணை நிறுததினவன் சாககடவன எனறு சபிபபானெனின, அசசாபம அததூணைநிறுததிய தனனிடமே யனறோ சாராநிறகும? இவவாறு செயயுமொருவனை மூடனெனறே விவேகிகள சொலவாாகளனறோ? இநதவுபமான பரியாலோசனையால கெளதமரிடட சாபம் எமமடடி லங்கீகரிககப படுமென்பதை மேலோர் விவேகியாமறபோகாா. வெளியே பிரஸரிதத காரணந்தானயாதெனின, இநதககபோதிககதையை யாமஙகீகரிததாலனறோ ஸமாதானஞசொலலவேணடும? அவிசாரிமககளெலலாங கூடியழுது இழவெடுதத தொனறுகையால கேவலம் நிஸ்புருஹமாயிறறெனக. இதுகாறும விவகரிததது அவா மததை யங்கீகரிபபினுந தோஷ முண்டாகாமையைக காடடவேண்டியே யன்றி வேறிலலை.

அவர்விபரீதத்தை யினனுங்கொஞசம்விசாரிபபாம் சிவ வீரியப்பிரவாஹத்தை நதியெனறணர்ந்து கெளதமரானவா கையாலளிப்பார்தது அருவருபபுறறெனக கூறினுரன்றோ? சிவவீரியத்தினறன்மை யின்னதென்றறியாமையே அவா வீண்பிதற்றலுக்கிடஞசெய்தது? ஆதி ஸ்ருஷ்டியில் ஸ்வயமபுவான பகவான் அவ்யக்த மென்னும பிரகிருதியின்கட் டனதுசக்திரூபமான வீரியத்தை

விட்டுத் தங்கநிறமான ஸ்வாரண்டத்தை யுண்டாக்கினெனவும், அதனால், சராசராத்மகமான பிரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டி நிகழ்ந்ததெனவும் வேதத்திற் படிக்கப்பட்டிருத்தலால், சிவவீரியத்துக்கு அபகர்ஷங்கூறுவது மூடத்தனமாயிற்று. “పరస్సహస్రంగిరయస్సహమేరుణా హిరణ్మయానిబభూవుః। తస్యవీర్యాదండమపీతువైహిరణ్మయం” என்னுஞ் சுருதியாற் பரமேசுவரனுடைய வீரியத்தால் மேருமுதலிய வனேகமலைகளும், அண்டங்களும் பொன்மயமாயின என்று பெறப்பட்டது. இப்படியே பாகவதம், அரிவம்சமுதலிய நூல்களிலுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. உபப்பிரமஹுணங்களாகிய பாகவதமுதலியவற்றை நோக்குழி அவற்றுற் பிரதிபாதிக்கப்படும் விஷ்ணுவினது வீரியமாகவேயன்றோ மூலசுருதியிற் பெறப்பட்ட புருஷனது வீரியத்தையுங் கொள்ளவேண்டுமெனின், யாருடைய வீரியமாகக்கொள்ளினும் ஈண்டு வீரிய விசேஷத்தங்கூறுதல் கூடாதெனப்பதே ஸந்தாபமாகையால், சிவவீரியத்தினேற்றம் புலப்பட்டவாறறிக. இனிப் பாகவதம், அரிவம்சமுதலியவற்றிற் பிரமஹாண்டோபாதான காரணமான வீரியம் விஷ்ணுவினதாகக் கூறப்படுதல் ஆரோபணமேயன்றி யதார்த்தமன்று. வேதத்தில் எவனுடைய வீரியத்தால் சுற்றிலுமுள்ள மலைகளோடு மேருமலையும் பொன்மயமாயிற்றோ, அவனுடைய வீரியத்தாற்றானே பிரமஹாண்டமும் பொன்மயமாயிற்று என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது இதனால், மேருமலையும், பிரமஹாண்டமுமொருவனது வீரியத்தாற்றானே பொன்மயமானதாக வெளிப்படுகின்றது. ஆதித்யபுராணத்தில், “శివస్యరేతసాతేన రజతో మేరుపర్వతః। అథకాంచనతాంప్రాప్తః సశైలవనకాననః” என்னும் வசனத்தால் சிவனுடைய ரேதஸ்ஸால் வெள்ளியாயிருந்த மேருமலை பொன்மயமாயிற்று என்று பெறப்பட்டது ஸ்காந்தத்தில், “ప్రకృతిస్త్వాంపుమాన్ రుద్రః త్వయితద్వీర్యమాహితం” என்னும் வசனத்தால் நரசிங்கனைப் பார்த்து வீரபத்

'எ ன னு ம

திரமூர்ததியானவா பிரகிருதிசததியாகிய வுனனிடத
தில புருஷராகிய ஸ்ரீருதரபகவான றனது வீரியமாகிய
விதையை விதைததாா எனறு கூறினதாக வெளிபபடு
கினறது இநதபபிரமாண பாஹுளயஙகளால மேருமலை
யைப பொனமயமாககிய சிவவீரியநதானே பிரமஹாண
டததுககு முபாதானமாய விளஙகிறறெனனு முணமை
பசுமரததாணியறைநதாலெனன நாடடபபடட தாகை
யால,வைஷ்ணவ புராணஙகளிறபோநத வாரோபணங
களி னுணமை யினிது வெளிபபடடது. அவை விஷ்ணு
வினது ஸததிபிரகரணஙகளாகையால. “వాసుదేవఃపరాప్ర
కృతిః” எனறது முதலிய வாதாரஙகளால சததனுககுஞ
சத்திககும அபேதம பாராடடு நியாய மேறகொணடு,
அநத விஷ்ணுவினிடம ஆரோபணஞசெயதுளாககப
படடதெனபதே தீாமானம இஙகே முடிநத தீாமானத
தால் சிவனுடைய ரேதஸஸுதானே பரமகாரணமான
ஜகதுபாதான காரணமெனறு ஸிததிதத தனறியும,
பிரமஹவிஷ்ணுவாதி ஸகலமானபேரும அநதசசிவவீரி
யததைப பானமபணணினதினால அஜராமரதவங
ளையததேஜஸஸுடையவராயினரெனனுமவாயமையை
யுங கொஞச மினி விவகரிபபாம.

ஆதிதயபுராணம, மானவீயஸம்ஹிதையில “యది
తుష్టోసివిశ్వేశదేహిమేవరముత్తమం। గిరిజాకుక్షిసంభూతః పుత్రోమేభూత్త
వప్రభో। శివః। నాహంరేతోవృథాకుర్యాం త్రైలోక్యక్షయకారణం। వృ
థాక్షేమదీయేతు త్రైలోక్యంభస్మసాద్భవేత్। హితాయతస్మాల్లోకానాం
మమరేతోదివౌకసః। శాంత్యర్థంచైవయుష్మాభి శ్శీఘ్రమేవోపయుజ్యతాం।
ఏవంశంభోర్వచశ్శ్రుత్వా దేవాస్తేభయవిహ్వలాః। సలోకేశానగోగిరింద్రా
నకించిచ్చాబ్రువన్ద్విజాః। అథదేవేషుసీదత్సు వహ్నిగౌరివకదర్ధమే।
ప్రసార్యస్వాంజలింశంభో తేజోముంచేతిచాబ్రవీత్। దేవదేవామృతందివ్యం
హస్తాభ్యాంమమశంకర। శీఘ్రమేవప్రయచ్ఛత్వం పిబంతుసురపుంగవాః।
తతోలింగాద్వినిష్క్రాంతం చంద్రబింబాతినిర్మలం। జాతినీలోత్పలామోదం

పాణౌ వహ్నేర్దదౌ శివః। కరాభ్యాం పతితం రేతః అపిబత్ పావకస్తదా। రేతఃపానేన సంతృప్త్య దేవాన్ సురపూజితః। విసృజ్యతాం స్తథా భగవాన్ తత్రైవాంతరధీయత। ఇత్యాది। వహ్నేస్సంతర్పితేసూతః రేతసా త్రిదివౌకసః। సగర్భాస్సుఖసంజాతా। ఇత్యాది। సుఖంగధమవాప్తుస్తే ఉదరస్థేన రేతసా। కిం కుర్వంతథా సర్వే నారాయణపురోగమాః। గర్భనిష్క్రమణం తేషా ముత్పన్నేన చ యశ్శ్రుతం। ఇత్యాది। రేతసాచోదరస్థేన సంతప్తాస్తే సురాధిపాః। ఈశానం సంప్రణమ్యాథ ప్రోచుస్తే భయవిహ్వలాః। ఇత్యాది। వయం సగర్భాస్సంజాతా గర్భకాలేహితం యథా। అహహాస్యామహే దేవా పుంసాం యద్గర్భసంభవం। సర్వేవై భృశసంతప్తా స్తవతేజోపశాద్విభో। శివః। శరదారువనే యూయం సుం ప్రహృష్టోత్సంగే ప్రసూయత। నిష్క్రమిష్యత్యసందేహః తతస్సాక్ష్యామవాప్స్యథ। తతశ్శంభోర్వచశ్శ్రుత్వా నారాయణపురోగమాః। తస్యచోత్తరదిగ్భాగే శరదారువనేశుభే। ఉపవిశ్య మహాత్మానో మధ్యే సంస్థాప్య వేధసం। నారాయణం పురస్కృత్య ప్రసూతాస్సర్వదేవతాః। ఇత్యాది। శార్వతేజోధృతం యస్మాద్దేవై ర్విధిపురోగమైః। తస్మాజ్జరాదినిర్ముక్తా అమరాశ్చసురోత్తమాః"

என்னும வசனங்களால தேவாகள் ஸ்ரீபரமசிவனைப் பார்த்துப் பாவதவாதநிரியின குடசியால புததிரனைத தர வேண்டாம் என்று வரங்கேட்டலும, ஸ்வாமி அவாகளைப பார்த்து என்து ரேதஸ்ஸைத திரிலோக க்ஷய காரணமாக விருதா செய்யமாட்டேன். அப்படி யென்து சுக்கிலமானது விருதாவாகும பட்சத்தில் மூன்று லோகமும பஸ்மமாய விடும. ஆகையால, தேவாகளே! உலகத்தின் இதத்தின பொருட்டும, (உங்களுடைய) துக்கபரிகாரத்தின பொருட்டும சீக்கிரமாக நீங்கள உபயோகித்துக் கொள்ளக் கடவீர்கள என்று அருளிய ஸம்புஸம்பதவாசசியனாகிய பரமேஸ்வானது வார்த்தையைக்கேட்டு நடுங்கினவாகளாகி லோகேசாகளோடும, கோவிந்தனோடுங்கூடியதேவாகள பதிலுரைக்கமாட்டாமல சேறறிற்கிடந்தழுந்தும மாடுகளைப்போலத் துக்கிக்கையில், அக்னிபகவானொருந்து அஞ்சலிபண்ணி, ஹேஸம்போ! தேவாதுவீரியத்தை விடுமென்று கையை நீட்

எனறும

டினன். அன்றியும, தேவதேவராகிய ஹேஸ்வாமிந! தேவரிடத்துளள அமிாததனதை எனது இரணடுகைகளி லும பிரஸாதிப்பீராக. அதைதத தேவர்கள் கொளளட டும் என்று பிரார்ததிககையில, சநதிரபிமபததைபபோ ல நிர்மலமும, நீலோதபலததைபபோலப பரிமளமுமு ள்ள வீரியததை வெளிபபடுதகி அககினியினது கரஙக ளில் பகவானுகிய சிவன விடுததனர். அவன கையினின றும அந்த வமிாததனதை அது நழுகிய போது தேவர் கள் பானஞ்செயதாாகள. அதனுல,அவாகளைத் திருபதி செய்விதது, அவராற பூசிககபபடடவராகி, அவர்களை விடடு அநதவிடததிலே தானே ஸவாமி அந்தாத தான மாயினா அபபோது, அககினியிட மிருநத ரோதஸால திருபதியடைந்த தேவாகள கர்பபததோடு கூடினவரானாகள். மேல, சூதனைநோககி நாராயணா முதலிய தேவர்களுடைய உதரததில் நிறைந்துள்ள தேஜஸால் அவாகள எபபடி ஸுகததை யடைந்தாா கள? என்னசெயதாாகள? எபபடி அவாகளது கர்பபம் வெளிப்படடது? வெளிபபடடகாபபததால என்ன நட ந்தது? எனறு முனிவாகள் கேடடதறகு அவா சொல லுகின்றுர். உதரஸ்தமானரோதஸால தஹிககபபடடதே வர்கள் பரமசிவனை நோககி மிகுநத வணககமும, நடுகக முங்கொண்டவராகி ஹேஸ்வாமிந! நாஙகள கர்ப்பத தோடு கூடியிருககினறோம. காபபம் வெளிபபடுவதானு ல், புருஷாளுககுண்டான காப்பததை யெபபடி வெளி ப்படுத்தக கடவோம்? நாஙசள யாவரும தேவரது தேஜோ வசத்தால பயந்திருககினறோம் என்று விண் ணப்பித்தபோது,நீவிர் நாணற்காடடினிடததாகியமடு வின் கரைநடுவில காப்பததை நிவிாத்திப்பீர்கள். நீஙக ள் கர்ப்பத்தை நிவிாத்திக்குங காலத்தில, தானுய்வெளி ப்படும். ஸந்தேகமிலலை. பின்னர் ஸௌககியததை யடைவீர்கள் என்று பகவான் சொலலியருளினுர். அங

ஞனமருளிய சமபுவசனததைககேடடு நாராயணனோடு கூடிய மஹானகளாகிய தேவாகள ஹிமாசலத்தின வட பாரிசததில் சுபமாயுளள நாணறகாடடில் பிரம்ஹாவை நடுவே கொணடவாகளாகி யாவருமாகப பிரஸவிததாாகள. யாதொரு ஶாவராகிய பரமேஶ்வரனதுரேதஸைப பிரம்ஹாமுதலிய தேவாகள கிரகிததாாகளோ, அநத ரேதஸால அவாகள மூபபு மரணமிலலாதவரானாகள என்று வெளிபபடடது.

இநதவுணமையால, சிவபெருமானிடததில வீரியஸ்கலநதோஷங கூறிய வெறிமுணடை வாசகம அகௌரவததையேயடைநதது. இதனால, பிருகு சபிததானெனபதும, கௌதமா சபித்தானெனபதும் பாழாயவிட்டது. மேறகூறிய போநத சுருதிபுராணவசனஙகளால ஸாவரஜிதஸ்வாநஙகளும ஸ்ரீசிவபெருமானது ரேதஸ்ஸென்றுவெளிபபடடவுணமை பறறியனறே அவவெமபெருமானுககுக கனகபூஷணஙகளொழிநது பஸ்மாஸ்தி சாமாதிகள தாாயமாயின? அவா நீஙகலான விஷ்ணுவாதிகளுககு அவை பீதாமபராதிபூஷணோபயோகஙகளாயின? எநதவிததததாலும சிவாபகாஷம ஸமபவியாமையால, அசசிவஸமபநதமாகிய சைவஸிததாநததததை (லிஙகமதம) என்று இழவாடிய வேழை மதமேயனறே நாறிபபோயவிடடது? லிக - எனனுங் தாது சித்திரிததல=படைததல - காததல முதலியவைகளினாலே உலகததைச சிததிரிபபதாகிய சிவததினது பிரபாவம என்றும பொருளுணடாகையால, அதறகிடமாகிய சைலமுதலியனவும விஷயமாகும. இவைகளேயனறி, ருகவேததததில, சிவஜயோதி எனனும உபநிஷததில, "సత్యం పరంపరమంనిత్యం। ఓంసత్యాన్నగకుం ఓగుంసత్యం। ఓంసత్యేనజాతం। సచ్చిదానందఘనైర్మోర్ధ్వాణురూపం। తదేకరూపం। భూతోభవత్యాస్పదం। తద్దైవలింగాకారంజగదాధారమిత్యేవంవేదః" எனவும, இரணடாவது

எனனும

வேதாரிககில "యల్లింగాకారేసర్వేజాతో స్వేవవమైః గోముఖాచ్చ్యుతం హరితవర్ణంపతంతి బిందవశ్చ్యుతాస్సహస్రధారేణ సహస్రశీర్షాః పురుషః కామరూపీజాయతే" எனவும போநத வாககியஙகளால் ஆதியந்தமிலலாத நிசசயபதாாததமான பாம ஒன்றிருந தது அதற்கிணை அதுவனறிவேறிலலை அது ஆதியநதம தயாகிதமாகிய பரவெளியான ஸதயமெனறும,யாதொ ருஆதாரமு மிலலாத வஸதுவினிடததில ஆதாரநதோ ன்றினது போலத தைவாதீனஸ்பதமானதற கிருபபிட மானஅநதஸததியததாலுணடான ஸததியமே ஸ்தாணு ரூபமெனறும, அந்தஸ்தாணுரூப ஆதியநதததில ஸத தியம வஹிததிருககிறதெனறும, அதுவே யோருருவெ ன்றும, பூதஙகளுககு மாதருத்ஸதானமானதாயும, லிங காகாரமான ஸசசிதானந்தமயமாயும,ஜகதாதாரபூதமா யுமிருககிறதெனறும,யாதொரு ஸசசிதாநநதமயமாகிய லிஙகாகாரததினிடததில வோவையினுலவழிநத நீா பச சைநிறமாயககூடி ஸாதவிகமான கருணைப பொழிவால கோமுகததினவழியாக ஆயிரமபிநதுககளாய நழுகிவிழு நததால,அவை சோநது இசைசவடிவானவொனருயிரு நததோவெனறும,அதனுறறுனே, ஆயிரமசிரஸஸுடனகா மரூபமானபுருஷாகாரநதோனறிறறெனறும,அது அப புவினுல அநேகவாநாதிகளையுடைய ரூபஙகளையுணடாக குமெனறும வெளிபபடடது. அனறியும, "యల్లింగాద్యో జోస్యంధవస్యష్ఠవ" எனனும வாககியததால யாதொருலிங காகாரததின முன ஸரவிதத வோவைநீா வறறுமல எப போதும் நிரநதரமானதாகி ஊறறுயசசுரநது எழுகட லுமுணடாயிறறுவெனறும பெறபபடடது. இவவுப நிஷதாததஙகளால பாஷணடிகளாயுள்ளபோ லிஙகவடி வததை நிநதிபபது வைதிகமோ, அவைதிகமோ வென பதை விவேகிகளே யோசிககவேணடியது லிஙகததை வேதம் எடுத்துப பூஜாாஹதவநிரூபணஞ செயகிறபடி யே வேறு எதனையும பிரதி பாதிககாமையால, ஸாவ

வைதிகபூஜையதவமுடைய லிங்கம யாவராலும் அங்கீகரி
க்கத்தக்க தென்பது தீர்மானம். இஃது சிவபரஞ்சோ
தியை விளக்குமுண்மை நோக்கி இதனைச் சிவலிங்கம
என்றும், ஜோதிலிங்க மென்றும உண்மை நூலகள்
கூறும. சிவனைக்காட்டு முண்மைவடிவ மதுவென்ப
தை எங்கள ஆசாரியத் தலைவருமன்றே (குறிகளும மடை
யாளமுங் கோயிலும், நெறிகளும மவாநின்றதோர நேமையும,
அறியவாயிர மாரணமோதிலும, பொறியிலீர மனமென்கொலபுகா
ததே) என்னும் திருவாக்கால விளங்க வுணர்த்தினர்?
சிவபெருமானது உண்மையைவிளக்குமடையாளங்கள
யாவுமே லிங்கமென்பதுபோதர ஸ்வாமியினது ஸந்நிதி
வாயிலிற போந்த கோபுரத்தைத் தூலலிங்க மென்று
ம, பலிபீடத்தைப் பத்திரலிங்க மென்றும வைதிகநூ
லகளிற கூறப்பட்டிருத்தலகண்டு நாஞ்சு மூலட்டான
மாகிய சிலாமயமான ரூபமொன்றையே லிங்கமென்று
கொள்ளத்தக்கதென்று பிரமித்து அது சிவனுடைய
பிரஜாபதி யென்று இழிவுரைத்துப பேரிழவெடுப்ப
தேயன்றி அதைத் தங்கள் விஷ்ணுவினது யோனிக
குப பொருத்தமாகச் கொள்ள வகையறியாத அவாம
தமிருந்தவாறு அந்தோ கொடிது! கொடிது!! சிவாக
மங்களில எமபெருமானுக்கு அமைவுபெறக கூறுந் தி
ருமேனிக ளெனபதனுள, ஐந்தாவதாகிய வுருவருவத
திருமேனியெனனும ஸதாசிவ மூர்த்தமே யன்றே சிவ
லிங்க வடிவமா யுள்ளது? முதலிற போந்த சிவம், சத
தி, நாதம, பிந்து, என்னும நான்கும பரனது அருவத
திருமேனியும், கடையிற போந்த மஹேசுவரன, உருத
திரன, விஷ்ணு, பிரமன என்னும நான்கும உருவத்தி
ருமேனியு மென்பது ஸித்தமாகையால, உருவருவத்
திருமேனி யெனனுஞ் சிவலிங்கப பெருமானாகிய ஸதா
சிவமூர்த்தியினது தன்மை வேதாதிகளிறகண்டுதெளிக.
"ఈశానస్సర్వవిద్యానామీశ్వరస్సర్వభూతానాం। బ్రహ్మాధిపతిర్బ్రహ్మణోధి

என்னும்

పతిర్బ్రహ్మ శివో మే అస్తు సదాశివోం" என்னும் வேதமந்திரமே சான்றென்றறிக. இந்த மந்திரம் சிவாலய பூஜாப்பிரகரணத்தில் படிக்கப்பட்டதன்றி, "తవశ్రియేమరుతోమర్జయన్తరుద్ర యత్తేజనిమచారుచిత్రం । పదంయద్విష్ణోరుపమన్యధాయితే నపాసిగుహ్యం నామగోనాం" என்னும் ருக்ஸம்ஹிதாவசனத்தால் ஸமஸ்த தேவர்களும் சிவலிங்காராதனத்தால் தங்களைஸ்வரியங்களை அடைந்தார்களென்றும், லக்ஷ்மீஸமேதராகிய விஷ்ணுவானவர் சிவலிங்கபூஜைசெய்து பரமபதத்தையடைந்தாரென்றும் பெறப்பட்டது. சிவலிங்கார்ச்சனையால் விஷ்ணுமூர்த்தி வைகுண்டமென்னும் லோகாதிபத்யம் வகித்தாரென்னும் வேதார்த்தத்தை உபப்பிரம்ஹணங்களானும் வெளிப்படுத்துவாம் "శాంభవం సమభ్యర్చ్య హిమాద్రిమూర్ధ్ని శిలామయం చారుహరిస్తుభక్త్యా । సుదుర్లభం వైష్ణవమాద్యమగ్ర్యమవాప్తవానేష పరంపదంతత్" என்னும் பிரமகைவர்த்த வசனத்தால் இந்த விஷ்ணுவானவர் ஆதியில் ஸ்வதந்திரமாகவும், சிலாமயமாகவுமிருக்கின்ற சிவலிங்கத்தைப் பூஜித்து ஸர்வோத்கர்ஷமாகிய பரமபதத்தையடைந்தாரென்று வெளிப்பட்டது. அன்றியும் "శాంభవం లింగం మహావిష్ణుర్భక్త్యా శుద్ధం శిలామయం। చారుచిత్రం సమభ్యర్చ్య లేభే పరమం పదం" என்னும் பராசர புராண வசனத்தால் விஷ்ணுவானவர் அன்பினால் சிவலிங்கத்தை அர்ச்சித்து உன்னதமாகிய பரமபதமென்னும் லோகாதிபத்யத்தையடைந்தாரென்று வெளிப்பட்டது. இவைகளேயன்றி "దేవదేవస్య చిహ్నాని ప్రజ్ఞాయ విష్ణురవ్యయః। సర్వరూపం భవం జ్ఞాత్వా లింగేర్చయతి తం ప్రభుం । తస్మిన్నభ్యధికాం ప్రీతిం కరోతి వృషభధ్వజః" என்னுந் துரோணபர்வ வசனத்தால் தேவர்களுக்குத் தெய்வமாகியும், எண்ணக்கூடாமலிருக்கும் ஆத்மபாவமுள்ளவராகியும், குறைவில்லாதவராகியும் விளங்கும் விஷ்ணுவானவர் சிவனே ஸர்வரூபியாய்த் தெரிந்து மஹாப்பிரபுவாகிய அவரை இலிங்கத்தினிடமாகப் பூஜிக்கின்றார். எந்தப்புருஷனவன் ஸர்வ

சொரூபியாய்ச் சிவனையறிந்து பூஜிக்கிறானோ அவனிடத்தில் பரமசிவன் அதிகமாகிய ப்ரீதியைச் செய்கின்றானென்று வெளிப்பட்டது. மேல், "ఉన్నతైర్భత్సో యో గాస్త్రయోస్త్వచప్రభ్రలాః। తాభ్యాం లింగేర్చితశ్చ విభుః త్వయారాధ్యయోఽపశేషతః" என்னும் வசனத்தால் வியாசரானவர் அசுவத்தாமாவை நோக்கிக் கேளும் அசுவத்தாமரே! கிருஷ்ணார்ஜுனர்களுக்குள்ளபடியினால் உற்பத்தி - காமம் - தபசு - யோகங்கள் கிடைத்திருக்கின்றனவோ, அப்படியே உமக்குங் கிடைத்திருக்கின்றன அந்தக் கிருஷ்ணார்ச்சுனர்கள் இலிங்கத்தினிடமாகச் சிவாராதனம் பண்ணுகின்றார்கள், நீர் விக்கிரகத்தினிடமாக ஆராதனம் பண்ணுகின்றீர் என்று கூறினதாக வெளிப்பட்டது இந்தப் பிரமாணபாஹுள்யங்களால் விஷ்ணுவானவர் சிவலிங்கப்பூஜை செய்து ஸர்வஸித்திகளு மடைந்தாரென்னு முண்மை வெளியானதால், அதைச் சிவனது பிரஜாபதி யென்றும், அதனால், சைவமதத்தை லிங்கமதம் என்றுங் கூறித்திரியும் ஸ்வபசர்களுடைய துர்மதம் எங்கே தலையெடுக்குமென்பதை விவேகிகள் யோசிக்க வேண்டியது. விஷ்ணுவேயன்றிப் பிரமஹேந்திராதி ஸமஸ்ததேவ முனிகணங்களும் சிவலிங்கத்தையே அர்ச்சித்துப் பிழைத்தார்களென்னும் பிரமாணங்களைக் கிரந்தவிஸ்தாரபீதியா லெழுதாமல் இம்மட்டிலுபரதியடைந்தாம் இதுகாறும் விவரித்துக் காட்டிய வுண்மை நியாயங்களால் (லிங்கம்) என்பதனுடைய ஸ்வரூபம் வெளிப்பட்டமையால், ஒருசொல்லுக்குப் பல பொருள்களுண்டென்னுந் தன்மை கொண்டு, அதை ஹேயப்பொருளால் ஸமாதிக்க முயன்றவம்முடிச்சூர் முதலிமதம் நிரஸ்தமாயிற்று. லிங்கசரீரமெனவும், அங்கலிங்கமெனவும், ஷட்லிங்கதாற்பரியம் எனவும், பூர்ம லிங்கம் எனவும்வரும் பிரயோகங்களாலுமறிக. இன்னும் (அரி) என்னுஞ் சொல்லுக்குக் குரங்கு என்னும் பொருளிருப்பது கொண்டு வைஷ்ணவமதத்

என்னும்
ணை (அரிமதம்) என்று பிரஸ்தாபித்துக் குரங்குமதம் என்று பொருளுரைப்பது கூடுமோ? கூடுமென்னும் பட்சத்திலன்றோ (ஸிங்கமதம்) என்பதும், அதற்கு அவர்கூறும் பொருளும் நிலைக்கும்? தம்மஸம்மயம் எப்படி நிந்திதமாகாதோ, அப்படியே சைவமதத்தினுங்கொண்டு குணப்படுவாராக.

மேல், வேதங்களிற்சொன்னபரீனைப பிரஸித்தஞ்செய்கிறோம் என்றுதொடங்கி (కారణంతుధ్యేయః) என்றசுருதியையுதகரித்தனர். இந்தவசனத்தால் காரணமானபொருள் விஷ்ணுவென்று எங்கேவெளிப்பட்டது? இது(బ్రహ్మవిష్ణురుద్రేన్ద్రాస్సమ్ప్రసూయన్తే। నకారణంకారణానాంధ్యేయస్సర్వైశ్వర్యసంపన్నశ్శంభుః) என்றசுருதியில் வியாபியமானதொன்றனையால், இதிற்பெறப்பட்ட ஸம்புசப்தவாச்யனன்றோ காரணவஸ்துவாயினர்? சைவப்பிரதிபாதிதமாகியசுருதியைத்திருடிக்கொண்டன்றோ வேதத்தில் விஷ்ணுபரத்வம் ஸமாதிக்கத் தொடங்குவது? மேல் வசனத்தில் விஷ்ணுவை (நகாரணம்) என்றபதத்தால் காரணவஸ்துவல்லவென்று நிஷேதித்திருத்தலால் வேதத்திற் சொன்னபரீனைப பிரஸித்தஞ்செய்கிறோம் என்றெழுதியிட்ட அவ வெறித்தாதா பிரதிஜ்ஞை அவலமாயிற்று விஷ்ணுமாத்திரமேயன்றி உருத்திரனும் (நகாரணம்) என்றபதத்தால் நிஷேதிக்கப்படுதலால் திரிமூர்த்திகளினும் அதிக்ரமித்த துரியமூர்த்தியே ஸம்புவாச்யத்தால் பரமபொருளென்று சாதித்தல் வேதத்தின் றுணிபாதல் பெறப்பட்டது. மேல் சுருதியில் பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன், இந்திரன் என்பவர்களையே பிரஸ்தாபித்து அகாரணர்களென்று சாதித்த வுண்மைப்படியே யன்றோ (தேவர்கோவறியாத தேவதேவன் செழும்பொழில்கள் பயந்துகாத்தழிக்கும்மற்றை, மூவர்கோனாய்நின்ற முதல்வன்மூர்த்தி மூதாதைமாதாளும் பாகத்தெந்தை) என்று ஸ்ரீவாசகத்தினும் சாதிக்கப்

பட்டுத துரியமூரததி யிலககணமுங கூறபபடடுளளது? இதனுல, சைவ ஸித்தாநததததாற றுணியபபடும பரம பொருளாயுளளவா திரிமூரததிகளி லொருவரனறெனவும, (శివమద్వైతం శాన్తం చతుర్థం మన్యన్తే) எனறு பிரதிபாதிககபபடட நாலாவது மூரததியெனவும, அவரே பிரமஹ விஷ்ணு ருதரோநதிராதி ஸமஸதமானவாகளுககுங காரணரெனவும நிசசயிககபபடடது.

இனிக காரணவஸதுவாவது தன்னை யொழிந்த யாவருந தனனிடததி லுணடாகித தானொருவ ரிடததி லுண்டாகா திருககுந தனமை யுடையது எனறு இலககணங கறபிதது, அவவியலபினமைநத பரமபொருள நாராயண ரொருவரே யெனவும, அவரிடததிறறுனே பிரமஹருதராதிகள கறபஙகடோறும பிறநது மடிகினறாாகளெனவுங குலவிககூறினா இநதப பிரஸஙகததைகக கேட்டபோது விவேகிகள வாயாறசிரிகக மாட்டாாகள சிவபெருமானுடைய வாமாஙகததி லோா கறபததினும, பிரமஹதேவருடைய குததததி லோா கறபததினும பிறநதிறநதொழிநத தனறியும, யுகஙகடோறும் மீன, ஆமை, பனறி, நரசிஙகன-வாமனன - பரசுராமன் ஏழைராமன-பலராமன-கிருஷ்ணன-குதிரைமுகன இத்யாதிஜநமஙகளாகபபிறநதுபிறநது செததகதைகள புராணஙகளிற கேடகபபடுகையால தானொருவரிடததிலுமுணடானவரலலெனறு நாராயணருககுபபரதவஙகறபித்தது எஙகே நிலைககும? பிரமஹ விஷ்ணுருதரோநதிராதிகள் ஸ்ரீசிவபெருமானுல படைககபபடடாாக ளென்பதும, அவருள் விதிருதராதிகள விஷ்ணுவினிடததிலும், விஷ்ணுபபிரமஹாதிகள உருததிரரிடததிலும், விஷ்ணுருதராதிகள பிரமஹாவினிடததிலுங கறபாநதரஙகளில ஸ்ரீபரசிவாஜ்ஞையால மாறிமாறிபபிறநது வருவாாகளெனபதும, அதனுல அனறோ ஜகஜஜநமாதி காரண

என்னும்

ர்களாகமாட்டார்களென்பதும், அம்மூவர்தம்முள்ளும் உருத்திரமூர்த்தி அதிகனென்பதும் வைதிக சிலர் யாவராலும் ஒப்புக்கொண்ட விஷயமென்பதைச் சிவாதிக்ய ரத்நாவளி முதற்பாகத்தில் செவ்வனே விளக்கி யிருப்பதேபோதுமாயினும், இன்னுங் கொஞ்சம் மீண்டும் யாம் பிரகாசப்படுத்துவாம். மூன்று மூர்த்திகளும் ஸத்வரஜஸ்தமோகுணங்களுடையவர்களென்பது விதிதமாகையால் குணமூர்த்திகளைப் பரமென்றல் கூடாது (త్రైగుణ్యవిషయా వేదాః నిస్త్రైగుణ్యో భవార్జున) என்று கண்ணனே கீதையிற் கூறியிருக்கின்றாராகையாலுந் தெளிந்திடுக. திரிகுணரகிதமாயுள்ளதுபதிப்பொருளென்றவுண்மைக்கு விரோதமாகச் சுத்த ஸத்வம் என்று குலவிக் கூறுவது வைஷ்ணவமர்பாகையால், அதனுபாஸத்தையும் விசாரித்துத் தெளிவிப்பாம். பிரம்ஹதேவரை ரஜோகுண முடையவரெனவும், ருத்ரமூர்த்தியைத் தமோகுண முடையவரெனவும், விஷ்ணுமூர்த்தியை ஸாத்விககுண முடையவரெனவும் பாஞ்சராத்திரிகளே கூறுவரன்றே? இங்ஙனங் கூறிவிட்டு, மீண்டும் விஷ்ணுவை மாத்திரம் பிரித்து இவர் சுத்த ஸத்வமூர்த்தியென்று கூறுவதற்குரிய நியாயம் யாது? சுத்த ரஜஸ், சுத்த தமஸ் என்ற பிரயோகங்கள் பிரம்ஹருத்ரர்களிடத்தில் ஸமர்த்திக்கப்பட்டாலன்றிச் சுத்த ஸத்வம் என்ற பிரயோகம் விஷ்ணுவினிடத்தில் ஸமர்த்திப்பது கூடாது. சுத்த ரஜஸ்தமஸ்களே அன்னோக்குண்டாகட்டுமேயெனின், அவற்றோடு தானே சுத்த ஸத்வமும் இனமாகச்சேர்ந்து மாயாகுணங்களாகி நிஸ்த்ரைகுண்யோவென்ற பிரயோகத்தா லெடுபட்டுப் போம். இல்லையேல், பிரம்ஹருத்ரர்களோடு இனமாக அசுத்த ஸத்வமூர்த்தியானவொருவிஷ்ணுவைக் கண்டுபிடித்துச் சாஸ்திரவிரோதமெய்தாதபடியொப்படைத்துவிட்டுத் தங்கள் சுத்த ஸத்வமூர்த்திக்குப் பரத்வம் நாட்டிக்கொ

ளட்டும். அப்போது இரண்டு விஷ்ணுக்களுக்கு இடமுண்டாகிறபடியால், அவ்விருவரில் ஒருவருக்குவேலை சம்பாதித்துக் கொடுக்கவேண்டியகஷ்டமும் அவர்தலையில் வந்து விடியும்? ஏனெனில், சுத்த ஸத்வமூர்த்தியாகத் தாங்கள் ஒப்புக்கொண்ட விஷ்ணுவையே பரிபாலன கர்த்தராக அங்கீகரித்தமையால், அசுத்த ஸத்வ மூர்த்தியாக நேரும் விஷ்ணுவுக்கு ஓர்கதிவேண்டுமல்லவா? அன்றியும், அசுத்தராஜஸதமஸுக்களையுடைய பிரமஹருத்திராக்களையுங் கண்டுபிடித்து அசுத்த ஸத்வகுணவிசிஷ்டராகிய விஷ்ணுவுக்குத் துணைகூட்டவேண்டும் எந்த விதத்திற் பார்த்தாலும் விஷ்ணுவுக்கு அவர் கற்பிக்கும் மஹிமை தலைகாட்டாமையால், அவ்விருதிறவிஷ்ணுக்களும் அகாரணராக ளென்பதே வைதிகோத்தமர்கள் துணிவென்றறியத்தக்கது. (நித்யஸத்வஸ்த) என்றதனில் ஶுத்தஸத்வம்) என்று கீதையில் பிரயோகமில்லாமையால், அவாந்தரமாகக் கற்பித்துக்கொண்டு தங்கள் பாஞ்சராத்திரமாகிய அவைதிகத்தினடியாக வாதிப்பது ஸாமஞ்சஸமாவதெங்ஙனம்? சுத்தஸத்வம் என்றது சுத்தமூடம் என்பதுபோற் கொண்டாலோ வெனின், சுத்த தமஸு, சுத்தராஜஸு என்பவற்றோடினமாகி (நிஸ்த்ரைகுண்யோ) என்றபாணத்தால் மீண்டும் அறுபட்டுப்போம். விஷ்ணு மூர்த்திக்குச் சுத்தஸத்வமே ஸித்தமானால், அவர் தாமஸ ராஜஸ தாமங்களுடையவராதல்கூடாதன்றோ? ரகுவீரனாகவந்தது ராஜஸமேயன்றோ? அப்பொழுது ராவணனைக்கொன்றது தாமஸமேயன்றோ? கண்ணன் தான் ஆயுதமெடுப்பதில்லையென்று கூறிய பிரதிஜ்ஞையையுங் கடந்து சண்டையில் ஆயுதந்தாங்கி விவகரித்ததுதானோ சுத்தஸத்வமாவது? பன்றி முதலிய ஜந்மங்கடாங்கி மலபோஜனாதிகள் செய்ததுதானோ சுத்தஸத்வம்? அவதாரங்களைவிட்டு

என்னும்

மூலவிஷ்ணுவினிடத்தில் யோசிக்கத்தக்க தென்னின், காரண மெத்தன்மைத்தோ காரியமு மத்தன்மைத்து என்ற நியாய விருத்தமாக மூலவிஷ்ணுவாகிய காரணத்தினின்றும் அவதார விஷ்ணுக்களாகிய காரியங்கள் பேதித்தல் கூடாது. மூலவிஷ்ணுவுக்குக் கரியநிறம் சொல்லப்படுதலாலும், ஸாகரக்கிடக்கையும், பிருகு ஶாபவிருத்தியுங் கேட்கப்படுகையாலும், அநேகம் ராக்ஷஸர்களோடு சண்டையின் மொத்துண்ட விவகாரங்கள் பிரஸ்தாபிக்க விட்முண்டாகையாலும் சுத்தஸத்வ மெய்துதல் கூடாது.

இப்படிப் பலபடியாலுந் திரஸ்கரிக்கப்படும் சுத்தஸத்வமென்பதொன்றை வீண்வியாஜமாகக்கொண்டு சிவநிந்தையும், விஷ்ணுபரத்வமுஞ் சாதிக்கத் தலைப்படுதல் எங்ஙனந்தலையெடுக்கும்? மேல், நம்முடிசூர்முதலியார் (ஹரிஃஓம்) என்று பிரஸ்தாபித்து, ஹரிசப்தத்துக்கு "బ్రహ్మణంచంద్రరుద్రంచ యమంవరుణమేవచ । నిగ్రహ్యహరతేయస్తు తస్మాద్ధరిరిహోచ్యతే" என்று தம்மவர்கள் வியாக்யானஞ் செய்திருப்பதைக்காட்டி மகிழ்ந்தனரன்றோ? சுத்தஸத்வமூர்த்திக்கு ஸம்ஹாரம் விஷயமாவ தெங்ஙனம்? அது கேவலந்தமோகுணவிசிட்டமுடையதெனவன்றோ அவர் கொள்கை? இந்தஸ்ஹேதுக்களால் விஷ்ணுவைச் சுத்தஸத்வமூர்த்தியென்பதும், அவரே பரமகாரணரென்பதும் நிரஸ்தம். புராணங்களில் விஷ்ணுவுக்கு அந்தஸ்தமஸூம், பஹிஸ் ஸத்வமுங் கூறப்படுவதால், அவரிடத்தில் ஸாத்விக தாமஸ கிருத்யங்க ளிரண்டுமிருப்பது கூடுமென்று யாம் சாதித்துரைப்பேம். ருத்ரமூர்த்திக்கு அந்தஸ் ஸத்வமும், பஹிஸ் தமஸுங் கேட்கப்படுகையால் அவரிடத்தும் ஸாத்விக தாமஸ கிருத்யங்களுண்டென்று சாதித்தல் கூடும். ராஜஸம் தாமஸத்திலந்தர்க்கதமாகையால் ராஜஸ வ்யாபாரமு மன்றோர்க்குண்டெ

ன்பது தானே போதரும. பிரமஹ தேவரோ வெனின,
உளளுமவெளியும ராஜஸமே யுடையவ ரானகையால,
அவருடைய தாமஸ ஸாதவித வியாபாராதிக ளெஙகுங
கேடகபபடவிலலை. எஙகாவது கதாசிததாக வுணடென
று பிரஸ்தாபமாகில, அது விஷ்ணுருதராகளுடைய அந
தாகதத வியாபாரமென றறியததககது. உருததிரமூாததி
ககு ஸ்ரீபரமேசுவரனும, விஷ்ணுவுககு உருததிரமூாததி
யும, ஸ்ரீபரமேசுவரனும; பிரமஹாவுககு விஷ்ணுவும,
உருததிர மூாததியும, ஸ்ரீபரமேசுவரனும; அநதாககத
மூாததிகளாகையால பிரமஹாவினிடம யாம ஸமாததி
ததது ஸாமஞசஸமேபெறறது. விஷ்ணுவினிடததுமிடம
வநதுழியெலலாமஇநதநியாயமே ஸமாததிககததககது.
இவறறை யாமொபபுவதிலலை யெனின, நியாயஞ சொ
லலியனறோவொழிககவேணடியது? அவாவிசதாநதபப
டியேஸமஹார கிருததியம தாமஸமேயனறோ? அதுகொ
ணடேயனறோ ஸமஹார காததாவாகிய ருததிரமூாததி
யைத் தாமஸதெயுவமெனறு அவா நிநதிபபது? அவரோ
தாமஸராகிறபோது அவரை ஸமஹரிககிற காரணத
தால (ஹரி) எனறுபோபெறறவரை எனனெனறு அழை
ககவேணடியது? (நெடுநதுயிலவஞசஞ்சாமபு நீதிவழுபே
ருண, கடுஙகோபம பொயமறதி காமம, உடலம, கரியநிறங ள
ளங கலநதிருசதலாலே, அரிதாமதருணததனும) எனற தாமத
விலககணமறியாது அவா பேசுஞ சிஙகார வாாததை
களை யெஙஙனே யாமஙகீகரிபபோம? (பொறைஞானமவாய
மை பொறியடககன மேனமை, நிறைமோனம வெணமைநிறமே,
பெறுஞசுதத, சததுவததினமெயபபொருளாயத தானே சுயமப
தனால, சதவகுணஞசஙகரனேகான) எனற ஸாதவிக விலக
கணததை எனறோ வவரிநது குணபபடுவது? (సత్వాత్సర్వ
షప్రవర్తకః। ఈశానోజ్యోతిరవ్యయః) எனறதேதயாதி சுருதிக
ளுமனறோ ஸதவமூாததியை யினிது பிரகாசபபடுததி
யது? இநத விளககததால சிவபுராணஙகளைத தாமஸங

க்களென்று வைத்து அவர் பதுங்க இடம்பார்ப்பதும் பரிகரிக்கப்பட்டது. முதனூலி லெவ்வளவு விரோதியாகச் சிவமகிமை சொல்லப்படுமோ அவ்வளவு விரோதியாகவே யன்றோ வழிநூலிலுஞ் சொல்லப்படும்? அப்படியே யன்றோ விஷ்ணுமகிமை முதலியவற்றையுங் கொள்ளவேண்டும்? வேதம் முதனூல். புராணங்கள் வழிநூல்கள். வழிநூல்களாகிய புராணங்களில் சிவமகிமையைப் பத்துப்புராணங்களும், விஷ்ணுமகிமையை மூன்றுபுராணங்களுங் கூறும். பஹுரூப பிரமாணங்களால் சிவமகிமையைக் கண்டு கலங்கி வயிறெரிந்து தங்கள் விஷ்ணுவுக்கு நேர்ந்த அகௌரவத்தை யெண்ணி யிடிந்து சிவபுராணங்களைத் தாமஸங்களென்று சொல்லித் திருப்தியடைந்துகொள்வது அவருக்குமரபாய் முடிந்திருக்கின்றது. புராணங்களுக்கு மூலமாய் நிற்கும் வேதங்களில் தாமஸியாயுஞ்சொல்ல வழியின்றித் தப்பார்த்தங்களால் சிவமகிமையைச் சிதைக்க வழி தேடுவார். எவ்வளவாகத் தேடினும், புராணங்களைப் போலவே வேதங்களினுஞ் சிவமகிமை அதிகரித்திருப்பதினால் நெஞ்சம் புண்ணாகி நெட்டுயிர்த்துத் தட்டழிந்து தடுமாறியேமாய்வார். அவர் சிவபுராணங்களைத் தாமஸங்களென்றபடியே யாம் விஷ்ணு புராணங்களைத் தாமஸங்களென்று சொல்லமாட்டோமா? இன்ன விபரீதங்களுக்கிடஞ்செய்யுமவர் துர்போதத்தை விவேகிகள் மதியார்! மதியார்!!

இது நிற்க, (ஹரி:ஓம்) என்று அவர்பிரஸ்தாபித்த விடத்தில் ஹரி:-ஓம் என்னு மிரண்டு பதங்களுஞ் சேர்ந்த ஸமஷ்டியே பிரணவமென்று கூறியவறியாமையையுங் கொஞ்சம் விசாரிப்பாம். ஓம் என்பதே அகாரவுகார மகாரங்களின் ஸமஷ்டியாம் ஹரி: என்பது ஓம் என்பதில் வேறுபட்டுத் தோன்றும். ஓம் என்பதற்கு ஹரி: என்பதனுடைய ஸஹாயம் வேண்டுவதின்று.

ஹரி: என்பது ஓமென்பதை ஸஹாயமாக வாச்ரயியாத பட்சத்தில் செத்த பிணமேயாய்விடும். ஓம் என்பது உயிரும், ஹரி: என்பது உடலுமாகையால் உயிரதுணைசேராதவழி உடலை பிணமென்றபடியே ஹரி: என்பது ஓதுக்கத்தையே பெறும் ஒருயிர் பலவுடல்களிற் கலந்து அவற்றை யாட்டிவைப்பதுபோல ஹரி: என்னுமொன்றையே யன்றி அநேகமாயுள்ள மந்திரங்களிலும் புகுந்து அவைகளுக்குக் கௌரவத்தை யுண்டுபண்ணுமாற்றலுடையது ஓமென்றறியாதது அவரது மதிக்குறையேயாம் இந்தரஹஸ்யத்தை யறியாமல் ஹரி: என்பதற்கு வீணகௌரவங் கற்பிக்கத் தலைப்பட்டது பாழாய் விட்டது. இப்படியே நாராயண மந்திரத்திலுங் கலந்து அதை யாட்டிவைக்கும் பெருமை யுடையதாகிய மந்திரராஜத்தின் மாட்சிமையைத் சிவஸம்மமாகச் சிவரன்றி ஏனையோர் அறிவது கஷ்டம்! கஷ்டம்!! அன்றியும், விதிசிவாதிகளை ஹரிக்கிறபடியால் விஷ்ணுவுக்கு ஹரி என்னும் பெயருண்டாயிற்றென்று அவர் கொருசியுரைத்ததுங் குலைந்தோட்டச் செயவாம் மணவாளமாமுனியோடு ஸ்ரீமத்-சிவாக்ரயோகிகளவாதித்து அந்தவாமுமுனியை நெருப்புக்கிரையாக்கிவிட்ட ஸந்தாபத்தில் பிரஸ்தாபித்த வாக்கியங்கள் வருமாறு. (காக்கண்டேனுண்டான சாவணன்ன யானைப்புமென, ருாகந்தமறிவில்லா யனறலை நீர், மீக்கொண்டா, னெணப்பயவள கொள்ளாத சென்னே வந்நீரையென்ச, கெனபகாவாய மஹணுனாடானென்.) எனவும், மனையணையே மாலவண்டான மாமலரோன் ருனகெட்டவ, பெண்ணியேநீருண்டானிதுா, ன, கண்ணனவன, ரு செட்டவ யினனுமுண தந்துவமுறறுங ணடா,லென பெடுவாய மீனையினைநத) எனவும் போந்த வாக்கியங்களால் விஷ்ணுவினது ஸம்ஹாரம் வெளுத்து விட்டதாகையால், (విష్ణుం బ్రహ్మాణమిన్ద్రం చ యమమన్యాన్ సురానపి। యతో నిగ్రహ్య హన్తే హర ఇత్యుచ్యతే బుధైః) என கிற நாமநிர்வசனத்தால் ஸ்ரீசிவபெருமானுக்கே விஷ்ணு

என்னும்

பிரமஹோத்திராதிகளை ஹரிக்கிறகாரணத்தால் ஹரன் என்னுந்திவ்ய நாமம் உண்டாயிற்றென்பது பசுமரத்தாணியறைந்தாற்போல நாட்டப் பட்டது. இவற்றின் விரிவைச் சிவாதிக்யரத்நாவளியில் விஸ்தாரமா யெழுதியுள்ளோ மாண்டுக்கண்டுணர்க.

இனி, அம்முடிச்சூரக்கவிராயர் எஜுர் வேதத்தில் "யதோர்ணநாபிஸ் ஸ்ருஜதே க்ருஹ்ணதே ச" என்கிற வசனத்தால் ஊர்ணநாபியென்னுஞ்சிலந்திப்பூச்சியானது எவ்வளவு காலத்தில் தன் வாயிலிருந்து நூலைச்சிருட்டித்து மறுபடியும் அதைக்கிரகிக்கின்றதோ, அவ்வளவுகாலத்தில் விஷ்ணுவானவர் இந்தப் பூமியையும், அதில் மனுஷ்ய பசு பட்சிகளுக்கு ஆஹாராதிகளையும் படைத்தார் அவர் தம்மையொழிந்த யாவராலும் பூஜிக்கப்பட்டு ஸாத்விக குணத்தை யுடையவரென்று பரஸ்பரஞ்சொல்லிக்கொள்ளுந் தன்மையுடையவர். அவருடைய நாபிகமலத்தில் ராஜஸனான பிரமஹா பிறந்தான் அப்படியே, அந்தப் பிரமஹாவின் புருவங்களின் மத்தியில் தாமஸனான சிவன் பிறந்தான் என்று பெறப்பட்டதாகப் பிரஸங்கித்தனர் இவருடைய கல்விஹீனத்தையும், மூடத்தனத்தையு மீண்டும் பிரஸ்தாபிக்க வெமக்கே நாணமாயிருக்கின்றது. மேல் வாக்கியத்தில், ஊர்ணநாபி யென்னும் பூச்சியானது எப்படி நூலைச்சிருட்டித்து மீண்டுங் கிரகித்துக் கொள்ளுகிறதோ, அப்படிப்போலவென்று பொருள் சொல்லத் தெரியாமல் எவ்வளவு காலத்தில் நூலையுண்டு பண்ணிக் கிரகிக்கிறதோ, அவ்வளவு காலத்திலென்று காலவளவைப் பிரஸ்தாபித்து விகற்பித்தனரே அவருக்குண்டாகிய ஸாதகம் யாதோ அறிகிலேம். பாஞ்சராத்திரிகளுக்குமுக்கியப்பிரமாணமாகிய(தத்வத்ரயம்) என்னும் நூலில், (ஒரு சிலந்திக்குண்டான ஸ்வபாவம் ஸர்வசக்திக்குக்கூடாதொழியாதிறே) என்றமூலத்தை வியாக்யாதா

வானவர் (அல்பசக்திகமான சிலந்திக்கு ஸ்வரூபவிகாரமின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே, ஸ்வசரீரவிசேஷணமுகத்தாலே தந்துஜாதமான சாயஜாதத்துக்குத் தான் உபாதானமாம்படியுண்டான ஸ்வபாவம் "ప్రాఙ్సృష్టేర్ద్విప్రాత్ర్యప్రవర్ష్యతే" என்று ஓதப்படுகிற ஸர்வசக்திக்குக் கூடாதொழியாதிறே) என்று விளக்கி "యద్గర్భం నాభి" என்ற சுருதியையே யாண்டு தகரித்திருக்கின்றனர்.

அவ்வாத்த விசேஷத்தைக் கிரகிக்க வறியாத நம்முடிச் சூரர் தாமுமொரு வைஷ்ணவராக வெளிப்பட்டு விஷ்ணு பரத்வம் சாதிக்கப் புகுந்தது ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! ஷை சுருதியால் நிமித்தோபாதானங்களிரண்டும் ஒரு பொருளிடத்திலேதானே புண்டென்பதை மூலக்காரரும், வியாக்கியாதாவுங் கிரகித்தாரென்றறியத்தக்கது. இதைவிட்டு விரைந்து ஸ்ருஷ்டித்தத்தருபமானமாக ஊர்ணநாபியை யெடுத்துக்கொண்டது அவரது பாமரத்வமேயாம். அவ்வூர்ண நாபி ஸ்ருஷ்டிதானென்னே, அவ்வளவு விரைவுடையதா? ஸங்கல்பமாத்திரத்தானே யாகத்தக்க பரமனது ஸ்ருஷ்டிக்கு ஊர்ணநாபியினது ஸ்ருஷ்டி ஸாதருஸ்யமுடையதன்றும். அந்தஸ்ருதியினது ஸத்யார்த்தத்தை யினிப்பரியாலோசிப்பாம். ஊர்ணநாபியென்னுநாமமும், அதனது ரூபமும் தத்விஸிஷ்டமாகிய சைதன்யமாகாது அவை யிரண்டுந் தனித்தனி அசேதனமும், சேதனமுமாகையால். ஊர்ணநாபி யென்னு முருவத்தி னின்றும் வெளி வந்த தந்து வானது அவ்வுருவமாகிய தேககாரியமேயன்றித் தத் விலக்ஷணமாகிய சேதனகாரிய மன்று. காரணமாகிய தேகத்தைப் போலவே காரியமாகிய நூலும் அசித்தா யிருப்பது பிரத்தியக்ஷமாகையால். இதனால், காரியமாகிய நூலுக்கு உபாதானம் ஊர்ண நாபி யென்னும் பேரைத் தாங்கிய தேகமேயன்றித் தத்விசிஷ்டமாகிய சைதன்யமன்று. அந்தச் சைதன்யத்துக்கு

என னுும

ஊர்ணநாபியென்னும பெயா யாணடும் நிலையாது அஃ தொரு சைதனயத்தையே (டுலலாகிப பூடாயப பமு வாய மரமாகிப - பலவிருகமாகிப பறவையாயப பாமபாக) என்ற ஆசாரிய ருரையின்படிப பலபடியாலுங கனமா நுகுணமா யுபசரிககக கூடுமாகையால. இநத நியாய ததால தநது வாகிய காரியததுககு உபாதானம சைதனயமனறென வெளிபபடடமையால, அதனை நிமி ததமெனறு கொளவதே மேலோா நுணிபாகும ஷெ- சுருதியால பரனது ஸ்ருஷ்டிககு உபமான ஸாதரு ஙகூறபபட்டதனறி அது உபாதானகாரணம,அலலது நிமிததகாரணம எனற தேதயாதி பிரஸஙகததுக கவகா சமேகிடையாது இஙஙனமாக,ததவதரயககாரரும, அந த நூலுககு வியாகயாதாவுஙகூடி ஊாணநாபி யுபமான ததைகக கடைபபிடிததுத தஙகள பரநதாமனுககு அவ விரண்டு காரணஙகளையுங கூறவநததுந தபபமாறிபபோ யவிடடது. அனறியும, (இவன, தானே ஜகததாய பரிணமிக கையாலே, உபாதானமுமா யிருககுக) எனற மூலததாலுமஃ தேருவுண்மை குலைநதுவிடும? (கடபடாதிகளுககுக குலாலகு விநதாதிகள நிமிததமாய, மருததநதவாதிகள உபாதானமாய, தண டசகரவேமாதிகள ஸஹகாரியாயிருககும. இஙஙனனறிகசே, ஜகத ரூபகாாய உறபததியில ஈஸ்வரனேதரிவித காரணமுமா யிருககும.) என்ற வியாகயானததில குலாலன - மிருதது - தணட சகராதிகளை யஙகிகரிதது, அனறிககே யென வெறுன றைததொடுதது விரோதிததனா குலாலனே திரிவித காரணமாயிருககக கணடாலொழிய ஈஸ்வரனே திரிவித காரணமுமாயிருககும எனறு கூறுதலகூடாது. இரண டையுஙகூறியதால மயஙகவைதத லெனனுங குறறமவந து ஸமபவியாநிறகும. மூனறு காரணஙகளுககும ஸவ ரூப லட்சணங காடடவேணடிக குலால னிதயாதிகளை யும, அவறறின ஸமபநதததைகக காடடவேணடி ஊாண நாபியையும வேதமெடுததிசைத்தவிதமறியாமல அவை

திகத்தவமுண்டாகப் பரிணாமவாதங்கூறும் பாஞ்சராத்தி ரஸித்தாந்தம் பாழாய்விட்டது.

“சித் அசித்துக்கள் இரண்டும் அப்ருதக்ஸித்த விசேஷமாயக் கொண்டு தான் என்கிற சொல்லுக்குள்ளே அந்தர்ப்பூதமாம்படி யிருக்கையாலே” (ஞானேஜ்ஞகத்தாய பரிணமிக்கையாலே என்கிறார்) மூலக்காரர் என்று வியாக்யாதா ஸமாதத்தித்திருக்கிறார். சித்தசித்துக்களிரண்டுந் தன்னிலந்தர்ப்பூதமாவது கொண்டு அவற்றின் கதியை ஏனோ தன்னிடமிசைத்தல் வேண்டும்? அவை தானாகாமலும், தான் அவையாகாமலு மிருப்பது ஸித்தமானால். ஒரு பெண்ணினுடைய கர்ப்பத்திற் கருவளர்ந்து அவளிடத்திலேதானே யழியுமதுகொண்டு எங்ஙனேவந்தக்கர்ப்பிணியே வளர்ந்தழிந்தாளென்று சொல்லாநிற்பது? இன்ன பலவுபமானத்தால் வைஷ்ணவபரிணாமவாதம் வசைகொண்டேயன்றோ மாய்ந்துவிட்டது? தங்கள் பரிணாமவாதத்தைக்கூறிப்பான்றொடங்கியே குலாலனிதயாதிகளை யிலேசானே கொண்டு மறுத்து, ஊர்ணநாபியை யுறுதியாகக் கடைப்பிடித்தனர். இதுவும் பரிணாம வாதத்தனைத் நிலைக்கப் பண்ணாது. ஸாக்ஷாத் பால் தயிராவதே பரிணாமத்தின் பண்பாம். ஸாக்ஷாத் பிரமம் பிர[illegible]மாவதே இதற்கொத்த முடிவாம். ஊர்ணநாபி யு[illegible]த்தை மேல்யா மெடுத்து அலசிக்காட்டிய நியாயங்களைக் கொண்டு, இவ்வுபமானோபமேயங்க ளிரண்டும் மெம்மட்டில் ஸாதகமாமென்பதை விவேகிகளே யோசிக்க வேண்டியது. ஊர்ணநாபி யுபமானம் பரனிடத்தில் பரிகாரஹமாத்திரத்தானே மாயை காரியப்படத் தொடங்கு மென்பதையே நிறுத்தும்! நிறுத்தும்!! இன்னும் விரிக்கிற் பெருகும். ஆயின், (இருநிலனாய்த்தீயாகி) என்று ஆளுடையவரசுகளும், (தானொருவனுமே பலவாகி நின்றவாதோ ரேகமாடாமோ) என்று ஆளுடையவடிகளும், இப்படியே ஏனை

என்னும

யவாசாரியர்களுங்கூறியவாறென்னையெனின், (கட்டுமூறு பபும) என்ற சிவஞானபோததநதாற் கண்டுதெளிக. அன றியும, (வித்துணடாம) என்றவாககியமும் பிரமததி னின று மூலகங் காரியபபட்ட தெனபதனுணமையை நிறுத தும். இவறறின றெளிபொருளகளைத திராவிட மஹா பாஷ்யததாற பரக்ககக்காணலாம.

மேல, நமமுடிச சூாமுதலியார பிரபாவததை பின்னுஙகொஞசம விசாரிபபாம விஷ்ணுவானவா தம மையொழிநத யாவராலும பூசிக்கபபடுகிறூா என்றனர். "శివస్య పూజ్యతే లింగం సర్వైర్దేవాసురైర్నృభిః। శివేన పూజితః కో వా వదన్తు ప్రతివాదినః" என்கிற வாமனபுராணவசனததால சிவபெருமான சமஸத தேவாஸுர மனுஷ்யாகளாலும் பூசிககபபடுகிறூர். சிவனால பூசிககபபடடவன யாவன் பிரதிவாதிகள சொலலட்டும என்று வெளிபபடடது. பாரதம, "ఆబ్రహ్మస్య బ్రహ్మ చ విష్ణుశ్చ త్వం చ శక్ర సహామరైః। అర్చయధ్వం సదా లింగం తస్మాచ్ఛ్రేష్ఠతమో హి కః" என்கிற அநுசாஸநீக பாவவசனததால் பிரமனும், விஷ்ணுவும், ஏனையதேவாகளும சிவலிங்கபபெருமானைப் பூசிககினறவாகளானால சிரேஷ்டாகள யாவர் என்று வெளிபபட்டது. "తతో స్వపశ్యద్ధరిశ్ స్వామే స్వాత్మానమవ్యక్త[illegible]ం। స్తువన్తమీశం బహుభిర్వచోభిశ్శంఖాసి చక్రార్పితచక్రహస్తం" என்கிற துரோணபாவ வசனததால ஸ்ரீ கிருஷ்ணருடைய தவததைச சநதோஷிததுபபரம சிவம் அநுககிரஹாாததமாக வெளிப்பட்டகாலையில் அவரது இடதுபாகததில சங்கசக்ரதரனுய அனேகதிவ்ய ஸ்தோததிரங்களால துதிசெயது கொண்டிருநத விஷ்ணுவை ஸ்ரீ கிருஷ்ணா பாாததனா என்று பெறபபட்டது. இநதபபிரமாணங்களைப பரியாலோசிககையில விஷ்ணுவானவா யாவராலும பூசிககபபடுகிறூர் என்பதனுடைய கௌரவம் எங்கேயிலலைககும? அரசன யாவராலும வணங்கததக்க பாததததையுடையவன் எனகையில, அவ

னிற்கீழ்ப்பட்ட வைசிய சூத்திராதிகளிடத்தன்றி மேம்பட்ட பிராம்ஹணனை, பெரியவாள், ஆசாரியனிவர்களிடத்திற்கூறுதலமையாமை போலவேயன்றோ கொள்ளவேண்டியிருக்கின்றது? பிரமஹாதிகளால் விஷ்ணுபகவான் பூசிக்கப்படுவதில்லென்னதடையுளது? சிவன் தேவர்களில் பிராமஹணரும், ஸர்வதேவதாஸ்வாமியுமாகையால் க்ஷத்திரியரும், ஸேவகருமாகிய விஷ்ணுவைப் பூசித்தல் வைதிகமாகாது சாந்தோக்ய ஶ்ருதியில், "త్వం దేవేషు బ్రాహ్మణోస్యహం మనుష్యేషు బ్రాహ్మణః । వై బ్రాహ్మణం ఉపధావతి । ఉప ధావామీతి । ఇష్ణుర్వై క్షత్రియో బ్రహ్మా వైశ్య ఇతి" எனனும் வசனத்தால் ஸ்ரீ ருத்ரமூர்த்தி பிராமஹணரெனவும், விஷ்ணுபகவான் க்ஷத்திரியரெனவும், பிரமஹதேவர் வைசியரெனவும் வெளிப்பட்டமையால் க்ஷத்திரியராகிய விஷ்ணுவைப் பிராமஹணராகிய சிவபெருமான் பூசித்தாரென்று சொல்வது யுக்தமோ, அல்லது அயுக்தமோ வென்பதை விவேகிகளே யோசிக்கவேண்டியது மேலுந் தகரித்துக் காட்டிய பாரதவசனங்களால் கண்ணனாகிய அவதார மூர்த்தியும், பரவாசுதேவராகிய வைகுண்ட மூர்த்தியு மொரோகாலத்தில் ஸ்ரீ சிவபெருமானைப் பூசித்தாரென்பதுவெளிப்பட்டமையால், தம்மையொழிந்த யாவராலும் விஷ்ணுவானவர் பூஜிக்கப்படுகிறாரென்று பெருமைபேசவந்த வப்பெரியாளவசனம் பேதிக்கப்பட்டொழிந்தது. இவ்வுண்மைகளை யொராவொருகாலத்துங் கண்டுங்கேட்டு மிராதவராகையால், தமதுபிரபந்தத்தினோர்மூலையில் சிவனை நோக்கித் தவங்கிடந்து கிருஷ்ணா பிள்ளைவரங்கேட்டது பிசகென்று கதறியழுதனர். பாரதத்தைக் கிழித்தெறிந்து அப்பிரமாண மென்று கழித்துவிட்டாலொழிய அப்பனுசமாவசனம் பிரயோஜனத்தை யடையாது விஷ்ணுவை ஸாத்விகப்பிரமஹம் என்று கொண்டாடிய பாஞ்சராத்திரிகள் அவதி

என்னும்

யைமேலிட்டுத்திறங் கண்டித்திருப்பதே போதுமாகையால் (ஸாத்விககுணத்தையுடையவர்) என்று விஷ்ணுமூர்த்தியை ரண்டுபிரஸ்தாபித்த நம்முடிச்சூரரை அதிகமாயலட்டமனமில்லை

இனி, அவருடைய நாபீகமலத்தில் ராஜஸனான பிரமஹா பிறந்தான். அவன் புருவமத்தியில் தாமஸனான சிவன் பிறந்தான் என்று பிரஸங்கித்ததைக் கொஞ்சம் யோசிப்பாம். திரிமூர்த்திகளுடைய குணவிலட்சணங்களை முதலிலேதானே பிரகாசப்படுத்திவிட்டோமாகையால் சிவனைத் தாமசனென்றதற்காக வீண்டுயாம் சண்டைபிடிக்கவரவில்லை. சிவன் பிரமஹாவினிட்டத்தில் பிறந்தானென்பதை மட்டுமே பரிகரித்திடுவாம். பிரமஹாவினிடத்தின் மாத்திரமேயன்றி விஷ்ணுவினிடத்திலுஞ் சிவன்பிறந்தானென்று வைஷ்ணவர்கள்கூறுவதுண்டாகையால், அதனுண்மையையே யீண்டுப்பிரகாசப்படுத்துவாம். விஷ்ணுவானவர் தசரதனுக்கும், வசுதேவனுக்கும், ஜமதக்னிக்கும், அத்திரிக்கும் பிள்ளைகளாகப் பிறந்துகொண்டு அன்றோ விஷ்ணுவைக் காட்டிலும் உத்கர்ஷராயிடினன்றோ சிவனைக்காட்டிலும் உத்கர்ஷராகவவரைப்பிள்ளைகளாகப்பெற்றுக்கொண்ட பிரமஹ விஷ்ணுக்கள் எண்ணப்படுவர்? அன்றோரது தவத்துக்கீடாக ராமகிருஷ்ணாதிகள்வந்துதித்தபடியே பிரமஹ விஷ்ணுவாதிகளுடைய க்ஷேமார்த்தத்தின் பொருட்டே அன்னோரிடமாவிர்ப்பவித்த ஸ்ரீருத்ரமூர்த்திக்கு அபகர்ஷமுண்டாகாதென வறிக. தட்சனுக்கும், பர்வதராஜனுக்கும், மலையத்வஜனுக்கும் மருமகனானது கொண்டு ஸ்ரீபரசிவமூர்த்திக்கு அபகர்ஷமுண்டாயிடினன்றோ ஸ்ரீருத்ரமூர்த்திக்குப் பிரமஹாதிகளிடமாவிர்ப்பவித்ததினாலபகர்ஷமுண்டாகும்? திரிமூர்த்திகளும் பிறப்பிக்கப்பட்டவர்களென்று சுருதிவிதமாக.

மேலே யாம் தெளிவித்தோமாகையால், அன்றேயொ ருவருங் காரணர்களாகமாட்டா ரென்பது கொண்டு அவர்க ளொருவரிடத்தி லொருவர் பிறந்தார்க ளென்பது ஒருவருக்குந் தோஷமாகா தென வறிக. இம்மூவரையும் அகாரணர்களென்றும், பரம காரணராயுள்ளவர் ஸ்ரீசிவபெருமா னென்றும் வேதத்தின் முழக்கங் கேட்கப்படுகையால் "అహంచభవతోవక్త్రాత్ కల్పాంతే ఘోరరూపధృక్। శూలపాణిర్భవిష్యామి క్రోధజస్తవపుత్రకః" என்னும் பாரத வசனத்தால் நான் உமது முகத்திலே நின்றும் ஓரொருகற்பத்தின் முடிவில் பயங்கரமான ரூபதாரியாகவும், சூலபாணியாகவும் உம்முடைய கோபத்திலே நின்றுமுண்டாகிற புத்திரனாகப் போகிறேனென்று ஸ்ரீருத்ரபகவான் சொன்னதாகப் பெறப்பட்டது. "తతఃపార్శ్వే వృషాంకస్య బ్రహ్మచారీవ్యవస్థితః। ద్వాదశస్తపసాశ్రేష్ఠో బలవాన్నీలలోహితః" என்னும் வசனத்தால் விருஷபாரூடராகிய சிவனுடைய பாரிசத்தில் பிரமசாரியா யிருந்து கொண்டிருப்பவரும், தவத்தினாலே ஸ்ரேஷ்டரும், பத்மாக்ஷரென்பவருமாகிய வொருவர் பலவானும், நீலலோஹிதருமாவர் என்று வெளிப்பட்டது. "నరనారాయణౌ బ్రహ్మా ధర్మస్థాణుశ్చ పంచమః। ఉపాసతేయత్పరం సహస్రయుగపర్యయే" என்னும் வசனத்தால் நரநாராயணர்கள், பிரம்ஹா, இயமன், ஸ்தாணுருத்ரர் ஆகிய ஐவரும் ஆயிரயுகபரியந்தமாகப் பரமசிவனை யுபாஸித்துக்கொண்டிருக்கிறார்களென்று அமைவுபெற்றது. அன்றியும், "విష్ణుస్తే పూర్వతః పాతు రుద్రో రక్షతు దక్షిణాం। బ్రహ్మా చ పశ్చిమం పాయాత్ స్కందో రక్షత్వథోత్తరం। ఉపరిష్టాత్తథాసూర్యః పాతాత్వధస్తాచ్చాపివాసుకిః। పాయాశ్చత్వారధోవక్ష శిష్టాః కాష్ఠాః సమీరణః। స్వస్తివరోతుభగవాన్ పినాకీవృషభధ్వజ। గావోరక్షంతుసర్వత్ర భూమింపాతుసదాశివ" என்னும் வசனத்தால் உனக்குக் கிழக்குத் திக்கில் விஷ்ணுவிருந்துகாக்க உனக்குத் தென்றிசையில் உருத்திரனிருந்துகாக்க உனக்குமேற்றிசையிற் பிரம

என னு ம

னிருந்துகாகக உனககுவடதிசையில ஸகநதரிருநது காகக. உனககு மேறபிரதேசததில சூரியனிருநது காகக உனககுக கீழபபிரதேசததில வாசுகியிருநது காகக இனனும, குழநதாய கிருஷ்ணு! ஏனையதிசைகளில வாயுவிருநது காகக. பிநாகபாணியும, வருஷபதவஜருமான பகவானனவாக்ஷேமததைச செயதருளக. பசுககளானவை யெஙகுமுனனைக காததிடுக. சதாசிவனும, பூமியுமுனனைக காததிடுக எனறு வெளிபபடடது. இநதப பிரமாணபாஹுளயஙகளால குணருதரரும, துரியருதரரும வெளிபபடுகிறமையால பிரமஹாவினிடததில சிவனபிறநதானெனறு அபபேதைகதறியது அவலததையடைநதது. துரியமூாததிககுப பிரமஹதேவரிட முறபததியிலலா விடினும குணருதரருககுக கேடகபபடுகையால, திரிமூாததிகளில உருததிரா தாழநதவராமெனின், அதுவுஙகூடாது உருததிரா அநதஸஸதவமுடையவனான மேல நிலைபெறுவிததமையாலும, விஷணுவுககு அநதஸ்தமஸெனபது ஸிததமாகையாலும், அநத விஷ்ணுவு மோாகறபததிற பிரமன குததததிற பிறநதாராகையாலும, விஷ்ணுவாகிய பெணணைப புணாநது உருததிரா பிரமனெகிய பிளளையைப பெறறாாகையாலும, பிரமனிடம உருததிரா பிறநதாரெனபது கொணடு அவருககொருதாழவு முணடாகாதெனவறிக. குணமூாததிகள மூவரும சிவாஜஞையால தனிததனி ஸருஷ்டிஸதிதிஸமஹாரஙகளை முறையே தாஙகி நடததுகினறவர்களாயினும், அந்தககிருததியஙகளில ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிகளைப பிரம்ஹ விஷ்ணுகக ளிருவரும ஸதாசெயதுகொணடிருபபவாகளும, ஸமஹாரததை உருததிரமூாததி பிரளயாநததததிற செயபவருமாக முடிதலால உருததிரமூர்த்திககுச சிவததியானம, சிவயோக மிகயாதிகளிற் காலஙகடத்தி வருதலே நைஜதாமமாகமுடிநதது. பிரம்ஹ விஷ்ணுககளுககுச சிவததியானதிகளி லிடை

யீடுபடுதற்கான வவகாசமுண்டாகாமையால் விவகாரமே அதிகரித்துச் சிவப்பிரஸாதத்தை யடையும் விஷயத்தில் உருத்திரரை நோக்கப் பிந்தினவரேயாயினர். அக்னியை ஸம்பந்தித்த அயம் அக்னிமயமானதுபோல வேயன்றோ துரியமூர்த்தியை ஸம்பந்தித்தகாரணத்தால் அவருக்குரிய ருத்ரநாமத்தையும், அவருடைய ரூபத்தையுமே ஸம்ஹாரகர்த்தாவாயுள்ளவர் தாங்கிப் புகழ்பெற்றனர்? ஒருபது என்பதை ஸமீபமாகப்பெற்ற தொகை ஒன்பது எனவும், நூறு என்பதை ஸமீபமாகப் பெற்ற தொகை தொண்ணூறு எனவும், ஆயிரம் என்பதை ஸமீபமாகப் பெற்ற தொகை தொளாயிரம் எனவும் வழங்கப்படுதலுமன்றோ ருத்ரநாமவாசகத்தை யுடைய துரியமூர்த்தியினது ஸாந்நித்யவிசேஷத்தால் அந்த ருத்ரநாமத்தை யடைந்த ஸம்ஹாரகர்த்தாவினது மஹிமையை நிறுத்தும்? மேல் உதகரித்த வசனங்களில் "ప్రాజ్ఞైస్తపసాం శ్రేష్ఠైః" என்ற விசேஷத்தானும் உருத்திரர் பிரமஹ விஷ்ணுக்களைக் காட்டிலுந் தவமிகுதியாற் சிறப்பெய்தி யுள்ளாரென்பது நிலையுதலபெறும். குணருத்ரருக்கு நைஜமாகப்போந்த சிவஸாரூப்யத்தை விஷ்ணுவுக்கு அவர் காஞ்சியிற் றவங்கிடந்தபோது காலாந்தரத்தில் ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தப் பிள்ளையார் பிரஸாதித்தமை ஸநற்குமாரஸம்ஹிதையிற் கேட்கப்படுகையாலும் அன்னோரது தாரதம்யங்களினிது போதரும்.

இனிப்பிரமஹரவினது தியான ஸ்தானத்தில் உருத்திரபகவானே பிறந்தாரென்பதைப் பேயுகதியென்று வைத்து,கீதையில் கண்ணன் "మన్నాభిపంకజాజ్జాతో పద్మయోనిః పితామహః। తల్లలాటోద్భవో రుద్ర స్తస్మాజ్జ్యేష్ఠతరో నః" என்று கூறினதாகப் பிரஸ்தாபித்தனர். இந்தவசனம் பகவத்கீதையிற் கிடையாது. அவாந்தர கல்பித மென்றறியத்தக்

என றும

கது. மேலிடததில், நான உமது முகததிலே நினறும ஓராளெருகறபததில உதிககபபோகிறேனெனறு பிரமஹாவைபபாாதது உருததிராகூறிய வசனததைககாட டியிருககினறேமாகையால பிரமனதுநெறறியிற பிறபப தன முனனரோ உருததிராது பிரஸதாபமுணடெனபதை அறியவேணடியது. பிரமஹாவினிடம உருததிரன பிறந தானெனபதை ஏகாதச ருததிராகளென்று சைவாகள ஸமாதானஞ் சொனனூாக ளெனவும அமமுடிசசூா மு ணடம வருவிததுளாதது. இபபடி யெநதச சைவ நூலில, அலலது எநத ஸிததாநதி யெழுதிய பிரபநதத திலிருககக கணடனா? ஏகாதச ருதராகளும, சதருதர ரும, ஸஹஸ்ரருதரரும ஆகிய யாவரும பிரமஹவிஷ்ணு ருதரோநதிராதிகள பரமசிவனுலுணடாககபபடடபடியே ஸ்ரீசிவபெருமானுற படைககபபடடவாகளே யொழிய வேறிலலே. ஏகாதசருதராகளும பிரமஹ விஷணுககளு ககு உயாநதவாகளெனறே அறியததககது. சிவரூபத தை அடைநதவாகளாகையால, இனனோ ஸமஹாரரு ததிரருககு மாததிரமே தாழநதவராவா.இவாகள பிரம ஹாதிக ளிடததில பிறநதாாக ளெனபது பிரம்ஹ விஷ் ணுவாதிகளுடைய வவாரதர ஜனமஙகளைபபோலக கற பபேதஙகளிலே லெனறே கொளளததககது. இனனும விரிககிற பெருகும.

இனனு மிரணடொரு அபதத வசனஙகளால அம முடிசசூா் முதலியாா பிரஸஙகிததததையும பரிஷகார பபடுததுவாம சதபதப பிரமாணம எனறு பிரஸ்தாபி த்து "అభూత్స్వాఽఃసంప్రతిష్ఠేత్యారభ్యభూతానాంచప్రజాపతి" என கிறவசனததால பிரமனிடமஉருததிரன பிறநதழுதான. பிரமன் மகனே ஏனழுகிறு யெனறனன. நான் பாவி யா யிருக்கிறேன் எனககு நலல நாமங கொடுமெனற னன்.அபபோது பிரமன தனமகனுககுப பவன-சாவன-

உககிரன் - பீமன என்பனவாதி நாமங்களை யிட்டான் என்று குலவிககூறினா பாவததைப போககததகக பரிசுதத முடைமை அநநாமஙகளுககு முன்னரே அவறறை யுரிமையாக வுடைய தெயவததினேறறததாலேயே யுண்டாயினமை பெறபபடலா லததெயவநதானரே திரிமூாததியுததீனரான ஸ்ரீபரமேசுரனென்று வேதஙகளிற பிரதிபாதயமாயுளளது? அநநாமஙகள பரமசிவனுககேயன்றி விணடுமுதலினோாககு வேததிற கேடசபபடாமையாானும, நாராயணன-தாமோதரன இதயாதிநாமஙகளைப பாவததைபபோககும பரிசுததமுடையனவாகப பிரமன றெரிநதெடுககாமையானும பிரமனிடம உருததிரன பிறநத சீாபபாடினைததெளவெளிபபட்டது. ஆதிதய புராணம, "త్వామేవపుత్రమిచ్ఛామి త్వంయామిసన్వృశంసుతం । త్వన్మాయామోహితశ్చాహం నవేద్మిత్వాంపరంశివం" என்கிறவசனததாலே ஹேபரமசிவா! தேவரீா எனககுபபுததிரராக வரககடவீா என்று பிராாததிதது, உமமுடையமாயையால மோகிதனுகிய யான உமமைப பரமசிவனென்று தெரிநதுகொளளாம லிருககிறேன என்று பிரமன விணணபபிததுக கொணடனன என்று பெறபபட்டது அதறகு, "అహమంశేనభవతా పుత్రస్తవపితామహ" என்கிறவசனததால உனககு நான எனது அமிசததால புததிரனுகிறேன என்று பரமசிவன சொனனதாக வெளிபபட்டது. அன்றியும, "తపస్తతాపపరమం నకించిత్ప్రత్యపద్యత। గతే బహులతిథే కాలే స్వయంభూః క్రోధమూర్ఛిత । ప్రాణాత్మకస్సముద్భూతో లలాటేబ్రహ్మణోహరః" என்னும ஸகாநத வசனததால பிரமஹதேவன அநேககாலந தவஞசெயதும, அவனுடைய தவம பலியாமையால கோபததால மூாசசிததான அபபோது பிராணுதமாாகிய ஹரன என்னும உருததிரமூாததி அவனுடையலலாடததிலாவிாபபவிததனா என்றும, "లలాటేచింతయేద్బ్రహ్మా తపస్యుగ్రేవ్యవస్థితః। తల్లలాటాదభూచ్ఛంభుః స్వ

எனறும

ష్ఠీర్ధ్వపత్న్యదూషితం’’ எனனும வசனததால மகததான தவத தை யுடையவாகள முகததிறகு மேற்புறமாயிருக்கிற லலாட ஸ்தானததில பிரமஹததைதத தியானிபபாாகள. அப்படிப்படட தனமையிற சிறநத பிரமனது நெறறியி னின்றும் ஸ்ருஷ்டியின பொருடடாக உருததிரா ஆ விாபபவிததனா எனறும வெளிபபடடது இநதப பிர மாணஙகளைப பரியாலோசிககையில பிரமனிடம பிறநத உருததிரன குணருதரனே யெனவும, அவனும பிரம னுககு அநுககிரஹாாததமே ஆவிாபபவிததா னென வும, அவனுககும, துரிய சிவனுககும நாமரூப வொற றுமைகளாற பேதஙகாணுமையால அவனையே சிவனு ககொண்டு சிலவிடஙகளில வேதாதிகள கூறுமென வும, பிரமஹவிஷ்ணுவாதிகளும அவனை யாசசிரயிபப துகொணடே அவனை யதிஷ்டிதது விளஙகும ஸ்ரீபரமே சுவரப்பிரஸாததததையடைவதுணடாகையால, அநதககு ணருதரோபாஸகிககு அதிகமாகப பிரமஹ நாராயணா களுபாஸ்தியை வைதிகோததமாகள கொளளமாடடாா களெனவும் அறியததககது.

இமமடடேயனறி, “సప్రజాపతిరేకఃపుష్కరపర్ణేసమభవ త్।లలాటాత్క్రోధజోరుద్ర’’ எனகிற வசனமும, “అథపురుషో హవైనారాయణో஽కామయత। ప్రజాస్సృజయేతిఅస్పృజత్ । నారాయణా ద్బ్రహ్మాజాయతే।నారాయణాద్రుద్రోజాయతే’’ எனகிறவசனமும, “అథపురుషోహవైనారాయణో஽న్యం కామమనసాధ్యాయీత’’ என கிறவசனமும், “ఏకోహవైనారాయణ ఆసీత్నబ్రహ్మానేశానః’’ என கிறவசனமுந தமககுளள பிரமாணஙகளாகக காடடிப பெரியஎருமை போ பெறறதுபோல வீணடமபததா விறுமாபபெய்தினா. இநத வசனஙகளால பிரமனிடத தில உருததிரன் பிறநதான. நாராயணனிடததில உரு த்திரன் பிறந்தானென்னும வெறுஙகோஷமேயனறி வே

றுபொரு ளுண்டானதில்லை இப்படி இன்னுமெத்தனை வசனங்களைக் கற்பித்தெழுதினாலும், அல்லது வேதத்திலிருந்தே யெடுத்துக் காட்டினாலும் பிரமஹ விஷ்ணு ருத்ரேந்திராதிகளைச் சிவபெருமா னுண்டுபண்ணினானென்று பிரதிபாதிக்குஞ் சுருதியைப் பேதிக்குந்தன்மை யுண்டாகாது. சண்டுபபோந்த (ஏகோஹவைநாராயண ஆஸீத்) என்ற வசனத்தால் பிரமன், ஈசானன் எனபவாகட்கு அபாவமுண்டாகி நாராயண ரொருவருக்கே ஸத்பாவமுண்டாகிறதேயெனின், "యదా తమస్తన్న దివా న రాత్రిర్న సన్న చాసచ్ఛివ ఏవ కేవలః" என்ற சுருதியால் ஸத்ஸல்லக்ஷணமேயபிரபஞ்ச சூன்யகாலத்தில் (சிவஏவகேவல:) என்று சிவனொருவனுக்கே ஸத்பாவந் தெரிவித்து (ஏவகாரத்தால்) இதர விவச்சேதந் தெரிவித்தமையால் "సదేవ సోమ్యేదమగ్ర ఆసీత్" என்றபடியே ஸதஸதாத்மகமாகிய பிராக்ருதாபிராக்ருத ஸதூலஸூக்ஷ்மஸருஷ்டிகளுக்கு முன்னர சிவபெருமா னொருவரே யிருந்தாரென்று வெளிப்பட்டுப் பரமகாரணத்வம் அவருக்கே சாதிக்கப் பட்டது. இதனால், நாராயணருக்கு ஸத்பாவங்கூறியவசனம் ருணருத்ரனையும், பிரமஹனையும் அபேக்ஷித்த கல்பபேத வாக்யமென்றே அறியத்தக்கது இது "హిరణ్యగర్భస్సమవర్తతాగ్రే" என்ற ஹைரண்யகாபப மதானுஸார வசனத்தோடொப்பக் கற்பிக்கப்படலால் அரியமூர்த்தி பாரமயத்தை அசைக்காது! அசைக்காது!! அன்றியும், ஸ்ரீ சிவபெருமான் ஸூக்ஷ்மபூத ஸருஷ்டியை நிமித்தப்பிறகு திரிமூர்த்தி ஸாகத்தில் நாராயணரை யுண்டுபண்ணின வநந்தரமே ருத்ரனை யுண்டுபண்ணினாகையாலும் (న బ్రహ్మేశానాః) என்ற பிரயோகத்தால் யாம் துக்கிக்கவிடமில்லை "యః కారణాని నిఖిలాని" என்றும், "కారణంతు ధ్యేయశ్శంభుః" என்றும் போந்த சுருதிகளால் பிரபஞ்சாதி ஸகல பதார்த்தங்களுக்குங் காரணபூதன் சிவனென்று

என னு ம

தியானிக்கவேண்டியது என்று வெளிப்பட்டமையாலும், "బ్రహ్మాదయో యత్కృతసేతుపాలాః । యత్కారణం విశ్వమిదం చ మాయా" என்ற பாகவதவசனத்தால் பிரமஹாதிகள் யாதொரு பரமசிவனால் ஸத்யலோகாதிபத்யமுதலிய அதிகாரங்களை யடைந்திருக்கின்றார்களோ, அந்த சிவனே மாயாமயமான ஸர்வபிரபஞ்சத்துக்கும் காரணபூதன் என்று பெறப்பட்டமையாலுமே சிவனது பரமகாரணத்வம் ஸமாத்திக்கப்பட்டது. ஸ்ரீசிவபெருமானால ஸூக்ஷமஸ்ருஷ்டியும், விஷ்ணுவாதி மூர்த்தித்திரய ஸ்ருஷ்டியும் வைதிகோத்தமாகள தெளிந்துணரப்பதனால "ఏకొవరుద్రో న ద్వితీయాయ తస్థే న బ్రహ్మా న విష్ణుర్న సూర్యో నాగ్నిశ్చంద్రతారకాః" என்ற சுருதி பரியாலோசனையால ஸர்வகாரணராயுள்ளவர ஸ்ரீசிவபெருமானே யென்று சாதிக்க யாம பின்னிடேம்! பின்னிடேம!! "ఏకోవరుద్రో నద్వితీయాయ తస్థే" என்பதும், "ఏకమేవాద్వితీయం బ్రహ్మ" என்பதுமாகிய சுருதிகளிரண்டிலும நத்விதீய-அத்விதீய பதங்களால இரண்டாவது வஸ்துவுக கிடமுண்டாகச செய்யாதது போல "ఏకో హవై నారాయణ ఆసీత్" என்ற சுருதியில அமையாமையால, பிரமஹுபத ருத்ரபதங்களைபபோல நாராயணபதம் பரியாயபதமாகாமல ஜகத்காரண விஷயத்தில தள்ளுண்டுபோயிற்றென வறிக.

வேதவேதாந்த பாரங்க சிலாகளாகிய பிரஹ்நிஷ்டாகள யாவரும ஸ்ரீசிவபெருமானே பரமாத்மாவைத சித்தனபபொருளென்று நிச்சயித்துச சிவாநுபவஸம்பந்நாகளாகி யிருமாந்துலவும வைதிகமரபறியாமல் தங்களுக்கே வேதமுண்டெனவும, சைவஸித்தாந்திகளுக்குச சிவாகமங்களேயன்றி வேதங்கிடையாதெனவும, அச்சிவாகமங்கள் வேதபாஹ்யமெனவும உபதேசித்துப பாமர ஜநங்களை யெலலாம பிரமிப்பித்து வெள்ளைமண்யோனி

புண்டராதிகளைததாங்கி அஹங்கரிதது வாழும பாஷண்டஸ்ரேஷ்டாகளது பெருவஞசததுக்குளளாகி ஸாதுக்கள மயஙகாவணணம வேதவேதாபப பிரமஹணங்களால ஜகஜ்ஜநமாதி காரணவஸ்துவென்று பிரதிபாத்யராயுளளவா ஸ்ரீசிவபெருமானே யெனபதை யினனுங கொஞசம பிரகாசபபடுததுவாம வைதிகோததமாகள சிவாநுபவம அலலது பிரமஹாநுபவம, சிவஜஞானம் அலலது பிரமஹஜஞானம இதயாதிகளை யடைவதொழிநது விஷ்ணு அநுபவம அலலது நாராயணாநுபவம, விஷ்ணுஜஞானம அலலது நாராயணஜ்ஞானம இதயாதிகளைககொணடுவாழவதுண்டோ? பிரமஹநிஷ்டை அலலது சிவநிஷடை, பிரமஹஸாக்ஷாத்காரம அலலது சிவஸாக்ஷாதகாரம எனபனவுமனறே வைதிகமாபை நிலைபெறுகின்றது? இனனபலஸமபநதஙகளால பிரமஹ சிவபதஙக ளிரணடுமே பரியாயஙகளாகி வேதமுழுவதிலும் பிரதிபாதிககப படுமெனவறிநது ஆநநதிபபர் மேலோா. (வேதமபசு வதனபால மெயயாகமம) எனற வசனபபடி ஸூதரமும, பாஷ்யமுமாகப பசுபதியாறசெயயப் படட வேத சிவாகமஙகளிலொனறு கிராஹ்யமும, மற்றொன்று அகராஹ்யமுமாவது கூடாது. "వయంతు వేదశివాగమయోర్భేదం। న పశ్యామః వేదో ఽపి శివాగమః" எனற ஸ்ரீபாஷ்யகாராவசனத்தாலு மது விளஙகும. வேதததிற கூறியபடியே சிவோதகாஷம, சிவலிஙகபூஜை, பஸ்மதாரணம் இதயாதிகள சிவாகமஙகளிலுங கூறபபடடிருககின்றன வெள்ளைமண யோனி புணடரம, தபதமுதராங்கநம், சாளககிராம பூஜை இதயாதிகள பாஞசராததிரததிலன்றி வேதததிற கூறப படாமையால, இவவஸமபிரதாயஸிததாகளைப பாஷணடிகளெனறுது வேறு எஙஙனே யாம கூறுவது? இவாகளுககும வேதததுககும் வெகுதூர மிருககினறதை மறைககவே யனறோ வை

என்னும்

திகமென்பதும் போதாமல் பரமவைதிகமென்று தங்களுக்குத் தாங்களே பட்டாபிஷேகஞ்செய்துகொண்டு திரிகின்றனர்? பரம - அவைதிகம் என்றுபிரித்து மேலான அவைதிகம் என்று அவர்மதத்தைப்பிரகாசப்படுத்துவதேயன்றோமரபு? விவிலியர்கள் தங்கள்மதநூலை வேதமென்பது போதாமல் ஸத்தியவேதம் என்று மகிழ்வது போலவேயன்றோ பாஞ்சராத்திரிகள் தங்கள் ஹீனமதத்தைக்கொண்டாடுகின்றனர்? ஸத்தியவேதமும், பரமவைதிகமுமென்றும் முடிந்ததால் ஸத்தியவேதாதிகாரிகளுக்கெவ்வளவு ஆஸ்திக்யமுண்டோ, அவ்வளவு ஆஸ்திக்யம் பரமவைதிகர்களுக்கும் வேதவேதாந்தங்களிலுண்டென்பதில் யாம் ஆட்சேபிக்கவில்லை. இந்த ஸத்யாபிப்பிராயங்களையறியாத பாஷண்டியொருவன் (இருசமயவிளக்கம்) என்னுந் தாதசுவடியில் ஆரணவல்லி, ஆகமவல்லியென்று வாதிகளைப் பிரஸ்தாபித்து ஆரணஸம்பந்தம் விஷ்ணுபரமும், ஆகமஸம்பந்தம் சிவபரமுமாகக் கீறியிருக்கின்றனன். அதனையுங்கண்டித்துப் பாஷண்டவல்லியென்று விஷ்ணுபரமும், ஞானவல்லியென்று சிவபரமுமாக வாதிகளை நேமித்து யாம், (இருசமயவிளக்கத்தெளிவு) என்றொருநூல் செய்திருக்கின்றனம். அதுவும் விரைவில்வெளிவரும். இப்படிப் பலவஸந்தாபங்களப் பாஞ்சராத்திரப்புல்லர்களாலுண்டாவது ஸஹஜமாகையால், அவற்றுள்மயங்கி ஸாதுக்கள் தியங்காவண்ணம் (தீமையாம்புறச்சமயங்களொழிந்திடுதிறனும்.) என்றபிரமாணத்தையநுஸரித்துப் பரமத நிராகரணஞ் செய்துவரும் புண்ணியத்தை யாம் கைவிடாது பற்றியொழுகுவதில் பின்னிடேம்! பின்னிடேம்!!

இம்மட்டோயன்றி, வேதத்தைக்கரைகண்ட ஐயங்கார் என்று ஊளோராமொருவனைப் பிரஸ்தாபித்து, அவன்சொன்ன பாட்டாக (மெய்புரிந்த சேதனர்காள் [illegible]

தநன - சிவனபிரம னிநதிரனுயசசெயகை - உவநது - திருபபாடக மருவுஞசெஙகணமாறனமாா - பிருபபாடகவுரையாலே) என லோா தெநதினபபாடடையும, (இடடமானவ்ருசகினிலெட டெனலோாதும, ஆடடகநதனிலெழுநதாமததியாயதநல, நடடமாநத சமபபெயாசோவருககததில, மடலாமலாமாசரிபிணமனையாளே) எனற தேதயாதி வீண பாடடுகளையும எழுதித தஙகள பிராடடி வைபவததையுங கொஞசம பிரகாசப படுததி னா ஷெ நுலையயஙகாா சேதனாகளுககுப பிராடடி அநுகரஹஞ செயகினறனளெனபதனமுனனரபபிராட் டியைத தமது தெனகலைஷிததாநததில எவவாறுரைக கபபடடிருபப தென வறியாத தெனனை? பிராடடியும சேதனவாககததிறபடிககபபட்டவளாதலி னவளவேறு சேதனாக கருளுந தனமையுணடாகாது குருட னுக குக குருடன வழி காடடுதல கூடாவாறுபோல சிவா ராதனததால விஷ்ணுவடைநத ஐஶ்வாயஙகளில ஒன றாக வெணணபபடுந தஙகள பிராடடியை அவவுககதிர மாகப பிரஸதாபிதது மகிழவது எஙஙனஞ செரிககு? (கொளளேனபுரநதரனமாலயனவாழவுகுடிகெடினும) எனவும, (மாலயனுமிநதிரனுயவாழவதாயமானவதாந - சாலம [illegible] துத தலையசைபபா) எனவும, (சு [illegible] ருமபசசி [illegible] கிமையாககுஞசாமும, படஙகொளபாயும [illegible] ருவாய மதனைபபரமேட்டி) எனவும் போநத பிரமாணஙகளுககு முனனா தஙகள ஐயஙகாா பா்டடு எஙஙனமணககும? அனறியும, இருசமயவிளககத தெளிவில (பா [illegible] லவிசேணின பயனிலசொற கேடடனீஙகாச, சோடமேலிலைக்கு மெஙசோன சிவனையே சொறறனாமை, மூடமேவியசாற காணுய முறறுமாயநதொளிருமவேதத, தேடலாகொணணுறநதாரானென பது மெணணிலாயோ) எனவும, (நாடியவிருககிலெட்டா ஙலின றிடுமடடகததற, கூடியவெழாமததியா யததிறபரிதபபததா, நீடு வர்சகததிலெஙசோன சிவனருட சததிநீரைம, பீடுறவிசைசாத றாய பிததுனைடேசிறையே) எனவும போநதவயறைக கணடொறுக இனனபல கமபிரப பிரமாணஙகளால

என னு ம

முடிச்சூர்க கவி துளளியது அடங்கிபபோய் விட்டது மேல, (நானமுகனை நாராயண னபடைததான நானமுகனுந,தான முகமாயசசங்கரனைத தானபடைததான) என்ற சோமபேறிப பாடடொனறையும, (கல்லிருநதானறநதை கமலததோனக கமலத, தில்லிருநதானறநதையரஙகேசன) என்ற நுளையன பாடடொனறையும, (பரநதசெயவமும பலவுலகமும படைத தனறு—னே விழுஙகி) என்ற அசைவன பாடடொனறையும பெருஙகளிபபோடு நீடடிககாடடினா. (நானமுகனு நதானமுகமாயச சஙகரனை நனவையுடன, தானபடைததா னென னுநதரமிலாய. நானமுகவன, றனகுசசதிலவாசு விணடு தானே முகததுதிதத, சஙகரனினமேலாவானசாறறு) எனவும, (விணடு வாநதாயபால வெளியாருசசமுகனா, கணடரனையுளளேகருதிய தால, பணடையரன, றேனறினனனனே றெழிலெருவமாமுகத தி, லேனறுகொளாய வேதததிலினறு) எனவும, (நீரினகணமண டோனறு நீரமைபோன மாமலரோன, காவணன பாலவநத காரணஙகாண, சீரமைநத,மணணினொருபபுதிககு மாணடணடே லனறேமுக, கணணனயன பாலவருநீ காண)எனவும், (பிரமனு ருததிரனும பேதாயமாலோனும, தரனுவுணடாகசபபடடானென, றுரமாகச,சொலலுமதாவசிகை சோதயாயெனறேனின,புலவுணா யாாகொளவாரியபோது) எனவுமபோநத சிவததவவெண் பாவைத தரிசிததவாகள மேல காட்டிய சோமபேறிப பாட்டை யெஙஙனே மதிபபாாகள? பிநதிய நுளையன பாட்டில் (கலலிருநதானறநதை கமலததோன) எனபதறகு அவன்கொண்ட பொருள குணமனறு. கல - எனபது மலையென்றுகொண்டுகைலாஸமாகிய திருமலையி லிருப பவர் சிவனுகையால, அவா பிரமனது நெற்றியிற் பிறந தாரென்பதை நாட்டவே அவ்வாறு கூறினன். கல- என்பது பொதுவானே மலையை விளககினுஞ் சிறப புவகையால திருக கைலாயததை விளககாது. ஸ்ரீ கயிலாயம கல்வடிவமன்றி ரஜிதமாயுளள தன்மையால. இதனுல், (கலலிருநதானறநதை) என்றதற்கு இரணி

யன் பொருட்டுத் தம்பமாகிய கல்லிலிருந்து பிறந்த நரசிங்கனுக்குத் தந்தையென்று பிரமனைக் கொள்ளுதலே யமைவுடைத்து நரசிங்கனையுமீன்ற நாராயணன் பிரமனுடைய குத்தத்தில் வந்தவனாகையால் அது பொருந்தும். (நானுமறியேன் அவனும்பொய்சொல்லான்) என்ற பழமொழிப்படியே நுளையன் பாட்டிலுமன்றே உண்மை நுழைந்துகொண்டது? இந்நுளையன்பாடிய (ஜானகியைக் கொண்டதுமோர் சாபத்தாலம்மானே) என்னும் பாட்டுமன்றே உண்மையை நிலைபெறுவித்தது? சாபத்தால் என்பதற்கு ஜநகனிடத்தில் வில்லை வளைத்த வியாஜத்தால் என்று அவன் பொருள்கிடப்பக் கூறினும், பிருகுசாபத்தால் சீதையைமணந்து, அவளைக் காட்டிற் பறிகொடுத்துப் பலதுன்பத்தழுங்கி ராமன் வருந்தினானென்னு முண்மையே யாண்டுந்தொனிக்கின்றது இந்த விநோதப் பிரஸங்கத்தால், ௸ வெண்பாவைக் (ஸ்ரீருத்ரன்றந்தை கமலத்தோன் கமலத் - திருமாறந்தையென்க வீசனன்றே - சொல்லின் - நிதம்பரவும்வேதா மந்தனென்றெருசே - சு,-ம பரமே சென்றவனைச்சேர.) என்று திருந்தக்கூறுவது அமையும். மூன்றாவது காட்டிய அசைவன்பாட்டில் உருத்திரனையாவது, அவரின்மேலிட்ட துரிய சிவனையாவது பிரஸ்தாபியாமையால் முடிசூடாமுதலிக்கு ஒருஸாதகத்தையு முண்டுபண்ணவில்லை இந்தப்பாட்டின் கருத்தும் ௸ சிவதத்தவெண்பாவாற் சிதைந்துவிட்டமையா லிதை யிங்கு அதிகமாகப் பிரஸ்தாபிக்க மனமில்லை இந்த வுண்மை விசாரத்தால் அப்பய்யதாதா காட்டிய பாட்டுக்களும் வசனங்களும், வேதவிருத்தமும் நியாய விருத்தமும் ஸம்பிரதாய விருத்தமுமாக முடிந்தமையால் ஸ்ரீபரமசிவ பாரம்யத்தை யினிது விளக்கும் ஸ்ருதயந்தரங்களிதுவரையிலுத்தரித்தவைபோக இன்னுந் தெளிவுபெறக்காட்டிப் பிரகாசப்படுத்துவாம். மஹோபநிஷத்தில், "యోదేవానాంప్రథమంపురస్తాద్విశ్వాధిపోరుద్రోమహర్షిః।హి

என்னும்

రణ్యగర్భంపశ్యతజాయమానగ్ సనోదేవశ్శుభయాస్మృత్యా సంయునక్తుయు
స్మాత్పరంనాపరమస్తికించిత్ । యోవై దేవానాంప్రభవశ్చోద్భవశ్చవిశ్వాధికో
రుద్రోమహర్షిః । హిరణ్యగర్భంజనయామాసపూర్వం" என்னும் வா
க்கியத்தால் அந்த ஸாம்பமூர்த்தியானவர் ஸமஸ்ததேவ
தைகளுக்கும், பிரளயோற்பத்திகளுக்குங் காரணமாயி
ருக்கின்றார். எந்த ஸாம்பசிவனானவர் முதலிற் பிரமஹா
வைப் பிறப்பித்தனரோ, அவரைக்காட்டிலும் பராபர
மாயுள்ள பொருள் வேறொன்றுங் கிடையாது என்று
பெறப்பட்டது சிவஸங்கல்போபநிஷத்தில், "అండంహి
రణ్మయం మధ్యేసముద్రంబభూవ । అండాద్విష్ణుర్బ్రహ్మజాతవేదాశ్చతస్మి
న్నశ్శివసంకల్పమస్తు" என்னும் வசனத்தில் இரணமயமானஅ
ண்டமானது ஸமுத்திரமத்தியில் முதலிற் பிறந்தது. அத
ன்பின்னர் அண்டங்களிலிருந்து பிரமன், விஷ்ணு, அக்
கினியென்பவர்கள் பிறந்தார்கள் என்று சொல்லப்படு
கின்றது அந்தக்காரணத்தால், அண்டத்துக்குக் காரண
பூதன் சிவன் என்று வெளியாகின்றது. ருக்வேதத்தில்,
"సోమఃపవతేజనితామతీనాంజనితాదివః । జనితాపృథివ్యాజనితాగ్నేర్జనితా
సూర్యస్యజనితేన్ద్రస్యజనితోతవిష్ణోః" என்னும் வசனத்தால் உ
மாநாதராயுள்ள சிவபெருமான் அக்கினிதேவன், வாயு,
சொர்க்கம், பூமி, சூரியன், சந்திரன், விஷ்ணு முதலிய
வர்களைப் பிறப்பித்தருளினர் என்று வெளியாகின்றது.
அன்றியும், "విష్ణురుద్రాపరస్యవిద్యేజాతోబృహన్నభిపాతితృతీయం"
என்னுஞ் சுருதியால் விஷ்ணுவானவர் உருத்திரனைப்பார்
க்கிலுங் குறைந்தவர். விதவாஞகவும், பெரியவராகவு
ம் மூன்றுலோகத்தையும் ரக்ஷிக்கின்றவர் என்று பெறப்
பட்டது. மந்திரோபநிஷத்தில், "శృణ్వంతువిశ్వే అమృతస్యపు
త్రా । ఆయేధామానిదివ్యానితస్థుః" என்னும் வாக்கியத்தால்
அமிருதஸ்வரூபராகிய பரமசிவனுக்குப் புத்திரர்களாயு
ள்ள தேவர்களே கேளுங்கள் என்று வெளிப்பட்டது
அன்றியும், "యాతేరుద్రపితుర్మరుతాంసుమ్నమేతు । యవాదితోస్య

నాయుద్ర ప్రేషాంమరుతాంపితుస్తదహంగృణామి" என்னுஞ் சுருதியா
ல் உருத்திரபகவான் தேவர்களுக்கெல்லாந் தந்தையா
வார். அப்படிப்பட்ட தந்தை யாவர்க்கு நமஸ்காரஞ்செ
ய்கிறேன் என்று பெறப்பட்டது

இந்தவசனங்களைப் பரியாலோசிக்கில், ஸ்ரீசிவபெரு
மானே ஸர்வதேவதாஸ்வாமியென்றும், ஸர்வதேவதை
களுக்குங் காரணரென்றும், உற்பத்திலயஹேது பூதரெ
ன்றும், அண்டத்துக்குக் காரணபூதரென்றும், பிரமஹ
விஷ்ணுக்களை அண்டங்களினின்று முண்டுபண்ணினவ
ரென்றும், அக்னி-வாயு-சொர்க்கம்-பூமி-சூரியன்-சந்
திரனிவர்களைப்பிறப்பித்ததுபோலவே விஷ்ணுவையும்
பிறப்பித்தவரென்றும், விஷ்ணுவைக் காட்டிலுமளவிற
ந்த மடங்கதிகரென்றும், தேவர்களையெல்லாம் பிள்ளை
களாகப் பெற்றெடுத்த பிதாவாயிருப்பவரென்றும், ஸர்
வலோக பிதாவாயுள்ளவராகையால் யாவராலும் நமஸ்
காரஞ்செய்யத்தக்கவரென்றும் பரிஷ்காரமாக ஏற்படு
கின்றது. இத்தனை ஸ்ருதிகளுக்கும் விரோதமாகச் சிவன்
பிரமஹாவினுடைய பிள்ளையென்றும், விஷ்ணுவினு
டைய பேரனென்றும் பூர்வோத்தரஸம்பந்தத்தை யறி
யாமல் பாஞ்சராத்திரிகள் கத்துவதை யெந்தவிதவான்
களோ ஒப்புவார்கள்? ஷெ சுருதிப்பிரமாணங்களை அநு
ரித்துச் சில பிரஸ்நங்கள் செய்கிறோம்

க.—ஸர்வதேவதாஸ்வாமியும், காரணருமாகிய சிவனுக்
கு அத்தேவர்களில் ஒருவனாகிய பிரமன் ஸ்வா
மியுங் காரணனுமாதலெங்ஙனம்?

உ.—அப்படியே, அத்தேவர்களில் ஒருவனாகிய நாராய
ணன் ஸ்வாமியுங் காரணனுமாதலெங்ஙனம்?

ங.—ஸர்வதேவர்களுடைய உற்பத்தி லயங்களுக்குக்
காரணராகிய சிவனுக்கு, அத்தேவரினத்திற் சே

ர்நதவர்களாகிய விஷ்ணுப பிரமஹர்ககளை உற்பததிலய காரணரெனறு கூறுதலெஙஙனம?

ச.—அணடத்தை யுண்டுபணணினவராகிய சிவனுககு அதினினறு முண்டுபணணபபடட பிரமவிஷ்ணுககளை ஜனகர்களாககூறுத லெஙஙனம?

ரு.—சிவனைககாடடிலுங குறைநதவராகிய விஷ்ணுவை அசசிவனுககு ஜநகராகவும, பரமாகவுங கூறுத லெஙஙனம?

சு.—விஷ்ணுவைப பிறப்பித்தவராகிய சிவன் அந்த விஷ்ணுவினிடம பிறநதாரெனப தெஙஙனம?

எ.—விஷ்ணுவைபபிறபபித்த சிவனுககு அநதவிஷ்ணுவையே காரணரெனகையில, அநதவிஷ்ணுவோடுகூடபப பிறபபிககப படடவர்களாகிய அகனி, சூரியன, சநதிரன முதலினோரும சிவனுககுக காரணராதல ஏன கூடாது?

அ.—ஸர்வதேவர்ககளையும்பிளளைகளாசபபெற்றெடுத்த பிதாவாகிய சிவனுககு அநதபபிளளைகளிற சேர்நத பிரமவிஷ்ணுககளிடததில உற்பததிகூறுவதெஙஙனம?

கூ.—ஸர்வராலும நமஸ்காரததை யடைநதவராகிய சிவனுககு அநதநமஸ்காரஙகளைச செயகின்ற பிரம்ஹ விஷ்ணுககளிடம உற்பததிலயஙகள கூறுவதெஙஙனம?

இவைகளேயனறி வேறு பிரஶ்நஙகளுஞ சிலசெயகிறோம. சிவாதிசயரதநாவளி, சிவபாரமயப பிரதரிஸிநி இதயாதிகிரநதஙகளில இநதநூலில எழுதாத சில ஶ்ருதிகளை யுதாரிததிருககினறோ மாகையாலும், இதிலும் உபககிரமபாகததில் வேறு சிலஶ்ருதிகளைக காட

டியிருக்கின்றேமாகையாலும அவைகளே பின்வரும பிரஶ்நஙகளுககு ஆதரவெனறறிக.

கO.—தமோமாத்திரர்வஶேஷமாகிப் பகல இரவு என்னும வயவஸ்தைகளினறி இருநதகாலததில ஒருவனேயாக விருந்த சிவனே, அசசிவனுலியறறபபடட ஸூக்ஷமஸ்ருஷடி யநநதரம உண்டுபண்ணபபடட நாராயணனே படைததானெனப தெஙஙனம?

கக.—அகாரணாகளென்றும, உணடுபண்ணபபடடவாகளென்றும பிரதிபாதிககபபடுந திரிமூர்த்திகளிற சோநத விஷ்ணுபிரமஹாககளே அஙஙனமுண்டுபணணினவராகிய சிவனுககுக காரணர்களாகக கூறுவதெஙஙனம?

கஉ —காரணனொனறும, தேயனொனறும பிரதிபாதிககபபடுஞ சிவனுககு அகாரணாகளென்று கூறப்பபடட பிரமவிஷ்ணுககள ஜநகாகளாத லெஙஙனம ?

கங —ஜநமஸ்தான மிலலாதவனொனறும, உறபததிலய காரணாக ளிலலாதவனொனறும, தாமேயாவருககும, யாவறறிறகுங காரணமானவனொனறும பிரதிபாதிககபபடுஞ சிவனுககுப பிரமஹவிஷ்ணுககளே ஜநமஸதானஙகளென்றும, அவாகளே உறபததிலயகாரணாகளென்றும பேதமையாற் புலமபுவதெஙஙனம?

கச.—உறபததியடைநத பிரமஹ விஷ்ணுககள் சூரியசந்திராகனி நடசததிஙகளுடன லயிதது விடுகையில, நிததியராய விளஙகும சிவனுககு அநதவிஷ்ணுவாதிகளிடம லயஙகூறுவதெஙஙனம?

என்றும்

௧௫.—பசுபதியாகிய சிவனுக்கு விஷ்ணுவாதி பசுக்களிடம் உற்பத்திலயங்களைக் கூறுவதெங்ஙனம்? அன்றியும், ஈஸ்வரனாகிய சிவனுக்கு அநீஸ்வரர்களாகிய விஷ்ணுவாதிகளைப் பிரபுக்களாகக் கூறுவதெங்ஙனம்?

இப்படி யின்னும் மநந்த பிரஸ்நங்களுக்கிடமுண்டாவதைக் கிரந்த விஸ்தாரபீதியால் ஸங்கரஹித்தனம். வேதத்தில் சிவனையே பசுபதியென்றும், ஈஸ்வரனென்றும், மஹாதேவனென்றும், மஹேசுவரனென்றும், பரமேசுவரனென்றும், காரணனென்றுஞ் சொல்லுந்தன்மையுண்மையால், அநீஸ்வரத்வாதிலக்ஷணங்களுக்குரிய விஷ்ணுவாதி ஸநீஸ்வரர்களுடையபரத்வமதலேகட்டாதெனவறிக. இந்தஸந்தயார்த்தங்களை யுபப்பிரமஹணங்களாக வெளிப்படுத்தும் இதர பிரமாணங்களையு மினிப் பிரகாசப்படுத்துவாம்.

கீதையில், அர்ஜுனன் கண்ணனைப்பார்த்து "కింతద్బ్రహ్మ కిమధ్యాత్మం కింకర్మ పురుషోత్తమ" என்று வினவியகாலத்தில், "అక్షరం బ్రహ్మ పరమం" என்று விடையளித்தனறி "అహమేవపరబ్రహ్మ" என்று கூறியதுண்டோ? பிரமஹசப்தத்தால் சிவனையே அந்தவிடங்களில் பாரத்திற படிக்கப்பட்டிருத்தல் காணக. (தருமமெனும்விருக்ஷத்தின் வேராவார்கண்ணனென்றுஞ் சாருமுண்மைப, பிரமமுமந்தணருமெனப் பேசியதாலவேதமுனி பிரமமெனப், தொருமைதவழுநீயென்றே பாண்டவர்க்காக்குநலத்தொன்றநாளும், வருமுறைமாகேசபசுபதி நினைவாழுத்துநலம் வயங்குதமன்றே.) என்ற வசனத்தாலும், அதனாத்த பூர்த்திக்கு "మూలం ప్రతిష్ఠా బ్రహ్మణో బ్రహ్మణాశ్చ" என்று போந்த மூலவசனத்தாலுமே உண்மைவிளங்கும். இதில், கிருஷ்ணனையும், பிரமஹத்தையும், பிராமஹணரையுங் கூறப்பட்டிருத்தலால் கிருஷ்ணனைக்காட்டிலும் பிரம்ஹமென்பது வேறாயுள்ளதென்று விவேகிக்கத்தக

க்து. இப்படியே மேலே கண்ணனது விடையாக வுத்த
ரித்த வசனத்திற்போந்த பிரமஹசப்தமுங் கொள்ளத்த
க்கதாய முடிந்தது. இந்தவிசாரத்தால கண்ணன் பிரம்
ஹமல்லவென்பது கண்டாகோஷமாகத் தொனிக்கின்ற
தாகையால, பிரமஹமாகிய சிவபரஞ்சுடரையே ஜகத்
காரணவஸ்துவென்று அறிவது விவேகிகளதுணிவு. பா
ரதத்திற் பிரமஹ விஷ்ணு ருத்ரர்கள சிவனிடத்திலேதா
னே பிறந்தாரகளென்று பிரதிபாதிக்கும் வசனங்களை
மேலிடங்களில எடுத்துககாட்டி யிருக்கின்றோ மாகை
யாலும, சிவாதிகயரத்நாவளியிலும அதிகமாக வுத்த
ரித்தோமாகையாலும இங்கே விஸ்தரிக்க மனமிலலை.
“కేశవో రుద్రసంభవః” எனவும, “సోऽసృజద్దక్షిణాదంగా ద్బ్రహ్మాణం
లోకసంభవం। వామపార్శ్వత్తథా విష్ణుం లోకరక్షార్థమీశ్వరం” எனவும்
போந்த விரண்டொருவசனங்களே யீண்டுபோதும.
இனிப புராணமூலமாக ஜகத்காரணத்வ நிருபணஞ்
செயவாம. உமாஸமஹிதையில “ఉమయా సహితో దేవః సో
మ ఇత్యుచ్యతే బుధైః। స ఏవ కారణం నాన్యః స్ష్టోరపి చ తే శ్రుతిః। మతీనాం చ
దివః పృథ్వ్యా అగ్నే స్సూర్యస్య వజ్రిణః। సాక్షాదపి చ విష్ణోర్వై సోమో జనయ
తేశ్వరః” எனனும வசனத்தால உமையோடு கூடிய கார
ணத்தால் ஸோமன என்று சொலலபபடுகின்றானென்று
ம, அந்த ஸோமசப்தவாச்சியரான ஸாம்பமூர்த்தியே
காரணமூர்த்தியென்றும, அன்னியர்களாகிய விஷ்ணு
வாதிகள் காரணராக வாகமாட்டாரகளென்றும், பூமி-
ஆகாசம - சொர்க்கம் - அக்னி - இந்திரன - விஷ்ணு இத
யாதி ஸ்ருஷ்டிகளைச சிவனே செய்தருளினா என்றும்
பெறப்பட்டது.

காசிகாண்டத்தில, “ద్యావాపృథివ్యా రిన్ద్రాగ్న్యో ర్యమస్య తు
యమస్య చ। వరుణస్య శశాంకస్య జనితా పరమేశ్వరః” எனனும வசன
த்தால் பூமி, ஆகாசம், சொர்க்கம, இந்திரன், அக்னி,
எமன், வருணன், சந்திரன முதலிய யாவரையும பிறப்

என்னும்

பிறந்தவன் சிவன் என்று வெளிப்பட்டது. ஸ்காந்தத்தில், "మహంగస్యస్సంభూతౌ బ్రహ్మనారాయ ఇమౌ" என்னும் வசனத்தால் பிரமஹதேவனும், விஷ்ணுவும் பரமேசுவரனுடைய திருமேனியினின்று முண்டாகிய வேரைவியிலிருந்து பிறந்தார்கள் என்று பெறப்பட்டது. இலிங்கபுராணத்தில், "దక్షిణాఙ్గాద్భవో బ్రహ్మా వామతశ్చ జనార్దనః" என்னும் வசனத்தால் சிவபெருமானுடைய தக்ஷிணாங்கத்தில் பிரம்ஹாவும், வாமாங்கத்தில் விஷ்ணுவும் பிறந்தார்களென்று வெளிப்பட்டது. ஆதித்யபுராணத்தில் "బ్రహ్మవిష్ణ్వర్కశక్రాగ్ని జలధర్మపురోగమాః। సురాసురాస్సంప్రసూతా త తస్సర్వే దివౌకసః। బ్రహ్మవిష్ణుసురేశానాం స్రష్టా యః ప్రభురవ్యయః" என்னும் வசனத்தால் நாசரஹிதமானவனும், சகலத்துக்குங் காரணபூதனானவனும் எவனோ, அந்தப்பரமேஸ்வரனால் பிரமஹா, விஷ்ணு, சூரியன், அக்னி, ஜலம், எமன் முதலான சுரர்களும், அசுரர்களும் பிறப்பிக்கப்பட்டார்கள் என்று பெறப்பட்டது. இன்னுங் காசிகாண்டத்தில் "జాతోహమస్యవామాఙ్గే బ్రహ్మాచైవాస్యదక్షిణే" என்னும் வசனத்தால் விஷ்ணுவானவர் சிவனுடைய வாமாங்கத்திலதானும், தக்ஷிணாங்கத்தில் பிரமஹாவும் பிறந்ததாகச் சொன்னாரென்று வெளிப்பட்டது. இப்படி இன்னும் அநந்தப்பிரமாணங்களுண்டாகையால், ஸ்ரீபரமசிவனே ஜகத்காரணப்பொருளென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது. வேதங்களிலும், உபநிஷத்துக்களிலும், புராணங்களிலும், இதிஹாஸங்களிலும் ஒரேதன்மையாகச் சிவபரத்வத்தை விளக்கலால் விஷ்ணுவுக்கே பரத்வமுண்டென்றழுவந்த முடிச்சூர்முதலிமதம் நிரசிக்கப்பட்டது. இவைகளை விசாரித்தறியும் புண்ணியமின்றிச் சிலபூர்வபட்ச ஸ்ருதிகளையும், சிலபுராணவசனங்களையும், தாமேகற்பித்துக்கொண்ட சில அபத்தவசனங்களையும் பிரமாணமாகக்கொண்டு விஷ்ணுவுக்குப்பரத்வங்கூறிச் சிவாபகாரத்

தை நாட்டமுயலுங் கழுதைகளுடைய அதனப்பிரஸங்க மினிச் செல்லாதென்றறிக. பாஞ்சராத்திரிகளுக்குண் டாயிருக்குஞ் சுருதிகளையெல்லாம் விசாரித்து அவற்றி ன்கௌரவமிவ்வளவினதென்பதை மேலேபரிஷ்கரித்து விட்டோமாகையால், நான்முகன் சங்கரனைப்படைத் தான் என்று கத்தியழுது காலங்கடத்திவருந் தங்கள து துர்வழக்கத்தை யினியொழித்துவிடுவாராக. உத்தர ராமாயணத்தில், "ః ష్ణోసుప్తేతథాబ్రహ్మా వివేశజఠరంతతః। భగవంతం ఘుతంజ్ఞాత్వా మహాయోగీసమావిశత్ । నాభ్యాంఃష్ణోస్సముద్భూతం వర్ణ హైమంవిభూషితం। సతునిర్గత్యవైబ్రహ్మా హ్యవిర్భూత్వామహాప్రభుః। సిసృ క్షుః పృథివీంవాయుం పర్వతాన్ సమహీరుహాన్" என்னும் ஸ்ரீராம வசனத்தால் விஷ்ணுவானவர் நித்திரை செய்துகொண் டிருக்குஞ் சமயத்தில் பிரம்ஹதேவர் அவருடைய காப் பத்திற் பிரவேசித்தனர். மஹாயோகியாயுள்ளவந்தப் பிரமஹாவானவர் அவரைப் பகவானென்று தெரிந்து கொண்டு அந்தவிஷ்ணுவினுடைய நாபியினின்றும் ஸ்வ ர்ணகவசத்தைத் தரித்தவராகி வெளிப்பட்டனர். அப்படி யுண்டான மஹாப்பிரபுவானவர் பூமியையும், வாயுவை யும், பர்வதங்களையும், விருக்ஷங்களோடுகூடிய தேசங் களையும் ஸ்ருஷ்டிக்கும்படி இச்சைகொண்டனர் என்று வெளிப்பட்டது இந்த வசனத்தால் விஷ்ணுவினுடைய நாபியில் பிரமஹதேவர் பிறந்தாரென்பதனுடைய ரஹ ஸ்யம் வெளியாய்விட்டதனால், நான்முகன் சங்கரனைப் படைத்தானென்பது அடிபட்டுப்போனபடியே நாராய ணன் நான்முகனைப் படைத்தானென்பதுங் காலவாரிக் கொண்டது விஷ்ணுவினுடைய நாபியில் பிறப்பதற்கு முன்னமே பிரமஹாவினது ப்ரஸ்தாபமும், பிரம்ஹா வினது நெற்றியிற்பிறப்பதற்கு முன்னமே உருத்திரரது பிரஸ்தாபமுஞ் சேட்கப்படுகையால் பிரமஹாவுக்கு விஷ் ணுவும், உருத்திரருக்குப் பிரமமாவும் ஜநகர்களாகார!

M..HAMAHOPADHYAYA
...NATHA IYER LIBRARY

ஆகார்!! இப்படியே உருத்திரருக்கு விஷ்ணுவும ஜநக
ராகார். பிரமஹாவுககு விஷ்ணு ருத்ராகளையும, விஷ்ணு
வுககுப் பிரமஹருத்ரார்களையும ஜநகாகவென்னக கொள
ளுவதும அஸங்கதமேயாம. இவாகள மூவருக்கும், யாவ
ருக்கும, யாவற்றிறகும் ஜநகராகிய பிரபுவாயுளளவா
துரியமூாததியாகிய பரமசிவனென்று தெளிவதே வை
திகஸித்தாநதிகள துணிவு "అజంధృవం సర్వతత్త్వైర్విశుద్ధం"
எனவும, "అజాతఇత్యేవంకశ్చిద్భీరుః" எனவும, "ప్రపద్యే
ఋద్రయత్తే దక్షిణంముఖం తేనమాంపాహినిత్యం" எனவும் போநத
சுருதிகளாலும, "అజాతమిమమేవైకం మత్వా జన్మనిభీరవః। ఋద్ర
స్యాస్యప్రపద్యంతే రక్షార్థం దక్షిణాముఖం" எனபபோநதவுபபபி
ரமஹணததாலும் ஸாவலோககேசராகும அநதப பரம
சிவன் ஒருவரிடத்திலும் பிறவாத நிததியனொனறு சாதி
க்கப்படுகின்றமையால, அவரையே முமுக்ஷுககள் ஸே
விக்கவேண்டியது. "ఏతావంతోవైపశవో ద్విపాదశ్చతుష్పాదశ్చ"
எனவும், "తస్మాద్రుద్రః పశూనామధిపతిః" எனவும போநத
சுருதிகளால் பிரம்ஹவிஷ்ணுவாதி ஸமஸ்தபசுககளுக
கும் ஸ்ரீருத்ரமூாததியே பதியாக வெளிப்பட்டமையுங
கண்டு ஸ்ரீ ருதராராதனத்தை யாவருஞ செய்திடுக.
அநதசிவாராதனம (கணடனவெலாமோன வுருவெளியதாக
வுஙகருதியஞசலிசெயகுவாம) எனறபடி ஸமஸ்தமான பொ
ருள்களிடத்தும் பரசிவபுததியோடு செயயத்தக்கது
"విశ్వంభూతంభువనంచిత్రం బహుధాజాతంజాయమానంచయత్। సర్వో
హ్యేషరుద్రః" என்றசுருதியால் உண்டாயிருககிற பிரபஞ
சமும், வெகுவிதமாயுண்டாயும, விசித்திரமாயுமிருககி
றபுவனமுமே, யாதொனறு உணடாகபபோகிறதோ, அ
வைகள்யாவும இந்த ருதரமூாததிதான எனறு பெறப
பட்டமையால் சிவனைவிட்டொருமுதலுங கிடையாதெ
ன்பது பிரஸித்திககின்றது இபபடி யெததனை விதத
தாற்பிரகாசப்படுததினலும வெறுககககூடாததும,அள

வுககு அடஙகாததுமாகிய சிவபாரம்யத்தை யாரோ அள்விட்டுரைககவலலார? (அரனபெருமை, யினனுமபலகோடியிலலையோ யாமிருநது, சொனனபொழுதேதொலையுமோ) எனறருளிசசெயத இரடடையரகள தெயவத திருவாக்கின்படியே எங்கள பெருவாழவாகிய ஸ்ரீ பரசிவப பிரபுவினது பரமகாரணதவ நிருபணஞசெயவதில யாமுமிமமட்டிலுபரதியடைநதாம.

இனி வேறுவிசேட மொன்றைப பிரஸ்தாபிதது நிருபணஞசெயவாம. சில பிரஜஞையிலலாத மூடரகள தாஙகள வேதமுழுதையுங கரைகணடவர்களாக வெணணிககொணடு வேதததில நாலாவதுமூரததியாக வெளிபபடடபொருள நிரககுணமாவதொனறெழிய ஸகுணமாவது கூடாதெனவும, சைவஸிததாந்தததாற பெறப்பட்ட பதிபபொருள ஸ்ரீருததரவாசகததாம் பிரதிபாதிககபபடுவதால, அவவுருததிரராகிய ஸகுணமூர்ததியை வேதம நாலாவது பொருளாகக கூறினதில்லை யெனவும, நாலாவது மூரததியாக வேதததில வெளிபபடட பொருள நிரககுணபபொருளே யாமெனவும, சைவமுடிவை அதிககிரமிததபரததவநிசசயமுடையது வைதிக முடிவாகுமெனவும பிரஸஙகிதது மகிழாநிறபர இதனை முறையே பரியாலோசிபபாம். நிரககுணம் என்பது குணம என்னும பிரஸ்தாப மிலவழியமையாது. அவை ஸததவரஜஸ் தமஸுககளென வேதததிறறுனே கேடகபபடுகையால, அனனமாயாகுண விசிடடபபொருளன்றெனபதேநிரககுணபபொருளுககு இலககணமாய்முடியும், வேதமுதலியகலைகளில எநதெநதவிடங்களில நிரக்குண சப்தபபிரயோகமுண்டாகுமோ, அவையெல்லாமஸதவாதிகுணஙகளையே பிரதிபாதிககுமென்பதுமஸிததம. இநதஸததவாதிகுணங்களை மாயாஸஹிதமாவதால், மாயாஸம்பநதமெயதாதபொருளே குணாதீதப்பொருள், அலலது

என்னும்

நிர்க்குணப்பொருள் என்று சொல்லுந் தகைமைபெறும் இதனால், நிர்க்குணசப்தத்தாற் பெறப்படு முண்மை பிரகிருதியதீதத்தவமேயன்றி வேறில்லை. பிரகிருதி, மாயையென்பனவாதி பரியாயநாமங்களைப் பெற்ற பாசத்தை அதிக்கிரமித்தபொருளெனபதே அதனுண்மைக் கருத்தாம். வேதத்தில் நாலாவது பொருளைப் பிரஸ்தாபிக்கைகயில் "ஶிவமத்வைதம் சதுர்த²ம் மந்யந்தே" என்றுபிரயோகமிருப்பதால அந்த நாலாவதுபொருள சிவவாசகத்தால் வெளிப்பட்டது. இந்தசிவவாசகம யோகரூடிகளால் சைவாகமேயுரிததெனபதைத் ததிகாரிகள நாமமே நிலைக்கப்பண்ணும். சைவரல்லாத வேனையசமயிகள அந்த ஶிவசப்தத்தை அவஸரவினியோகமாகக கிரகித்து ஆளபபுகினும இரவலாகமுடியுமன்றி சொந்தமாவதில்லை. ஆதமவாதியாகிய மாயாவாதியும், விஷ்ணுவாதியாகிய பாஞ்சராத்திரியுமே மீணடுமுக்கிய விசாரணைக்குரியவராவா. ஆதமாவேபொருள என்றுகூறுமொருவனைநோக்கி உனனுடைய கடவுளயாவா? நீயாவன? என்று மற்றொருவன் வினவுகையில அவன சிவனேகடவுளென்றும், யான்சைவனென்றுங் கூறவிசையானலலவா? அப்படியே பாஞ்ராத்திரியுஞசொலலவிசையானலலவா? சைவஸித்தாந்தியோவெனின், "தெய்வஞ்சிவனே சிவனருளசமம்; சைவஞ்சிவததொடுசமபந்தம" என்று பெருமகிழ்ச்சியோடு சனப்யேறமுந்துவன. இதனால, நாலாவது பொருளைச் சிவவாசகத்தாற பிரதிபாதிக்குஞ சுருதி சைவஸித்தாந்தபரமாகவே முடிந்தது. இந்த ஶிவசப்தத்தை மற்றொருசுருதியில் (சிவயேவகேவல) என்று பிரதிபாதிப்பதால் ஶிவேதரபதார்த்தாபாவ முண்டாகின்றது. ஏவகாரஸம்பந்தத்தோடு சிவவாசகமபிரகாசிப்பதுபோலவே சிவஶப்தபரியாயங்களாகிய ருத்ரபிரமஹஶப்தங்களும பிரகாசிக்கின்றன. எங்ஙனமெனின, (ஏகயேவருத்ரோ) என

வும, (ஏகமேவாதவிதீயமபரமஹா) எனவும் போந்த ஸ்ருதிக
ளேசானறும இநதவிசாரததால சிவஸபதமும, ருதர
ஸபதமும, பிரமஹஸபதமும ஒருபொருளேயே பிரதிபா
திபபனவாகிச சைவேதரஸிததாநதிகளுககுத தூரமாயவி
விடும. இநதமூனறு ஸ்ருதிகளும சைவபரதவவாசகங
களாகவே ஸிததிததலால தநதிரிகதஙகளாகிய ஸிததாநத
தஙகட்கே அவைதிகதவம ஸமபராபதமாகும சிவருதர
பதஙகளைப்போலாது பிரமஹபதம ஆதமவாதிகளுககு
ம, பாஞசராததிரிகளுககும விசேடவிநியோகமாமெனி
ன, அதுவுஙகூடாது எஙஙனமெனின, சிவருதரஸபத
ஙகளிற் சேர்நதிருபபதுபோல விஷ்ணுவாதிபதஙகளோ
டு ஏவகாரஸமபநதமுணடாக விலலையாகையால, ஏவ
கார ஸமபநதததைபபெறறிருககும பிரமஹசபதம வை
ஷ்ணவம, அலலது வேறு எநத ஸமயஙகளுககேனும,
விநியோகமாவதெஙஙனம? (நாராயணபரபரமஹா) எனற
து முதலிய சுருதிகளால நாராயணருககுப பிரமஹதவ
ம பெறபபடடதெனின, பிரமஹஸமபநதததைப பெற
றபொருளகளையெலலாம பிரமஹம எனறு லடசணையா
ற சொலலுவதுணடாகையால, விரோதமிலலையெனற
றிக விளககுமுறிநதது எனகையில விளககின ஸமபநத
ததைபபெறற விளககுததண்டுமுறிநதது எனறு லடச
ணையாறகிரகிபபது உசிதமானபடி யறிநதிடுக. நாராய
ணன பரபபிரமஹம எனபது கொணடே நாராயணனு
ககுப பிரமஹம வேறெனபது தொனிககின்றது இது
போலச சிவனபரபபிரமஹம எனறு வேதததிற சொல
லபபடவிலலை. பிரமஹம சிவனுககு வேறாகாததொன்
றாகையால அனனமபிரமஹம, பிராணன பிரமஹம,
எனபனவாதி பிரயோகஙகளாலுமறிநதிடுக. சிவமே பிர
மஹமும, பிரமஹமேசிவமுமாகையால், நாராயணனபர
ப்பிரமஹம் என்றபடி சிவன பரபபிரமஹம எனறுவது;

என்னும

பிரம்ஹம் சிவம் என்ருவது பிரஸ்தாபிக்கவிடமில்லை. அஹம்பிரம்ஹம், அஹம் ஶிவம் என்று சேதனனுக்கு அநுஸந்தானமுண்டாயிருப்பதுபோலவேயன்றோ நாராயணுதி ஸமஸ்தமானவாகட்கும் பிரம்ஹத்வம், அல்லது சிவத்வம் சாஸ்திரங்களிற்கேட்கப்படுகின்றன? ஆத்மாவே பிரம்ஹம், அல்லது ஆத்மாவே சிவம் என்றும்பிரயோகங்களுண்டாகையால் ஆத்மவாதிகளுக்கும் லட்சணையால் பிரம்ஹத்வம் உபசரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பிரம்ஹம் என்பதற்கு வேதம், வேள்வி, மந்திரம், பிரமன், விஷ்ணு, அக்னி, சூரியன், சந்திரன், முனிவர், முத்தி, ஈசன் என்னும்பொருள்களுண்டாயிருத்தலால் மேற்கூறிய லட்சணையே அமைவுடைத்து. சிவனுடையநாமங்களில் (பசுபதி பரமன்) எனவும் (ஈதனறறபரன) எனவும்பிரயோகங்களிருக்கின்றமையால் (பரமன்-தற்பரன்) என்பது பங்கஜதிருட்டாந்தப்படி ரூடிநாமங்களாகவமைந்தன. பசுக்களிற்றலைமைபெற்ற விஷ்ணுவுக்கே பிரம்ஹம் என்னும் பெயர் நிலைக்காதபோது ஏனைய ஸாமான்ய பசுக்களுக்கு அந்த பிரம்ஹம் என்னும்பெயர் ஸொந்தமாகும் என்று பாராட்டும் ஆத்மவாதிகளுடைய கதியென்னுமென்பதை விஸ்தரிக்கவும் வேண்டுமோ? தேவியென்றும், பகவதியென்றும் சிவஶக்திக்கு நாமங்களுண்டாயிருத்தலையோசிக்கையில் சக்திமானாகிய சிவனுக்குத் தேவன் என்றும், பகவன் என்றும் முறையே நாமங்களுரிமையென்பது ஸித்திக்கின்றது. ஸரஸ்வதி, லட்சுமி யென்பவர்களுக்கு அந்தப்பெயர்களுண்டாகாமையால், அவர்களைப் பத்தினிகளாகவுடைய பிரமன் விஷ்ணு என்பவர்களுக்குத் தேவன், பகவன் என்னும் பெயர்களொருபோதுமுண்டாகா. இப்படியேயன்றோ (பிராம்ஹீ) என்று பிரம்ஹத்தின் ஶக்தியாதலேக்கிச் சிவஶக்திக்கோர் நாமமுண்டாயிருக்கின்றது? (பிரமகிழத்தி) என்று பார்வதியா

ருக்கே திராவிடத் திருநாமமுண்டாயிருத்தலையுங்கண்டு நாணாது புறச்சமயிகள் வீண்குதர்க்கமிடுதல் அவாவினையாய முடிந்தது. "బ్రాహ్మీ మాహేశ్వరీ చైవ" என்று பிராட்டியினது திருநாமங்கள் அமரஸிம்ஹாதி கோசங்களிற் படிக்கப்பட்டிருத்தலையுங் கண்டுதெளிக. இந்தப் பிரஸித்தத்தால், பிரம்ஹமென்பதொருபொருள் சிவனையன்றி வேறுகிடையாதென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது. இவ்வுண்மைதேராது பிரம்ஹம்வேறு, சிவம்வேறு என்று சாதிப்பார்களெனின், சிவசப்தத்தால் நாலாவது பொருள் வேதத்திற் றொனிக்கப்பட்டதுபோலப் பிரம்ஹசப்தத்தால் ஐந்தாவது பொருளொன்று தொனிக்கப்படல் வேண்டும். அங்ஙனமில்லாமையால் நாலாவதுபொருளாகத் தொனிக்கப்பட்ட சிவசப்தத்துக்கே பிரம்ஹருத்ரசப்தங்கள் பரியாயங்களாகி நிலையுதல் பெறும். நாலாவதுபொருள் சிவமென்றாலும், ருத்ரனென்றாலும், பிரம்ஹமென்றாலும் ஏகார்த்தத்திலேயே பரிவஸானமுண்டாவதால் சைவேதரமாக்கங்களுக்கு அவை ஸாதகமாகமாட்டா. இந்த நாலாவதுபொருளை (ஸாவைச்வர்யஸம்பந்நச்சம்பு:) என்று சம்புசப்தத்தால் நிரூபணஞ்செய்து பிரம்ஹவிஷ்ணு ருத்ரர்களை நிஷேதித்திருக்குஞ் சுருதி பரியாலோசனையாலும் உண்மை நிலையுதல் பெறும். இங்கே பெறப்பட்ட சிவசம்புருத்ரபிரம்ஹசப்தங்களேயன்றி, ஈச-மஹேச-பரமேச சப்தங்களும், ஈச்வர-மஹேச்வராதி சப்தங்களும் ஒருபொருளையே பிரதிபாதித்து விஷ்ணுவாதிகளுக்கு விஷயமாகாமையால், யாவும் சைவஸித்தாந்திகள் பரமாகவே முடிந்தன. "శంభురీశః పశుపతిః శివశ్శూలీ మహేశ్వరః" எனவும், "ఈశ్వరశ్శర్వ ఈశానశ్శంకరశ్చంద్రశేఖరః" எனவும், போதநிகண்டு வசனங்களாலும் உண்மைகண்டடங்குக. இப்படிவிசாரித்தறியாத நிர்மூடர்கள் ஸ்ரீருத்ரவாசகத்தாற்பெறப்பட

எ ண ளு ம

டபொருள் குணமூர்த்தியென்றும், ஏனையவாசகங்களாற்
பெறப்பட்ட பொருள் நிர்க்குணப்பொருளென்றுங் கற்
பியமூர்கிறார். அந்த சோதனத்தையுந் தொலைவிப்பாம
(ஏக ஏவ ருத்ரோ ந த்விதீயாய தஸ்தே) என்று இதரவிவச்சே
தமுண்டாகக் கூறினமையால், இதுகுணருத்ரபரமாதல்
கூடாது குணமூர்த்திபரமாகக்கொண்டால், ஏவகாரத்
தால் நிர்க்குணப்பொருளுக்கு அபாவமுண்டாய் விடும
குணருத்ரரை விசாரிக்கையில், பிரமஹவிஷ்ணுக்களோ
டு சேர்ந்து மூவராக வெண்ணப்படுவதால் மூன்றுவது
மூர்த்தியாகவே நிச்சயிக்கப்படுகின்றனர். மூன்றுவது
மூர்த்தியாகிய குணருத்ரரையே ஷ்ட் சுருதியார் கிரகிக்
கிறபோது (சதுர்த்தமமந்யந்தே) என்ற ஸ்ருதிக்கு என்ன
கதிதேடுவது? மூன்றுவதுக்குமேலில்லையென்றும், நா
லாவதொன்றுண்டென்றுஞ் சுருதிகள் விரோதித்துக்
கூறுவாரகையால், ருத்ரவாசகத்தாற் கூறிய சுருதியைக்
குணமூர்த்திபரமாகக் கிரகித்த மூடர்கூற்று முற்றுங்
கண்டிக்கப்பட்டது. பிரமஹ விஷ்ணுக்களாகிய குணமூ
ர்த்திகளைச் சுருதிகள் பிரதிபாதிக்குமாபோல குணருத்ர
ருக்கென்று சுருதிகள் தனித்தனி வேண்டப்பட்டா. நாம
ரூபங்களால் துரியமூர்த்தியோடு ஸாமயம்பெற்றிருப்ப
வராதலால், துரியமூர்த்திக்குரியன யாவும் அவருக்குப
சரிக்கப்படுமெனக. விஷ்ணுவாதிகளுக்கும் பரமகாரண
தவ முபசாரமேயாகையால், உருத்திரரிடத்தில் யாம
காட்டிய நியாயம் ஸாமஞ்சஸமேபெற்றது. உபசரிக்கிற
காலையிலும் பிரமனிலுயர்ந்தவர் விஷ்ணுவும், விஷ்ணு
விலுயர்ந்தவர் உருத்திரரும் என்பது இனிதுபோதா
லால், அத்யுத்காஷமூர்த்தியாகிய உருத்திரரைத் து
ரியமூர்த்தி ஸ்தானத்திற் கொள்ளுவதிலுந் தவறுண
டாகாது. விஷ்ணுவினுடைய கறுப்புமயிரா லுண்டா
ன கிருஷ்ணனையும், வெள்ளைமயிராலுண்டான பலராம

னையுமே அம்ஶமாத்தேனுக்கி ஸாக்ஷாத்விஷ்ணுவாகச்சா
ஸ்திரங்கள் சொல்லுகையில், அனேகவித ஸாமயத்தை
யடைந்திருக்கும் குணருத்ரனைத் தூரியமூர்த்தியேயாக
வுபசரிப்பதி லென்னதாழ்வுண்டாகும்? தூரியருத்ரருக்
கும், ஏனையருத்ரர்களுக்கும் பேதந்தெரியவேண்டின்,
உத்கர்ஷாபகர்ஷங்களாகப் பிரஸ்தாபிக்கு மிடங்களில்
உத்கர்ஷமெல்லாந் தூரியருத்ரபரமாகவும், அபகர்ஷ
மெல்லாம் ஏனையருத்ரபரமாகவுங் கொள்ளவேண்டிய
தென்று பராசரபுராணத்தில் வியவஸ்தையுண்டாகக்
கூறியிருப்பதே போதும் "యాః శ్లోకా హరేర్దృష్టా శ్శాంభవేష్వ
ఖిలేషుచ । పురాణేషుహరేస్సాక్షా స్స్వాంభూతస్యసత్తమ । వైష్ణవేషుపురా
ణేషు యోఽపకర్షస్తుదృశ్యతే । రుద్రాంశస్యహరస్యాస్య నభూతేరేవకేవ
లం । ఉత్కర్షోయఃపురాణేషు దృశ్యతేశాంభవేషు చ । రుద్రస్యాస్యాస్వ
రూపేణముకేశత్వాత్మనాపిచ । ఉత్కర్షోయఃపురాణేషు దృశ్యతేవైష్ణవేషు
చ । అస్యాత్మత్వాత్మనోఽకృష్ణో ర్నస్వరూపేణసత్తమ" என்னும் வசன
மே அதுவாகையால் யாம் விசேஷித்துரைப்பது அவசி
யமன்று. இந்தவசனத்தால் தூரியருத்ரருக்கும், ஏனைய
ருத்ரர்களுக்கும் பேதம்வெளிப்பட்டமையால், இப்படி
யே முழுதுங் கொள்ளத்தக்கது. வீரபத்திரர் தக்ஷயாக
மழித்ததும், சர்பமூர்த்தி நருஸிம்ஹத்தை யடித்ததும்,
பைரவமூர்த்தி பிரமஹ்ஸிரச்சேதஞ்செய்ததும், விஷ்ணு
வினது ரக்தபிக்ஷையேற்றதும், வாமனனது முதுகெலு
ம்பை யுடைத்ததும், கணபதி மத்ஸ்ய வராகமூர்த்திக
ளைக் காவல்பங்கஞ்செய்ததும், ஸ்கந்தர் கூர்மத்தின் குடி
கெடச்செய்ததுமாகிய வுத்கர்ஷங்களியாவும் தூரியருத்ர
பரமாகவே சாஸ்திரங்கள் விதந்துரைக்கும். அவதாரங்
களில் நடந்த மஹிமையெல்லாம் மூலவிஷ்ணுபரமாக
வே சாஸ்திரங்கள் விதந்தபடி. இந்தப் பிரவசநவிசே
ஷத்தால் தூரியருத்ரர் வேறு, குணருத்ரர் வேறு என
வும், ஸ்ரீருத்ரவாசகத்தால்ஜகத்காரணத்வநிரூபணஞ்செ

என னு ம

ய்யுஞ சுருதிககுத துரியமூாததியே விஷயமெனவும், பிரமஹ சிவவாசகஙகளால பெறபபட்ட சுருதிகளுக குமட, ஸ்ரீருதரவாசகத்தாற பெறபபட்ட சுருதிகளுககும பேதஙகிடையாதெனவும, ஷை பிரமஹசிவவாசகஙகளா ல்வெளிபபடடசுருதிகள நிாககுணய்பொருளுககே விஷ யமெனறது ஸாவாபததமெனவுஞசாதிககபபடடது

ஆயின், வேதாதிகளில நிாககுணபபிரயோகமுண டாயிருபபதறகு எனனகதியெனின, மாயா ஸமபநத மாகிய திரிகுணரஹிததவமென்பதேயாம. குணசூனய மாயிருபப தொருபொருள நாலாவது பொருளாகுகை யில, அதறகு நாமரூபஙகளும, அவைகடகேறற விவ காரஙகளுங கூடாவாகையால், ருதரன் - சஙகரன் என பனவாதி நாமஙகளும, உமாஸஹாயதவம - நீலகண்ட தவமிதயாதி ரூபஙகளும, அவைகளுககேற்ற விவகாரங் களுங கூடுமெனப தென்னையெனின, "పరాస్య శక్తిర్వివిధైవ శ్రూయతే। స్వాభావికీజ్ఞానబలక్రియాచ" என்ற சுருதி பரியாலோ சனையால அது விளஙகும. ஒருபுருஷனது கையும, கையினிடததுககோலும அந்தப புருஷனுடைய அபி ன்ன சகதியும, பின்ன சகதியுமாகக கொளளப்படும அபின்ன சகதியைத தாதாமிய சகதியெனறும்,பின்ன சகதியைப பரிகரஹ சகதியென்றும பதிநூலகளுரைக கும. ஒருவன் மறறொருவனைக கையாலு மடிக்கலாம, கையிலுளள கோலாலு மடிககலாம. இநத நியாயபரி யாலோசனையால பரமேஸ்வரனுககுப் பரிக்ரஹசகதி மாயையும, தாதாமியசக்தி ஞானமு மெனவறிவது விவேகிகள் ஸமமதம். ஞானந்தானே சித்தென்னும் வேறு நாமததைபபெறும. அதனல், அநத ஸக்தியை ஞான ஸகதியெனறும, சிறசக்தியென்றும் விவேகிப பர் மேலோர். ஷை சித்தை முதலாகவுடைய முதல்

ஸத்தென்று சொல்லப்படும். ஷை ஞானம் என்பதையே ஸ்வரூபசக்தியாகவுடைய பரமன் அந்த ஞானமே திருவுருவாகச் சகளீகரித்தலாலன்றோ அவனைச் சித்கனமூர்த்தி யென்று வேதாதிகள் கோஷிக்கின்றன? ஞானகனமும், மாயாகனமுமாகத் திருமேனிகள் கேட்கப்படுகையால், ஞானமாகிய சித்கனத் திருமேனி துரீய ருத்ரருக்கும், மாயாகனத்திருமேனி குண ருத்ரருக்கும் அமையும். இந்த விசாரத்தால் நிர்க்குணப்பொருளுக்கு எப்படி நாமரூபவிவகாரங்களுண்டாகலாமென்றெழுந்த வினாக்கள் நசித்து விட்டன (சாயமோ மாயையென்று காண்பது சந்தினனால்) என்ற பிரமாணத்தாலு மறிந்திடுக. இவ்வுண்மைதேராது பரனுக்கு உருவமுண்டென்றால், அதனையுபாதியென்றுகூறி அருவமே நைஜமென்றும், ரூபமில்லாதபடியே குண விவகாரங்களுங் கிடையா வென்றுஞ் சாதித்து அலக்கணுறுவாருக்கு இன்னும் அறிவுறுத்துவாம் (உலகின்ற பதார்த்தமெல்லா முருவமோடருவமாகி, நிலவிடுமொன்றொன்றின்றி நிலையுறாதினிலையே போல, வலகிலாவறிவனுறு மருவமேயெனினிலாய்த்து, குலவிய பதார்த்தத்தொன்றாயக் கூடுவனன்றிக்கிடாயே) என்ற தெய்வவுரையால் அருவம், உருவம் என்னும் வேறுபாடுகளாக மாயாகாரிய பதார்த்தங்கள் விளங்குமெனவும், பரனை அருவமென்னில், அந்த மாயா பதார்த்தங்களிலொன்றாய் விடுவனெனவும் வெளிப்பட்டது. இதைப் பரியாலோசிக்கையில், உருவத்தைப் போலவே அருவமும் தோஷக்ரஸ்தமாகி யொதுக்கவேண்டி யிருப்பதால் உருவம், அல்லது அருவம் என்பதுகொண்டே பரனுக்குயாவு தாழ்வுகள் கூறுவது கூடாதெனவும், அத்திருமேனிகளுக்குக் காரணப்பொருளை விசாரிப்பது கொண்டே அவ்வுயாவு தாழ்வுகள் ஸித்திப்பது கூடுமெனவும் ஏற்படுகின்றது. குண ருத்ரருக்கு மாயையில் உருவாதிமூன்று திருமேனிகளும், துரிய ருத்ரருக்குச்

என்னும்

சிற சததியில உருவாதி மூனறு திருமேனிகளும் உண்டாவதால உருவந்தாழ்ந்தது, அருவமுயாந்தது எனறு கூறுநதாவாதம் நிர்ஸதமாயவிடடது. மாயையி லுண்டான திருமேனிகள தாழநதனவும, சிறசததியிலுணடான திருமேனிகள் உயாநதனவும என்றறியததககது. இப்படியே மாயாகுணம, ஞானகுணமாதிகள கொள்ளபபடுமாகையால, இநத ரஹஸயஙதெரியாமல நிாகுணம என்றமாததிரததானே ருதராதிநாமஙகளும,உமாஸஹாயத்வாதிரூபகுணஙகளுந துரியமூாததிககுககிடையாவெனறுளேயிடுவது தொலைநதுபோயிறறெனக. இனனு மிதை விஸதரிககில் குணருதரா சேதனாகளில துலயரும, துரியருதரா பதிபபொருளுமாவா சேதனாகளுககு அவரில விஜாதிகமான மாயையிறறுவாதிகளுண்டாகும். பசுபதிககு அஙஙனமனறு சேதனாகளிலொருவனைககொணடொருவருககுப படாககைமுனனிலைகளாற பெருமானுபகரிப்பதுணடாகையாலனறோ பிரமவிஷ்ணுருதராதியாகள காரணகாததாக ளாயினா? உபகாரததைப பெறுஞசேதனாகளும, உபகாரததைத தருஞசேதனாகளுமாக ஜீவகோடிகளையும, திரிமூாததிகளையுஙகொளவதே மரபு. உபகாரததைபபெறுவிபபவரும், உபகாரததைததருவிபபவருமாகப பதியைககொளவதுமனறோ மரபாயமுடியும? இப்படி யுபகரிககும் பசுபதிக்குணடான திருமேனி ஆதமாககளிட மன்றேசுரநதவருளகாரணமாகப் பொனனே பூஷணமாகததிரிநதது போலவும, ஜலமேஆலஙகடடியாகத தடிதததுபோலவுஞசோநததொன்றும். இவவுணமைபறறியேயனறோ சிவனகொண்டதிருமேனியைஅருடடிருமேனியென்றுஞைசவநூலகள் கூறுகின்றன? அவ்வருளெனபதும சக்தியைவிடடொருமுதலன்றுகையால அதனை அருட்சக்தியெனறு கூறுவர் மேலோா. இந்த விசாரத்தால் துரிய

மூர்த்திகளுண்டான திருமேனிகள் பரப்பிரயோஜனார்த்தமும், குணமூர்த்திகளுண்டான திருமேனிகள் பரப்பிரயோஜன ஸ்வப்பிரயோஜனார்த்தங்களுமென்று வெளிப்பட்டது. குணருத்திரர் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி லயங்களாகிய பரப்பிரயோஜனத்தின்பொருட்டுந் திருமேனிபடைத்தாரா கையால் யாம்கூறியது ஸாமஞ்சஸமாயிற்று. இந்தவுண்மை முடிவால் குணருத்திரர், துரியருத்திர ரிவர்களுடைய திருமேனிக ளிலக்கணமும், இன்னோர் முறையே குணமூர்த்தியும், நிர்க்குணமூர்த்தியுமாகிய பண்பும், நிர்க்குணம் இன்னதென்பதும் வெளிப்பட்டமையால், இம்மட்டி லிதை நிறுத்தி மேலாசங்கையுண்டாகும் வழியையு மடைப்பாம்.

மாயாகனமேனியும், மாயாகுண விகாரங்களுந் துரியமூர்த்திக் கில்லையென்றும், அவருக்குச் சித்கன மேனி யித்யாதிகளே கேட்கப்படுமென்றுஞ் சாதித்த சைவஸித்தாந்திகளைப் போலவே பாஞ்சராத்திரிகளுங் கூறுவது கூடாதோவெனின், கூடாது! கூடாது!! எங்ஙனமெனின். விஷ்ணுமூர்த்தியைத் திரிமூர்த்திகளி லொருவராகிய ஸத்வமூர்த்தியென்றும், நாலாவது மூர்த்தியொருவர் கிடையாதென்றும் பாஞ்சராத்திரிகளே கூறுவதாலும், அவரைத் தாமஸமூர்த்தியென்று மேலிட்டதில் யாம் பிரஸங்கித்திருப்பதாலும், குணமூர்த்திகளி லொருவராகிய அவருக்குச் சிற்கனமேனி யித்யாதிகள் அங்கீகரிக்கப்படா. அந்தப் பாஞ்சராத்திரிகள் (நிர்க்குணரூபத்துக்கு) "அகிலஹேயப்ரத்யநீகாநந்த ஜ்ஞாநாநந்தைகஸ்வரூபாய, ஜ்ஞாநசக்த்யாதி கல்யாணகுணகணபூஷிதாய" என்று தத்வத்ரயமுதலியவற்றில் விவரணங்கூறினாலும் அவை ஸாமஞ்சஸமாகா வென்பதை நிரூபிப்பாம். (వాసుదేవఃపరాప్రకృతిః) என்றசுருதியால் வாசுதேவனே பிரகிருதியென்று வெளிப்பட்டமையால், அவன

என ஹும

பிரகிருதி யதிதனுதல் கூடாது. கூடாதபோது ஹேயகுணரஹிதன் எனபது ஸித்திககமாடடாது. வாசுதேவனுக்கு அதிகாராகிய குணருதாருககே மாயையைக கடபது கூடாதபோது அவவாசுதேவனை ஹேயகுணரஹிதன் என்பது எஙஙனஙகூடும? வாசுதேவனைபபோலவே குணருதாரும மாயாசபளிதராகுகைபில, எஙஙனே குணருதரா அதிகாரதல கூடுமெனின, பனறியைபபோலவே பசுவும, பஞசமனைபபோலவே பிராமஹணனுந தேகஙகளைத தாஙகினகாலததும முறையே அவறறின முரதமயஙகளைப பகுததறிவதுணடாகையால, யாம குணருதாருககுக கூறியவுத்காஷம தாழாது விஷ்ணுவைப்போலவே குணருதாருஞ சீவைகதேசியாகிறபோது விஷ்ணுவுககுச சநநமரணஙகள கேட்கபபடடபடியே அவருககு முணடாகாவோவெனின, ஒருககாலு முணடாகா. எங்ஙனமெனின, பசுககள பரிபாக முதிாசசிகாரணமாகவே யுயாநத சநமஙகளையும, அதிகாரஙகளையும, ஞானமோக்ஷஙகளையு மடைவ துணடாகையால, பசுபதியாகிய ஸ்ரீருதரஸாமயததை யடைநத வோாஜீவன மீண்டுங் கீழிடடபிறவிகளில வநதுழலாது. அபபடியே பதியினது திருவடியினபததையடைந தனுபவியாநிற்கும். அநதருதரபபிராபதியின கீழிட்ட விஷணுவாதிகளுககுச சநநமரணமுணடாதல கூடும. உயாநத பரிபாகம ஸித்தியாமையால. நேற்றுமுநதாநாள நாய, நரிமுதலிய சங்மஙகளைத் தாஙகியிருநத வோாஜீவனுனே இனறுநாளகளில் விஷ்ணுருதராகளாக அதிகாரததைப பெறககூடுமாகையால, அஙஙனம பெறுபவர்களில விஷ்ணு ஜநமததிலிருநது ருதரஜநமததையடைவதும், ருதரஜநமததிலிருநது ஜநமநாசம் பெறுவதும ஸிததிககும. இநதஜநமஙகளில விஷணுவாக விருந்து அதிகாரததை நடததவேண்டிய காலவரைககுள் இடை

யிலுண்டாகு மபராததால பலபிறவிகள ஸம்பவிதத
லுஙகூடும. அபபடிப பிறநதிறநது முடிநதவுடன பழை
யபடியே விஷ்ணுவாகிச சிவபபிரஸாத விசேஷததால
ருத்ரஸ்தானததை யடைநதாலு மடையும. அலலது
கீழிட்டஜநநஙகளிலபராதமிகுதியால வநதுழனறாலுமு
முலும உருததிரஸதானததை யடையுமவரையுமே இவ
வஸஙகததஙகள கேட்கபபடும. அநதருதராதிகார ஸிததி
யநநதரம பாசததுககு வலிவுகுனறிவிடுவதால, அவவ
திகாரம நடைபெறறு வருஙகாலதது ஒரபராதமும
உணடாக விடமிலலை. அலலாமலும, சிவதயானமதிகரி
ததலும மேலிடததிற பிரஸதாபிததோமாகையால, உத்
காஷமேயனறி அபகாஷபபிரஸஙகததுக கிடமேயிலலை
விஷணுவுககு உருததிரபபிராபதியுணடாவதை மேலிட
ததில ஸ்ரீ ஜஞானஸமபநதவளளல விஷ்ணுவுககுச சிவ
ஸாருபயஙகொடுததததை யாம பிரஸஙகிததிருபபதா லும
றியலாம. ஸ்ரீருதரஸாமய மடைநதபினனா ஜீவபபதப்பி
ரஸஙகம உசிதமபெறறது. அதைவிரிபபாம பசு எனபது
பாசபததபபொருளேயனறோ? பாசததோடுவிலகியவழி
அபபசுவெனனும பெயா கூடாதனறோ? அநதபபாசம்
நிததியமாகையால அநிததததையடையாதாயினும, அத
ன சகதிகுனறும. சகதிகுனறிவிரவுதலால பாசமிருககிற
தெனறாவது, இல்லை யெனறாவது சொலல முடியாது
இருககிறதெனறு சொலலமுடியாமையால, பசுவென்
றுசொலவதிற் பினனிடவேண்டியிருககினறது. இலலை
யெனறு சொல்லமுடியாமையால, பதியென்று சொல்
வதிற பின்னிடவேண்டியிருககினறது. இந்தவிலககணத்
தை நோககியேயனறோ குணருதரைப் பசுவாக்கததிற
படித்ததோடு பதியாகவு முபசரிததிருககினறனா பூா
வீகர்கள்? விஷ்ணுவாதி கீழிட்டவதிகாரஙகளில் பாசக்ஷ
யமுண்டாகாமையால பதியென்னு முபசாரம பலிஷ்

என்னும்

டம் பெறாது. ஆண்டும் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிகளென்னுமதிகாரசக்திகள் அதிஷ்டித்தலால் ஒருவாறு காரணத்வநிரூபணஸமாதானங் கூடும். இதை மேலிடங்களில் யாம் பிரஸ்தாபித்திருப்பதாலுங் கண்டுணர்க. உருத்திரரிடங்க முங் கிருத்யங்களும் பரனையன்றி நடவாமையால் ஜகஜ்ஜநமாதி பரமகாரணத்வம் துரியமூர்த்திக்கேயன்றி யேனையோர்க்குபசாரமென்பதி லொருஸந்தேகமுமின்று. சீவர்கள் பஞ்சகிருத்யஞ்செய்யார்களெனவும், அன்னோர் சிவாநுபவமொன்றினுக்கே யுரியவர்களெனவுஞ் சைவநூல்கள் கூறுமுண்மையு மிதனானே விளங்கும். ஆத்மாக்களுக்கு மலநிவிருத்தியுண்டாகின்றமையால், சிவஸமாநத்வ முண்டாகிச் சிவனைப்போலவே பஞ்சகிருத்யஞ் செய்யாநிற்குமென்னுஞ் சைவதேசிகள் பக்ஷமு மிதனால் நிரஸனத்தைப் பெறும். இருளின்றும் விலகிய கண்ணானது கதிரொளியையன்றித் தானே யொரு பொருளைக் காணவும், மற்றொன்றுக்குக் காட்டாக நிற்கவுமாகிய தன்மை யெய்தினல்லது பாசநீங்கிய பசுவுக்குப் பஞ்சகிருத்யத்தை ஸ்வதந்திரமாகக் கூறுதல்கூடாது. ஸாம்யம், அல்லது ஸமானம் என்பதனுடைய விலக்கணத்தைத் துரியருத்ரருக்கும், குணருத்ரருக்கும் யாம் காட்டிய ஸம்பந்தங்களே பிரகாசிப்பிக்கும். அந்தக் குணருத்ரர் முக்தியடைகிறபோது ஸாரூப்யாதிஸாம்யாதிசயமொழிந்து ஸாயுஜ்யஸாமராஜ்யமெய்துவர். இவ்வுண்மைகளை யறியாது ஸமானவாதங்கூறி அலக்கணுறுதலும் அஸாமஞ்சஸமாய் முடிந்தது.

இது காறுஞ்செய்துவந்த விசாரத்தால் மூன்று மூர்த்திகளும், துரியமூர்த்தி யொருவருமாக நாலுமூர்த்திகளே வெளிப்பட்டனர். இவர்களில் முதன் மூன்று மூர்த்திகளுக்கும் ஸ்ருஷ்டியாதி மூன்றுகிருத்யங்களும், துரியமூர்த்திக்கு அம்மூவருடைய அந்தராத்மாவாயிரு

நது அவர்களுடைய கிருத்யங்களை நடைபெறுவிக்குங் கிருத்யமும் பிரவிர்த்திக்கின்றன. இங்ஙனமாக, பஞ்சகிருத்யங்களைப்பற்றிய பிரஸ்தாபம் மேலிட்டதிற் செய்ததென்னையெனின், ஸ்ருஷ்டியாதிமூன்றுகிருத்யங்களோடு திரோபவாநுக்ரஹங்களை சேர்ந்து பஞ்சகிருத்யப் பிரஸங்கமுண்டாம். இவ்விரண்டு கிருத்யங்கட்கும் மஹேஸ்வர ஸதாசிவமூர்த்திகள் கர்த்தாக்களாவர் இவ்விரண்டுமூர்த்திகளுந் துரியமூர்த்திக்கு வேறானவரல்லர் துரியமூர்த்தியினுடைய சித்கலாம்சங்களென் றறியத்தக்கது நாலாவதுமூர்த்தியென்றும், துரியமூர்த்தியென்றுந் தனித்தனி மஹேஸ்வரனையும், ஸதாசிவமூர்த்தியையுஞ் சொல்லலாம் இவ்விரண்டு மூர்த்திகளுந்துரியமூர்த்தியே யாகின்றமையை அவர்களுடைய கிருத்யங்களே சான்றுகூறும் எங்ஙனமெனின், பிரமஹா ஸ்ருஷ்டிக்கின்றவர். விஷ்ணுமூர்த்தி ரக்ஷிக்கின்றவர். உருத்திரர் ஸம்ஹரிக்கின்றவர். இம்மூவர்கிருத்யங்களும் ஜடமாகிய தநுவாதிகளிடத்தன்றிச் சித்தாகிய ஆன்மஸம்பந்தத்தைப் பெற்றில. திரோபவாநுக்ரஹங்கள் ஜடத்துக் கல்லவென்பதனால், ஆத்மாவுக்கென்றே விதிக்கின்றது. ஆத்மநாதராகிய துரியமூர்த்திக்கன்றி ஆத்மலாபத்தைச்செய்தல் கூடாதன்றோ? ஆகவே, ஆத்மலாபங்களாகிய திரோபவாநுக்ரஹங்களைச் செய்யுங் கர்த்தாக்களை யெவராகக்கொள்வது? ஆத்மநாதராகிய துரிய மூர்த்தியில் வேறு கர்த்தவரொன்பதே நிச்சயம். இதற்கு வேதஸம்மத முண்டோவெனின், வேதத்துக்குஞ் சிவாகமத்துக்கும் பேதமின்மையை ஸ்ரீபாஷ்யகாராதிகள் வசனத்தாலும், அநந்த யுக்தியநுபவங்களாலும் யாமபிரஸித்தஞ் செய்திருக்கின்றோ மாயினுஞ் சிவாகமங்களிற்படிக்கப்படும் பஞ்சகிருத்யத்தையும், பஞ்சகர்த்தாக்களையும் ஈண்டு உபநிஷத்து வாயிலாகவேபிரகாசமபண்ணுகின்றோம். பஞ்

என்னும்

சப்பிரமஹோபநிஷத்தில், "పంచకృత్యనియంతారం పంచబ్రహ్మాత్మకంబృహత్ । పంచబ్రహ్మోపసంహారం కృత్వాస్వాత్మనిసంస్థితః" எனவும், "పంచబ్రహ్మాత్మకాతీతో భాసతేస్వస్వతేజసా" எனவும் போந்த வசனங்களால் ஸ்ருஷ்டி முதலிய பஞ்சகிருத்யங்களுக்கு நியமனஞ் செய்பவரும், பஞ்சபிரமஹஸ்வரூபரும், பெரிதானரூபமுள்ளவரும், பஞ்சரூபமாகின்ற பிரமஹா முதலாகிய பஞ்சகாத்தாக்களையுந் தம்மிடத்திலுபஸம்ஹாரஞ்செய்து ஸ்திரமாக விருக்கின்றவரும், பிரமஹஸ்வரூபங்களாகும் பஞ்சமூர்த்திகளுக்கு அதீதருமாகத் தமது தேஜஸ்ஸினாலே விளங்கிக் கொண்டிருப்பவருமென்று ஸ்ரீபரமேசுவரர்தன்மை பிரஸங்கிக்கப்பட்டது. இப்படி விசாரியாமையாற்றானன்றோ, வேதத்தில் பஞ்ச கிருத்யங்களையும், அந்தக் கிருத்யகாத்தாக்களையுஞ் சொன்னதில்லையென்று பாஞ்சராத்திரிகளும், சிலஸ்மார்த்தப்போலிகளுங் கத்தியழுது காலம்போக்குகின்றனர்? இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும்.

மேல்விசாரத்தால் பாஞ்சராத்திரிகள்கூறும் நிர்க்குணலட்சணத்தையும், இடையில் ஸந்தர்ப்பித்தசிலமுக்கியவிஷயங்களையும் வியவஸ்தையுண்டாகப் பரிஷ்கரித்தோமாகையால், இனிப் பிரமஹவாதிகளென்றுதம்மைக்கொண்டிறுமாக்குஞ் சூனியவாதிகள் கூறும் நிர்க்குணலட்சணத்தையும் விசாரித்துப் பரிஷ்கரிப்பாம். இவர்களே வேதாந்தவாதிகளென்றும், அத்வைதவாதிகளென்றும் உலகத்தை வஞ்சித்துத் திரிகின்றவர்கள். இவர்கள் ஆத்மாவேசிவம், அல்லதுபிரமஹம் என்றுகூறுவார்கள். அந்தப்பிரமஹம் ஏகமேயன்றி இரண்டாவது பொருளில்லையென்றுஞ் சாதிப்பார்கள். அத்வைதம் என்பதற்கு ஏகமென்பதே அவர் ஸித்தாந்தத் துணிவு. இரண்டு என்னுஞ் சொல்லுக்கும் அவர் மதத்திற் பிரஸ்தாபங்

கூடாமையால குணம, குணததையுடையது என்று துவைத விததியுண்டாவது கூடாதெனபர. பிரகாசம, பிரகாசி என்னுமவை யொன்றே யாவதுபோல குணம குணியெனபவை யொன்றே யாகுமெனபர பிரகாசம் என்ப தொன்றும, பிரகாசி எனபதொன்றுமாகப பிரிப டாது ஒன்றெனபதறகும, இரணடெனபதறகு மிடஞ செயயாமலிருபபதுகொணடேயன்றோ (அததுவிதம) என னுஞசொலலுககு வேததிலிடஙகொடுததது? (பணணை யுமோசையும போலபபழமதுவு, மெணணுஞசுவையுமபோ லெங குமா,மணணருள, அததுவிதமாச செருமறைகளொனறெனனு, தத துவிதமெனறறையுமாஙகு) என்று ஆசாரியரகூறிய வுணமை யுமன்றோ அததுவிதசொருபததைபபிரகாசிபபிததது? அமமாயாவாதிகள ஏகமென்று கூறியபடிக குணிகுண ஙகளை யாம இரணடென்று கூறினாலொழிய எமமவித தாநதம தோஷததை யடையமாடடாது. (ஒனறாகாமலிர ணடாகாம - லொனறுமிரணடு மினறாகாமல) என்று சைவ நூலகளில அததுவிதவிலககணம பிரஸஙகிககபபடடிரு ததலும மேலுணமையைநிறுததும. இதனால, ஞானம, ஞானத்தையுடைய பொருள என்னுங குணகுணிகளை யொன்றே யென்றும, அததுவிதம எனபதறகு ஒன்றே பொருளென்றுஙகூறுஞ சூனியவாதம சுருணடுபோய விடடது. இநதப பிரவசனததால குணசூனயமா யுள ளது பிரமஹம என்றுகூறி, நிரகுண லடசணததை அவலமபிககுந துரமதம நீளசெவியனமதமாகவே முடி நதது. கிரணமிலலாத சநதிரனாவது, சநதிரனையலலாத கிரணமாவது தனிததனியுளவோ? உளவாயினன்றோ ஞானமாகிய குணமிலலாத பிரமமாவது, பிரமமாகிய குணியை யலலாத ஞானமாவது ஒன்றையொன்ற பேடசியாமல ஜீவிததலகூடும? அப்போதுதானன் றோ அநதத துனமதம நனமதமாகும? (வெணடிஙகளுங கிரணமும்) என்று குணிகுண ஸமபநதத்தை மேலோர்

எ ன னு ம

பிரகாசிபபிததிருப்பதற்கும் என்ன ஸமாதானந் தேடு வது? இப்படி விசாரிக்கையில், சூன்யதவமே நிர்க்குணமென்று லடசணஙகூறும அஸஙகாதமவாதம் சோமபேறிவாதமெனறே யொதுககப்படும இநதமததவாகள் ஜநந மரணபபட்டுழலும பசுவையே சிவம, அலலது பிரமமமென்று கூறுகினறமையாலும், அதறகு ஞானமெனபதைக குணமெனறுகொளளாமையாலும,மாயையவித்தைகள் இரண்டாவதிலலாத பிரமத்திலெப்படியுணடாயிறறெனறெழும் வினககஙளை பரிகரிககாமையாலும, அமமாயை யவிததைகளான மொததுண்டு ஸுகதுககபோகஙகளைத தமமில்வேறுகாதபிரமம அநுபவிககினறது எனபதறகுத தாமே ஸாடசியாக விளஙகலாலும இவாகூறும நிாகுண லடசணத்துககு ஞானசூன்யப்பொருள, அலலது அஞ்ஞானகதபபொருள என்று வியாகயானமுறைபபதே விவேகிகள் ஸம்மதமாகும். இந்த நிருபணத்தால குணருதரர் தனமையும், துரியருதரர்தன்மையும, நிாக்குண ஸ்வரூபவிசாரமும, அன்னியமத விததாநத ஹேயஙகளும் பிரகாசம பணணபபட்டமையால், குணருதரனைக காட்டிலும் வேறுருதரர் கிடையாதெனறும, துரியராகவும், நாலாவது பொருளாகவும் வேதாதிகள பிரதிபாதிககும பொருள் நிருபாதிகமாகி, நீல கணடதவாதி வாணஙகளையடையாதெனறுங கதியழியுங கலதிகண்மதங காலைவாரிக கொணடது. வேததததில, "సత్యంజ్ఞానమనన్తంబ్రహ్మ" எனவும், "విజ్ఞానంబ్రహ్మ" எனவும், "ప్రజ్ఞానంబ్రహ్మ" எனவும், "ఆనన్దోబ్రహ్మ" எனவும், "ఆనన్దమయః" எனவும, படிக்கபபட்டிருத்தலாலும, "అంగాన్యన్యాదేవతాః ..." என்று ஸ்ரீபாஷ்யததிற பிரவசனஞ்செய் திருத்தலாலும ஜ்ஞானைகமஙகள விகரஹதேஜோநிதியாயுள்ளவர் ஸ்ரீபரமேஶ்வரர் என்னும எமது ஸித்தாந்

தம் நிலைதளராது நின்றது. இந்த ஞானமூர்த்தியையும், மாயாகுணமூர்த்திகளையும் பேதந்தோன்றக்கூறுஞ் சில பிரமாணவாக்கியங்களையு மீண்டுத்தகரிப்பாம். சூதஸம்ஹிதையில், “ఉమార్ధవిగ్రహశ్శుద్ధా త్రిణేత్రశ్చంద్రశేఖరా। నీలగ్రీవాపరానంద ప్రమోదాత్తాండవప్రియా। బ్రహ్మవిష్ణుమహాదేవై రుపాస్యోగుణమూర్తిభిః” என்னும் வசனத்தால், உமார்த்த விக்ரஹ ஸ்வரூபரும், திரிநேத்திரரும், சந்திரசூடரும், நீலகண்டரும், ஆனந்த தாண்டவ மூர்த்தியுமாகிய பரமசிவம் குணமூர்த்திகளாகிய பிரமவிஷ்ணுருத்திரர்களால் உபாஸிக்கப்படுகின்றார் என்று பெறப்பட்டது. ஈண்டு உபாசகர்களைக் குணமூர்த்திகளென்றமையால் உபாஸ்யனைக் குணாதீதர், அல்லது நிர்க்குணமூர்த்தியென்று கொள்வது தானே போதரும். நிர்க்குணப்பொருளாகப் போந்த வுபாஸ்யனை உமாஸஹாயத்வாதி வர்ணனைகளால் பிரஸ்தாபித்திருப்பதற்குச் சூனியவாதிகள் என்னசொல்வார்களோ தெரியாது “ఉమాసహాయం పరమేశ్వరం ప్రభుం, త్రిలోచనం నీలకంఠం ప్రశాంతం, ధ్యాత్వా మునిర్గచ్ఛతి భూతయోని। సమస్తసాక్షిం తమసః పరస్తాత్” என்னுங் கைவல்ய ஶ்ருதியாலுந் துரிய மூர்த்தி யிலக்கணம் வெளிப்பட்டது. இந்த வுபநிஷத்திற் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட பொருளைக் குணமூர்த்தியென்றல் சாலாது எங்ஙனமெனின், அந்தப் பொருளைத் தியானிப்பவன் இருளைக் கடப்பனென்றும், அங்ஙனங் கடப்பிக்குமது ஸமஸ்தஸாக்ஷியும், தமோதீதமுமா யுள்ளது என்றுஞ் சொல்லப்பட்டிருத்தலால் துரியமூர்த்திப்பிரஸங்கமே நிலைக்கும். குணமூர்த்திக்குத் தமோதீதப்பிரஸங்கமும், உபாசகனை இருளுக்குமேற்போகச் செய்யுந்தன்மையுமுண்டாகாமையால், அவனைத் துரிய மூர்த்தியாகிய நாலாவது மூர்த்தியென்றறிவதே ஸத்துக்கள் துணிபாம். “సాక్షీ చేతా కేవలో నిర్గుణశ్చ” எனவும், “తేభ్యో విలక్షణస్సాక్షీ చిన్మాత్రోహం సదాశివః” எனவும் போந்த

எ ன னு ம

ஶ்ருதிகளுமன்றே நிாகுணபபொருளும், ஸாவஸாக்ஷி யுமாகும் துரியசிவததின மஹிமையைப பிரகாசிபபிதத ன? இத்யாதி வசனபபிரமாணஙகளாலும, மேலகாட டிய நியாயவிஸதாரஙகளாலுந துரிய சிவமே ஜகதகார ணவஸதுவெனபது இனிது சாதிககபபடடமையால, நம்முடிசசூாமுதலியமுத விஷ்ணுபாதவமும, சிவநிந தையும் நாயகுலைபபாகவே முடிநதது.

இதுநிறக, அமமுதேவிமுதலியாா தாமமுத விஷ ணுபாதவததையறியாமல யாரோ சிலபணடாரஙகளும, சிலசூததிராகளுஙகூடி விஷ்ணுவானவா சிவனபாதத தைதத தேடினுரெனறும, பிரமஹா சிவனமுடியைத தே டினுரெனறுஞ சொலனதாகப பிதறறியிருககினறனா. பணடாரம எனனுஞ சொலலுககுப பொருளதெரியா து, ஹேயமாக அதை விநியோகஞசெயத அபபுலையா வாயமத மடஙகுமபொருடடு ருகவேதததி னுணமை யை யீணடுவிரிபபாம "బ్రంహా వై హంసో భూత్వా, శిరోఽన్వేష్ట వ్యః, సహస్రంసమా అసజ బ్రహ్మా, అహంశిరోనజానే, త్వమేవమాతాసి, త్వమే వపితాసి, త్వమేవభ్రాతాసి, త్వమేవద్రష్టాసి, శ్రోతాసి, కర్తాసి, కారయి తాసి, జ్యేష్ఠోసి, శ్రేష్ఠోసి, యఏవంవేదా, శివసాయుజ్యమాప్నోతి శివసా యుజ్యమాప్నోతి" எனனும வசனததால பிரமஹாவானவா ஹமஸரூபமாகிச சிவனுடைய சிரஸைததேடுகையில ஆயிரவருஷம ஆசசுது அபபோது பிரமஹதேவா நான் தேவரீருடைய சிரஸை அறியவிலலை, தாயும நீா, தந்தையும் நீா, உடனபிறநதவரும நீா, பாாககினறவரு ம நீா' கேடகின்றவரும நீா, காததாவாயுளளவரும நீா, காரியஙகளைச செயவிககின்றவரும நீா, மூததவரும நீா, உயாந்தவரும நீா எனறு துதிததனா. இநத வுணமை யை யாவன அறிவானே, அவன சிவஸாயுஜயததை ய டைகின்றான், சிவஸாயுஜயததை யடைகினறான எனறு

வெளிப்பட்டது. மேல், "విష్ణుర్వై వారాహం రూపమాస్థాయ, భూమిం విదారయన్ సహస్రం సమా ఆసన్, పాదౌ వేషణపరో భూత్వా, త్వమేవ మాతాసి, త్వమేవ పితాసి, త్వమేవ భ్రాతాసి, త్వమేవ జ్యేష్ఠోసి, త్వమేవ శ్రేష్ఠోసి, య ఏవం మహిమానం వేద ద్రష్టా భవతి, విజ్ఞాతా భవతి, కర్తా భవతి, కారయితా భవతి, య ఏవం వేద, శివసాయుజ్యమాప్నోతి శివసాయుజ్యమాప్నోతి" என்னும் வசனத்தில் விஷ்ணுவானவர் பன்றி வடிவமாகிப் பூமியைப்பிளந்து செல்லுகையில் ஆயிரம் வருஷம் ஆச்சுது. சிவனுடைய பாதத்தைத்தேடுவதில் விருப்பமுடையவராகிய விஷ்ணுவானவர் தாயும் நீர், தந்தையும் நீர், உடன்பிறந்தவரும் நீர், மூத்தவரும் நீர், உயர்ந்தவரும் நீர் என்று துதித்தனர் இந்தமகிமையை யாவனறிவானோ, அவனே காண்கின்றவனாகிறான், அவனே அறிந்தவனாகிறான், அவனே கர்த்தாவாகிறான், அவனே காரியங்களைச்செய்விக்கின்றவனாகிறான். இப்படியாவனறிவானோ, அவன் சிவஸாயுஜ்யத்தையடைகின்றான், சிவஸாயுஜ்யத்தை யடைகின்றான் என்று சொல்லப்பட்டது. இப்படி வேதத்திற் கண்டாகோஷமாக முழங்குஞ் சிவபாரம்யங்களை யெந்தகளை முண்டங்களெழுந்து மறைக்கத்தொடங்கினும், அவை மறைந்துவிடுமா? மறையாது! மறையாது!! அம்முடிச்சூரப்புலையர் தாம் சூத்திரரினுங் கடையரென்பது தோன்றவே பண்டாரங்களும், சூத்திரரும் என்று பரிபவமுண்டாகப் பேசினர். சதுர்த்தராகிய சூத்திரரை நிந்தித்தமையாலன்றோ நம்முதலியாரவர்களைப் பஞ்சமராகிய புலையரென்று யாம்கொள்ள நேரிட்டது? இப்பெரும்புலையரேயன்றி வேறுபுலையர்களும் இவ்விஷயத்தில் சிலகுதர்க்கயுக்திகளைச் சொல்லுவதுண்டு. அவற்றையும் விசாரித்தொழிப்பாம். யஜுர்வேதத்தில், "ఉద్ధృతాసి వరాహేణ కృష్ణేన శతబాహునా" என்றித்தியாதிவசனங்களால் விஷ்ணுவானவர் வராஹமாகி நூறு ஹஸ்தங்களுடன் பூமியையெடுத்துக்

என்றும

கொண்டுவந்து பூாவபபிரமாணததில நிறுததினா என வும், "క్ష్మాహంతమోమహదహంఖచరాగ్నివార్భూః" என்ற சுருதி யால் விஷ்ணுவானவா ஆதிகூாமமாகி உலகததைதத தாஙகுகின்றா எனவும வெளிப்பட்ட வைதிகஸிததாநதத்துககு விரோதமாக விஷ்ணுவானவா பூமியைபபிளநது பாதலததிறபுகுநது சிவனபாததததைக காணவிலலை யென்றது நமபததககதலல வென்றனா. அலலாமலும உலகததையெலலா முணடுமிழநதும, உலகமுழுதையும ஈரடியாலளநது தனனுடைய பாததவகிலை விளஙகவிணிதுதோனறும விஷ்ணுவுககுப பாதலததைபபேதிககுந தனமையுண்டாகவிலலை யென்றதும சுததபொய யென்றனா சிவன்றிருவடியைத தேடியலுததுக காணுமல விஷ்ணுவானவா சிவனைத துதிதது நினறா என்று யாம கூறியதும வைதிகஸிததாநதமே யாகையால, எமது வைதிகம ஒருவராலும பேதிககபபடமாட்டாது. அவாகள காட்டிய எஜுாவேதவாககியமும, யாம காட்டிய ருககவேத வாககியஙகளும ஒனறுககொனறு விரோததைதை யடைவானேனெனின், அவைகள விரோதியாமையை யீணடுப பிரகாசபபடுததுவாம. யாம காட்டிய ருக வேதததின கருததெலலாம விஷ்ணுவானவா சிவனுடைய பாதத்தைககாணுஞ் சக்திபோதாதவனெனபதே யொழியப பாதலததைபபேதிககுஞ் சததிபோதாதவா என பதல்ல. அவாகள காட்டிய எஜுாவேதததின கருததெல்லாம் விஷ்ணுவானவா பாதலததினகீழும, அணடபிததியினமேலும விரவிநிறகுஞ் சததியுடையவா எனப தொழிய, சிவனுடைய பாதததைககாணுஞ் சததியுடையவா எனபதலல. இநதவுணமையால, வேதஙகளின்கருத்து மாறுபட்டில இபபடியே விஷ்ணுவானவா உலகததைத யுண்டுமிழநதாரெனபதும, உலகததை யளநதாரென்பதும அவா சிவனுடையபாததததைததேடிக் காண

விலலை யென்பதறகு விரோதமாகா உலகததைததாங்கவும, உலகததை நிறுததவும, உலகததை யுண்டுமிழுவும, உலகததை யளககவும வலல விஷ்ணுவானவா சிவன பாதததைத் தேடிககாணவிலலை யெனறது எங்ஙனமெனின, "విశ్వన్నారాయణః" எனற சுருதியால விசுவரூபராக வெளிபபடட நாராயணா "విశ్వాధికో రుద్రో మహర్షిః" எனற சுருதியால விசுவாதிகராக வெளிபபடட சிவனுடைய பாதததையும, மஹிமையையும அறிவது கூடாது. இவவுண்மையை இலிஙகபுராணம, வாமனபுராணம் இதயாதிகளிலும பிரஸிததபபடுததி யிருபபதாலும், பிரதயடசததில (திருவணணுமலை) என்னும பிரஸித்த நாமததால அருணுசலக்ஷேததிரம பிரகாசிபபதாலும் சிவனபாதததை விஷ்ணுதேடியலுத்தானெனனும் எமது ஸிததாநதம பசுமரததாணி யறைநதாறபோல நாட்டப்படடது. இவவளவேயனறிப பாஸ்கர ஸமஹிதை யெனனும வேதபாகததில "బ్రహ్మవిష్ణూ రజసాంబద్ధవైరావధ్యేత యోద్ధృణా శ్రుతిజాతవేదాః స్థాణూ రుద్రస్థిష్ఠద్భువనస్యగోప్తా । సృష్ట్వాస్థాణుముపరమ్యయుద్ధం ప్రతస్థతుర్దూరమసౌదిదృక్షుః । వరాహోవిష్ణుర్నీమమజ్జభూమౌ బ్రహ్మోత్పపాతఖం మేదినీమారుహ్యగృధ్రః" என்னும் வசனததால பிரமஹவிஷ்ணுககள் இராஜஸமேலிடடுச் சண்டையிடடுக கொணடிருககையில இருவருககும நடுவில ஸ்ரீருதரபகவான அகனிஸ்தமபமாகப் புவனஙகளை ரக்ஷிககுமபடித தோனறினூா. அதைப பாாததமாத்திரததில தஙகள சணடையை நிறுததிவிடடுத தூரமாய விலகிவிடடாாகள பின்னா விஷ்ணுவானவர் வராகமாகிப பூமியிலிருந்து கீழே தேடிககொணடுபோனூா. பிரம்ஹாவானவா படசியாகிப பூமியிலிருநது மேலேதேடிக் கொணடுபோனூா எனறு வெளிபபடடது. இபபடி வேதபாகஙக ளினனுமநநதமுண்டாகையால், அவைதிக ஸ்ரேஷ்டர்களாகிய பாஞசராததிரிகள்கூறறு நாசததை

என னு ம

யடைந்தது. இவ்விஷயததில அநதததுஷ்டாகள வெகு வாகப் பிதறறுவதுணடாகையால, வேறு பிரமாணஙக ளைத தேடாது வேதஙகளையே யாம பிரமாணமாகததே டினேம. இநதவிடததில அவர்களுடைய வீண்ஜாலம செல்லாதாகையால இனி அவாகள வாயைமூடிக்கொண டோடவேண்டியதே! அநதப் பிரமஹவிஷ்ணுககள் சிவ னுடைய சிரஸ்ஸையும, பாததததையுந தேடிககாணுதொ ழிகையில், பிரமஹதேவா விஷ்ணுவினிடததிற பொய பேசியதறகாகவே (பூசையுஙகோயிலும போகவெனறனன) என்று சிவன்கொடுததசாபமும வெளிபபடடது மாரி, இருளன், காடடேரி, கறுபபன, மாடன, இரிசி இதயா தியர்களுககெலலாங கோயிலும பூசையும உலகததிலிரு ககுமபோது திரிமூாததிகளி லொருவராகிய ஸருஷ்டிகா ததாவுக்குக கோயிலிலலாமற போயவிடடது புதுமை யேயன்றோ? பிரமஹ விஷ்ணுக்கள சிவனைத தேடினர்க ளென்பதற்கு இதுவுமனறோ ஸாடசியாகினறது? பாஞ் சராததிர ஸிததாநதப்படி விஷ்ணுவுககுப பிரமஹா கு றைந்தவரும், பிரமஹாவுககு உருததிரா குறைநதவரும னறோ? துரியருதரர் அவாகளுக கஙகீகாரமிலலை யாகை யால,அவர்விஷயம்இஙகுவேணடாம. குணருதரனையே அவர் மதப்படிககொண்டகாலததும மூவரிலும பெரிய வராகிய விஷ்ணுவைககாடடிலும அவவுருததிரருககே கோயிலும் பூசையும அதிகரிததிருபப தெனனே?

விஷ்ணுவுக்கு (௧0அ) திருபபதிகளே யன்றோ பிரமாணஸிததமாயுளளன? சிவபெருமானுககோ வெ னின், (௧00அ) திருபபதிகள பிரமாண ஸிததம. இவை யாவும ஆசாரியாகளது திருபபதிகஙகளைப பெறறன. வேனும (எ௩ச) திருபபதிகளுககுப பதிகஙகள அப பிரத்யக்ஷமாயவிட்டன. எஞசிய (உ௪ச) திருபபதி களுக்குமாத்திரமே திருபபதிகஙகள இபபோதிருக்கின்

றன. இவறறின் விவரம, சோழநாடடில (௧௯௦) ம், ஈழநாடடில (௨) ம், பாணடிநாடடில (௧௪) ம, சேரநாடடில (௧) ம, கொஙகுநாடடில (௭) ம, நடுநாடடில் (௨௨) ம, தொணடைநாடடில (௩௨) ம, துளுவநாட்டில (௧) ம், வடநாடடில (௫) ம, ஆக அறியவேணடியது. இபபோது பதிகஙகளோடிருககுந தலஙகளே விஷணுக்ஷேததிரஙகளுககு இரணடுபஙகதிகமாவதால, பதிகம மறைநத க்ஷேததிரஙகளையுஞ சோததால பததுமடஙகதிகமாகினறது பிரமஹாவுககுக குறைநத உருததிரருககு இவவளவு வைபவமுணடாகிறபோது, அநதப பிரமஹாவுககெனறு ஒருகுடடிசசுவராயினு முணடாகாமறபோனவாறெனனை? அவருககாகப பரிநது வககீலகளாக வரததககவாகளும ஒருவருமிலலாமற போனதெனனை? இபபடி நேரிடட வஸநதாபபததால, இநதபபீடை யிபபடியே தொலையாமல எஙகே விஷணுதலையிலு மேறிககுதிதது அவரையும பிடிததாடடப போகிறதோவெனறெணணிககொணடு பிரமஹாவுககுக கோயிலிலலாத காரணம பிருகுவிடட சாபததாலெனறு அபபாஞசராததிரிகள பரிகாரந தேடிககொணடனா. விஷணுவானவா பனறிவடிவெடுததுச சிவனபாததததைத தேடியஸஙகதி வேதததிற் சொலலபபடடிருககும விஷயம அவாகளறியாதவராகையால, வீணகடடுககதையாகப பிருகுசாபததை யபேடசிததாாகள. எததனைசாபஙகளைப பிரம்ஹாவுககுத தேடிவைததாலும விஷணுவானவர் சிவனபாததததைத தேடினானெனபதறகுப பரிகாரமுணடாகப போகிறதிலலை ஆயின, பிருகுசாபம பிரமஹாவுக்குண்டான திலலையோவெனின, உணடானாலும, உண்டாகாவிடடாலும எமககென்னை? பிரம்ஹாவுககுச சிவனகொடுத்த சாபததை அது குறுககேவநது தடுககுமோ? சிவன் சாபஙகொடுததததுபோலவே பிருகுவும்

என்றும

சாபங்கொடுத்ததாக முடியுமன்றிச் சிவன் சாபங்கொடுக்கவில்லையென்று சொல்ல விடமுண்டாகாது.

சிவன் பிரமஹாவுக்குச் சாபங்கொடுத்த காரணத்தை மேலே யாம் காட்டினோமாகையால், அந்தப் பிரம்ஹாவுக்குப் பிருகுமுனிவன் சாபங்கொடுத்தகாரணத்தையுஞ் சொஞ்சம் யோசிப்பாம். பிருகுமுனிவன் திரிமூர்த்திகளில் யாவர் பரத்துவப் பொருள் என்று பரிட்சிக்கத் தொடங்கி அவர்களிடம் போனதாகவும், அவர்களில் சிவனிடம் போனகாலையில், அச்சிவனது பிரஜாபதிக்குச் சாபங் கொடுத்தானென்றும், பிரமனிடம் போனகாலையில், அவனுக்குக் கோயிலில்லாமற்போகச் சாபங்கொடுத்தானென்றும், விஷ்ணுவினிடம் போன காலையில், அவனைத் தன்காலுதையோடு முடித்தானென்றும் பாஞ்சராத்திரிகள் புலம்புவர். இவற்றுள் சிவனுடைய பிரஜாபதிக்கு அந்தப்பிருகுவிட்ட சாபப்பிரஸங்கத்தை மேலிட்டதில் விசாரித்துப் பரிஷ்கரித்துவிட்டோம். விஷ்ணுவிஷயமோவெனின், அந்தப்பிருகுமுனிவன் விஷ்ணுவினிடம்போய் அவனை யோருதை யுதைத்ததாகவும், விஷ்ணுவானவர் உடனேயெழுந்து, அந்த முனிவனுடைய பாதத்தைக் கையாற் பற்றிக்கொண்டு தேவரது பாதங்கள் நொந்தனவோவென்றுபசரித்ததாகவும், அதனுன் மகிழ்ந்து இவனே ஸத்வரூபியென்று மெச்சி அந்தமுனிவன் விஷ்ணு பரத்வத்தை நாட்டினதாகவும் அவர்களவிதந்துரைப்பர் இப்படியும் ஓரவலட்சணத்தையுண்டாகுமா? பிருகு வென்பவன் ஓர் பசு. விஷ்ணுவோ பரத்தவப்பொருள். பதியினுடையலட்சணத்தைப் பசுக்களினியுதைகொடுத்தேயனறோ அறிந்துகொள்ளவேண்டும்? அந்தப் பிருகு செய்த பரிட்சையால் அவனுடைய ஸந்தேகந்தீர்ந்ததன்றி யேனையோரது ஸந்தேகந்தீர்ந்ததா? ஒவ்வொருவரும் இனி உதைத்தே

யன்றே பாரககவேண்டும்? விஷ்ணுவுககென்ன கிரகசா ரமிருநது அவனிடம உதைபடடாரோதெரியாது. அவனிடம உதைபடததகக சாபம வேறு எநதரிஷிகொடுததானே தெரியாது கொஞசமாவது மனஙகூசாமல தாஙகள பரமபதியாககொணடிருககும விஷ்ணுவைப பிருகுமுனிவன காலைததூககி யுதைததுப பாததுவஙகண்டு பிடிததான் எனறு எழுதிவைததுககொணட அவாவினையிருநதவாறு அநதோகொடிது ' கொடிது !! சிவன பாததததை விஷ்ணு தேடினா எனபதை விரோதிதத பாவமேயனறே பிருகுவினுடைய காலுதை யுணடாா விஷ்ணுவெனறு சொலலி மகிழநேரிடடது? பிருகுவை யோா பசுவும, விஷ்ணுவை யோா பசுவுமாகச சைவாகள கொணடவாகளாகையால, இரணடு பசுககளும ஒனறையொனறுதைததுககொளளுதல கூடுமெனறும, விஷ்ணுவினிடம பகைபாராட்டிய நெஞசுடையவனாதலால அநதபபகை காரணமாகவே அநதமுனிவன விஷ்ணுவை யொருவேளை யுதைததிருநதாலு மிருககலாமெனறும யாம சொனனாலுஞ சொலலலாம யாமு மபபடிச சொலலமாடடோமே! உணமை விபவஙகளையே யனறிப பொயககதைகளை யாம சொலல வேணடிய அவசியமுமிலலை. உணமையான கதைகள இபபடிபபட்ட ஆபாஸஙகளுக கிடமுஞசெயயா. இனனும விரிககிற் பெருகும

இது நிறக, பிரம்ஹாவுககு அந்தப பிருகு விடட சாபமே பிரகிருத விசாரணைக குரியது. ஒருவன் மறறொருவனுககுச சாபமிடுகையில, எநத விஷயமாகச சிரபங கொடுககப்படுகிறதோ, அநதவிஷயத்தில சாபத்தை யேறபோனைக காடடினும இடுவோன் கௌரவஸதனாயிருத்தலவேண்டும. பிரமஹாவுககுக் கோயிலும பூசையும போகப பிருகு சபிததனுணடானால, அநதப

எ ன னு ம

பிருகுவுககுக் கோயிலும, பூசையும் உலகததி லிருகக வேண்டும். கோயிலையிழநத பிரமஹாவுககுச சிவனால சிரசசேதமுண்டானபடிப பிருகுவுககுஞ சிவனாலமீசை போயிறறு. மீணடுஞ செமபோததுமயிரைப பரிபவ முணடாக அவனுககு வீரபததிரர கொடுததனர. இவ வளவு ஹீனஸ்திதியிலிருககும அநதப பிருகுவால பிரம ஹாவுககுக கோயிலிலலாமற போசசுதென்பது நம பததககதனறு. கோயிலைப போககுஞசகதி அந்தபபிரு குவுககுண்டாயிருநதால, கோயிலை யுண்டுபணணுஞசத தியும அவனுககிருநதிருககவேணடும. அபபோது பிரம ஹாவுககுக கோயிலை அவன போககியபடியே விஷ்ணு வுககுக கோயிலை அவனே நிலைபெறுவிததான என்றுஞ சொலலவேணடி வரும பிரமஹா தனனுடைய அபரா தததால முதலிறகோயிலைப போககிக கொண்டானாயி னும, பினனரப பிருகுவையிரநது மீணடுங்கோயிலையுண டாககிக் கொளளலாம ஆககவும, அழிககவும வலலவ னாயிருநதால பிருகுவே யாவராலும்பூசிககததககவனாகி, ஊரிலுளள கோயிலகளையெலலாங கொளளைகொணடி ருப்பன. இபபடிப பரிஹஸிபபதற் கிடஞ செயயவ தாகிய பிருகுமகிமை பேரிழவாகவே முடிந்தது. இன னும பரியாலோசிககில, பரததுவ பரிடசை செயய வந்த அமமுனிவன அவனுடைய பரிடசையில் நிலைக காத விதிருதரரிருவரகளுக்கும ஸமதணடனை செய யவேண்டியதனறி யேற்றநதாழவாகச செயதலகூடாது. பரததுவமலலாத பிரமனுககுக கோயிலைபபோககி விட டபடியே பரததுவமல்லாத சிவனுககுங கோயிலைப போககி விடவேணடும. பரததுவமாகிய விஷ்ணுவுககு மாத்திரமே கோயிலை அநுககிரகிததல் வேணடும. அப் போது அவரகள் குற்றங்களும், குணமும இனிது பிர காசிக்கும். பரததுவமல்லாத விதி ருத்ரர்களுக்குக

கோயிலகள் போயவிடடனவென றும, பரததுவமாகிய விஷ்ணுககுக கோயில நிலைததிருககின்றது என றும் உலகில பிரஸிததியுண்டாம அவரவா குறறததுககுத தககவாறு தணடனை செயததெனின, விதிருதரரிருவரில யாா அதிக குறறமுடையவாகள? பிரமஹாவென று கொளளின, விஷ்ணுவை முதறபரமாகவும, இரண்டாவதுபரம உருததிரராகவும,மூனறுவதுபரம பிரமஹாவாகவும அனறேஅநதபபிருகு ஏறபடுததியிருககவேண்டும. அஙஙனமாயின, விஷ்ணுவைககாடடிலும பிரமஹா தாழநதவன், அவனைக காடடிலுஞ சிவன தாழநதவன என று பாஞசராததிரிகள புலமபுவது கூடாது பிரமஹா ராஜசன, சிவனதாமசனென று குறைபபதுஙகூடாது. பிரமஹா அதிக குறறமுடையவ னலலன-உருததிரனே யெனககொளளின, அறபகுறறமுஞசெயயாத விஷ்ணுவைககாடடிலும அதிகபூஜயதையுணடாக அவவுருததிரருககுக கோயிலகள பலவுணடாதலை அவன போககாதது எனனை? அறபகுறறஞசெயத பிரமஹாவுககே கோயிலகளும, பூசைகளும போயவிடச சபிததவன அதிக குறறஞசெயத சிவனுககு அஙஙனஞசெய்யாத விதமெனனை? சிவனுடைய பிரஜாபதிககுச சாபங கொடுததே போதுமென று சலிததுவிடடானபோலும. பிரம்ஹாவுக்கும பிரஜாபதியென று பேராகையால இரணடு பிரஜாபதிகளுககுச சாபமிடததகக பேராறலைப பிருகுவுககுத தேடிவைததுவிடடு, அவனால் விஷ்ணு பாதவததை நாட்டிககொண்ட அபபாஞசராததிரிகள விவேகததை யெவவளவென்றுதான யாமெடுததுசசொலவது? சிவனால பிரமஹாவுககுச சாபமுண்டாசசுது எனறபடியே விஷ்ணுவுககு எலலா வநுககிரகமும அவரே செயதாரென று சொலல யாம பின்னிடுவோமா? கோடி கோடியாகப பிரமாணஙகளுண்டாகை

எ ன ஹு ம

யால யாம அஞசமாடடோம. பொய பேசிய பிரமஹா வுககுப பூசையுஙகோயிலும போகசசெயதும, மெய பேசிய விஷணுவுககுப பூசையுஙகோயிலும பொருந தசசெயதும சிவபெருமான தமது கருணையைக காட டியபடியறிக. விஷணுவுககுப பூசையுஙகோயிலும அ நுககிரகிததவனளலாதல பறறியேயனறோ சிவனுககு அதிகமஹிமையும, அதிககோயிலகளும வேதப பிர வஷிததமாயின? பூசையும, கோயிலும போககிககொண ட பிரமஹாசிவனையிரநது, மீணடும அவற்றையடைதல கூடாதோவெனின, பெருஙகருணசாலியாகிய சிவபெரு மான அஙஙனம வேணடிய பிரமஹாவுககுப் பினனா அநுககிரகஞசெயததையு மறிவிபபாம.

பிரம்ஹதேவா சிவனைநோககித தவங்கிடநது வரு ந்தித் தனககு நேரந்த குறைவை நிவிரததி செயயும படிப பணிநதனா. அப்போது பகவான் பிரம்ஹாவைப் பார்த்து, பிராம்ஹணாகளுககுசசெயயும்பூசைகள் உன் பொருட்டாகக் கடவதெனறனா. இநதககாரணம்பற்றி யே யனறோ பிராமஹணாகள யாவராலும பூசிக்கபபட டுவருகினறனர்? பிராமஹணாகளுடைய வாசஸ்தலங் களைப் பிரமஹாலயஙகளெனறு நூலகளிறகூறப்பட்டிரு பபதுமறிக தேவாலயபபிரமஹாலயபூசைகளை வேதாதி களவிதநதமையுமறிக. பிராமஹணாகளவசிபபதற்கு அக் கிரஹாரப பிரதிஷ்டைகள யாவருஞ செயவதுணடன றோ? தேவாலயஙகளாகிய சிவவிஷ்ணு ஆலயஙகளைப்போ லவேயன்றோ அவறறையுஙகொண்டு செயகின்றனா? ஒ வ்வொரு பிராமஹணபூசையும பிரமஹாவினது பூசை யாகையால பிரமஹாவுககுச சிவன செயதருளிய அநுக கிரகததின் விசேஷம வெளிபபட்டது. இவவநுககிரகத தைபபெறற பிரமன மீண்டுஞ சிவனைபபணிநது தேவரீ ருடைய திருமுடியை நான கணடதாகப பொய்பேசிய

தற்கு உடனே சிட்சையுண்டானமையால நான் கிருதா ர்த்தனுயி விட்டேன் இனி யெனக்கரிய தொன்றுமில் லை. ஆகையால, எமபெருமானே! எனக்கெட்டாத தேவ ரீருடைய திருமுடியை நான தரிசிக்கவருள்செய்யவே டுமெனறு பிரார்த்திததனன. அபபோது பகவான் பிரம ஹாவைபபார்ததது, எம்மை நீயாவது விஷ்ணுவாவது உஙகள போததால நீஙகளே யறியவுங காணவுங கூ டாதாகையால யாம அறிவித்தாலறிவீர்கள காட்டுவி த்தாற் காண்பீர்கள. ஆகையால, எமமுடைய திருமு டியை யாமே காட்டுகினறோம அபபோது நீ கண டுபூசிககலாம எனறு அருளிசசெய்து மறைநதனர. அவவநுககிரஹ விசேஷத்தால பிரமஹ தேவர (திருக கரஹூர) எனனும பதியில ஆதி சைவபபிள்ளையாகப பிற நது குழநதைப பிராயத்தில மஹாதேவரைப பூசிககப போகையில சுவாமி திருமுடி யெட்டாமற போசசது. அபபோது நிரமல சித்ததேர்டு ஸவாமியைபபார்த்து உனனுடைய முடியை நீசாயத்தாலனறி நான எபபடிப பூசிபபது எனறு பேரனபுடன வேணடிய குழநதைககு முடிசாயததுக கொடுததனர குழநதை மிக மகிழநது ஸ்வாமி திருமுடியில திருமஞசனங்களும, ஏனையபூசை களுஞசெய்து பூரவஞானமுண்டாகித தனககிருநத கவலை யொழிநதது விரிஞசனுகிய பிரமஹா பூசித்த காரணத்தால (விரிஞசிபுரம) எனறு அநத க்ஷேத்திரம் வழஙகபபட்டுவருகினறது (கானசாயுமவெளளிமலைககரசே நினகழலநமபினேன, ஊனசாயுஞசநம மொழிததிவ்வாயகரஹூ னுககாய, மானசாயசெஙகை மழுவலஞசாய வனைநதகொனறை த, தேனசாயசெமபொற றிருமேனிசாயதத சிவககொழுநதே.) எனறு பட்டினத்தடிகள அருளிசசெய்த பிரமாணத்தா லும மேலுணமை வெளிபபடுமெனக இநத அவஸரத திலும பிரமஹாவுககுச சிவனமுடி யெட்டாமற் போன

என னு ம

தாலும, சிவனகருணையா லிரஙகித தானேகாட்டினரா
தலாலும பிரமஹா சிவனுடைய சிரஸஸைத தேடிக
காணுமறபோயினா என்னும வைதிகஸித்தாநதம நிலை
பெயராது நினறது.

பிரம்ஹாவுககுச சிவன மறுபடியும அநுககிரகித
தகாலையில ஸாக்ஷாததாக அவருககுக கோயிலபூசைக
ளைக் கொடுககாமல, பிராமஹணமுகமாககக கொடுததத தெ
னனையெனின, விஷ்ணுவுககும பிரமஹாவுககுமுளள
தாரதமயஙகளை விளககவேணடியும, பிரமஹாவாயினும
அஸததியததாறகேடுவிளையுமெனபதைநாடடவேணடி-
யும, அநதபபிராமஹணாகளதுபெருமைதோனறவேண
டியும, தமமுடைய பாரமயததைத நிலைபபிககவேணடியு
மேயெனறறியததகககது பிரமஹாவுககு ஏன கோயிலி
லலையெனறு ஒருவன விசாரிததால, சிவனுடைய பார
மயம வெளிபபடடு அவன சிவனையே கடவுளெனறு
தெளிநது வழிபடடுக கிருதாரததனாகலா மாகையால,
சிவன பிரமஹாவுககு உபகரிதத உபகாரததின பிரயோ
ஜனம ஈதென வெளிபபடடது இபபடி யாவவெவா
ருககும ஸமாதானமுணடாகி யெமதுஸித்தாநதம நிலை
த்தலால, அவாகளகூறிய பிருகுசாபககதை கழுதைக
தையாகவே முடிநதது. அவாகள பிருகுமூலமாக விஷ
ணுவுககக கணடுபிடிதத ஸததவகுணததை மேலிடததில
விசாரிததுத் திரமாணிததிருககினறோமாகையால, விஷ
ணுபகவான பரததவபபொரு ளலலவெனறும, பிருகு
முனிவன் பரததுவததைக கணடுபிடிகக விலலையென்று
ம் அவாகள கதையே சாடசி கூறுகினறது இந்த விய
வஸ்தையால பிரமஹாவும, விஷ்ணுவும் சிவனுடைய
சிரஸ்ஸையும பாததததையுந் தேடிக காணவிலலையென
பது சாதிககபபடடதாகையால, அமமுடிசசூடாபபுலையர்
விதண்டைபேசியது முரணியழிநதது.

இனனு மிவவிஷயததை கொஞசம விசாரிப்பாம். அமபரீஷனெனனு மரசனெருவன துவாதசிவிரதம பூணடொழுகுகையில சிவாமசராகிய துாவாசரானவா அநத விரதததைப பஙகஞசெயயத தொடஙகினெரென வும, அபபோது விஷணுவானவா பகதனுகிய அமபரீஷனைக காததுககொளளுமபொருடடுத தமது ஸுதரிசனம எனனுஞ சககரததை அமமுனிவாமேற பிரயோகிததாரெனவும, அபபோது முனிவா பயநதோடுமபடிப பினனே துரததிசசெனற வநதஸுதரிசனநதானே மலையுருவாக விபபோது காணபபடுகினற தெனவும, இதனுல, அநத மலையை ஸுதரிசனகிரியெனறு சொல லுவா மேலெனவும, அதுவே திருவணணுமலையெனறு பிரஸிததிபெறறிருககிறதெனவும (ஸ்ரீவைஷணவததமம) எனறுபேரிடடு வெளிபபடுததிய மாலததிரடடொனறில அவிசாரிமகனெருததனை வரைநதிருககினறனன் கூரேசவிஜயம எனனுஞ சுவடியில, விஷணுவானவா லோகஸருஷடியை ஸஙகறபிதது ஸுதாமம எனனுஞ சககரததை முதலிறபடைதது நீபோய உலகததைப படைககககடவாயெனறு விதிததாரெனவும, அவவாஜ ஞையினபடி ஸுதரிசனமானது லோகஸருஷடியைச செயயாது வாளாவிருககககணடு பிரமஹாவைபபடை தது ஜகதஸருஷ்டி செயய விதிததாரெனவும், அவருமப படியே வெகுகாலம ஸருஷடி செயயாமல வாளாகிடகக வும சிவனைபபடைதது நீபோய ஜகதஸருஷடியைப பணணககடவாயெனறு விதிததாரெனவும், அவருமப படியே வாளாவிருநதுவிடடாரெனவும், அநநதரம ஓ ருவராஹததைபபடைதது நீபோய ஜகதஸருஷடிசெ யயககடவாயெனறு விதிததாரெனவும், அநத வராஹ மானது அவவாஜஞையைப பரிபாலிபபதாகச செனற காலையில பிரமஹாவானவா அநத வராஹததைபபாா தது நான ஸ்ருஷ்டிகாததாவாக நியமிககபபடடு வநதிரு

எ ன ு ம

கையில் நீ யெனக்கு விரோதமாக வந்தது என்னை யென்று இகலிவாதிடுகையில் முன்சென்றவர்களிலொருவராகிய ஸுதரிசனமூர்த்தியானவர் அவ்விருவர்கட்கும் மத்தியஸ்தராயின்று வராஹமூர்த்தியைப்பார்த்து நீர் லோகஸருஷ்டிசெய்யும் ஸாமர்த்திய முள்ளவராயிருப்பது ஸத்தியமானால் இதோ நான் பாவத்ருபமா யிருக்கிறேன் - என்னை நீர்கெல்லும்பார்ப்போமென்று சொன்னாரெனவும், அப்போது வராஹமூர்த்தியானவர் அந்த ஸுதரிசனகிரியைத் தனது கோரதந்தங்களாற் பெயர்த்தெறிந்துவிட்டதுமல்லாமல் விசுவரூபங்கொண்டு அதிகவுக்ரத்துடன் ஸேவை சாதித்தாரெனவும், அதைக்கண்ட ஸுதரிசனமூர்த்தியும், பிரமஹருத்ரர்களுங் கோபந்தணியவேண்டித் துதித்தார்களெனவும், அப்போது ஸ்வாமியாகிய அந்த வராஹமூர்த்தியானவர் பிரமஹருத்ரர்களுக்கு முறையே ஆக்கலழித்தல்களை யுத்தியோகங்களாகக்கொடுத்தாரெனவும், பின்னர் சிவனுக்கு அந்த ஸுதரிசனகிரியின் அடிவாரத்தில் ஓராலயம் பிரதிஷ்டைபண்ணும்படியாகவும், தமக்கும் ஓராலயம் அவ்விடத்தில்பிரதிஷ்டிக்கும்படியாகவும் நியமித்தபடியே அமைக்கப்பட்டு உத்ஸவாதிகள் நடந்தேறிவந்தன வெனவும், சிலகாலத்திற்குப்பின்பு வல்லாளராஜன் என்பவன் விஷ்ணுவினுடைய கோயில்முதலியவற்றை யழித்துவிட்டானெனவும், இப்படிப்பட்ட ஹேதுக்களால் திருவண்ணாமலையினதுமஹிமை வெளிப்படுவதால் அந்த விடத்தை விஷ்ணுவானவர் சிவனது பாதத்தைத் தேடிக்காணுமற்போய்விட்டவிடமென்று சைவர் கூறுவது சுத்தப்பொய்யெனவும், மேற்போந்த விஷ்ணு மஹிமை யெல்லாம் ஜைமினிபாரதத்திற்சொல்லப்பட்டிருக்கிறதெனவுங்கைகொண்டமட்டும் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது.

இருதிறக்கபோதிகளெழுதிய சுவடிகளில் எதையோ யாம் கைக்கொள்வது? அம்பரீஷன் கதை மெய

யா? வராஹவதாரத்தி கதை மெயயா? அமபரீஷனது விரதத்தைத துர்வாசா பங்கஞசெயய முயனறு தெறறுகது? பரீக்ஷார்த்தமாகவாவது, அலலது துன்மார்க்கமாகவாவது அது ஏறபடவேணடும். பரீக்ஷார்த்தமெனின, அந்த விரதத்தை நிலைபபிக்க வவாகருதினாரென லமையும். அபபோது அமமுனிவரை ஸுதரிசனந துரத்தத வவசியமிலலை துனமார்க்கமாக வெனின, அது ஆஸுரவிரதியாக முடிநது அவரை முனிவரென்று கூறுதல சாலாது. துர்வாஸரைத துனமார்க்கரென்று கொளளுங்கால, அததகையோரை வேதாதிகள விதந்துரைபபதுங்கூடாது. துர்வாசரை வேதமவிதநதுரைத்தமையால, அதறகும அபபிராமாணயதவ மூண்டாய்விடும பாரதம ஸபாபாவததில ஜயவிஜயாகளெனனும விஷ்ணுதவாரபாலகாகள துர்வாசரை மதியாதபோது அவாகளுககு அமமுனிவா சாபங்கொடுததாரெனவும், அசசாபததை நிவிாததிசெயய விஷ்ணுவால முடியாமல அமமுனிவரை யிரநது நிவிாததியைத் தேடிககொணடாரெனவுஞ சொலலபபட டிருபபதை யோசித்தபோாகள அமபரீஷனது விரதததைத துர்வாசர் பங்கஞ செயதாரெனனுங கதையினுணமையை அறியாமற் போகாாகள. ஜயவிஜயரெனபவாகள தங்களை விஷ்ணு பகதாகளெனறுகொண்ட வகநதைகாரணமாகவே துர்வாசரை அவமதிததிருநதாாகளாகையால, அபபடியே அமபரீஷனுந தனனை மதிததது அமமுனிவரை யிகழந் திருநதாலனறி அவா அவவரசனது விரததைதககெடுகக முயலமாடடார். அவவரசனது அகந்தைகெட முனிவா முயலுமிடதது அமமுனிவரை யார் தானவிலககலாம? அலலது அவரை யாதுதான செய்ய முடியும? விஷ்ணுவே அவாாலோா போது உதையுண்ட ஞாபகமுடையாரகளின அம்முனிவா யாவராலும மசைகக முடியாத ஆறறலுடையாரென்பது வெளிப

எனனும

படுகின்றது. இநத விசாரததால விஷ்ணுபக்தர, சிவபக்தரகளுடைய நானுதிகயப பிரஸஙகமுணடாவதாலிதை நிலைபபிககவேணடிச சுபதேவனைத ததீசியும, இந்திரத்துயமனை அகஸ்தியரும முறையே பஙகபபடுததியகதைகளையும யாமிபபோது ஞாபகததி லூடடுகினறனம இதை நோககுறித துரவாசனை விஷ்ணுவினது சககரந துரததியதெனபது மெயயோ பொயயோ வெனபதை யாமசொலவ தவசியமனறு ததீசிமேலவிடடபோது விஷ்ணுவினது சககரததுககு வநத கதியை யோசிததால, அது துரவாசனைத துரததுந துரததாது எனறு வைதிகராயுளளபேரகள அறிநது சொலலாமற் போகாரகள இனனும அநதச சககரமானது சிவபபிரஸாதததை யடைநதிருநத சூரனறமபியாகிய தாரகனது மார்பில பதககமாக நினறுவிடடகதையை யோசித்தவரககு அது துரவாசனைத துரததுமா துரததாதா வென்பதிலுண்டான ஸநதேகம ஏன நிவிரததியாகாது? இதயாதி பஹுபபிரமாணஙகளுககு முனனர அம்பரீஷனுககாகத துரவாசனைத துரததிய சககரந தானே ஸுதரிசனகிரியெனறு பேரபெற்று அணணுமலையென்னும பிரஸிதத நாமததாற பொலிநதிடுகினறதெனப புலமபிய பெருமபுலையர மதம எஙகே நிலைககும? கொஞசமேனும லஜஜையினறி அநத மலையை அண்ணுமலையெனறும அவர சொலலுகிறாரகளனறே? அண்ணுமலையெனறால எட்டாத மலையெனறு பொருளுணடாவதறிநத பினனர அதையாருககு எட்டாத மலையெனறு அவர கொளவாரகள? பிரமஹ விஷ்ணுககளுக்கே மேலுஙகீழுமெடடாத மலையை யிபபேயரகள தஙகளதாக எடடபபாரததா லெடடுமா? இவரகள விஷ்ணுவுககே யெடடாத மலை யிவரகளுககு எபபடியெடடும்? (சிடடாசாபின வெடடெனமற) எனபதைச சிநதிதது இனியாவது வாளாகிடபபாராக

இனிக் கூரேசன் கட்டிவிட்ட குருட்டுக்கதையை யுங் கொஞ்சம் பரியாலோசிப்பாம். ஊரிலுள்ள அழகு மாப்பிள்ளைகளெல்லாம் என்மாப்பிள்ளைகளென்று சொல்வாளொத்து இவன் றேடிக்கொண்ட வுத்கர்ஷங்களை யெல்லாங் காட்டி முறையே மறுத்திடுவாம். அண்ணாமலையையன்றி, ஸ்ரீசிதம்பரம், சமலாலயம், காளத்தி, காசி முதலிய தலங்களும் விஷ்ணு ஸ்தலங்களென்றே சொப்பனங்கண்டு வாய்பிதற்றி யிருக்கின்றான். பஞ்சபூத க்ஷேத்திரங்க ளொவ்வொன்றி னிடத்தும் சிவோத்கர்ஷமும், விஷ்ணு அபகர்ஷமுமுண்டாவதாலும், விஷ்ணுஸ்தலங்கள் சிவக்ஷேத்திரங்களை நோக்கப் பத்திலொருமட்டுங் காணப்படாமையாலும், உலக மெங்குஞ் சிவமயமாகவே காணப்படுவதாலும் யாவும் வைஷ்ணவமென்றுசொல்ல ஆசைகொண்டு கூடியவரையில் தெந்தினம் பாடிப்பார்த்தான் அவனெவ்வகை முயற்சிதேடினும் அவனுக்கு நேர்ந்தபரிசு கண்குருடோடு முடிந்தமையால் அவனது வஞ்சத்தைக்கண்டு ஸாதுக்க ளருசாவண்ணம் ஒருவாறு பரிகாரந் தேடுவாம் ஷெக்ஷேத்திரங்களில் விஷ்ணுவுக்குண்டாயுள்ள ஸம்பந்தங்களைச் (சிவாதிக்யரத்நாவளி - இரண்டாவது பாகத்தில்) செவ்வனே காட்டியிருக்கின்றோம் மாகையா லீண்டு விஸ்தரிக்கமனமில்லை பிந்திய வராஹமூர்த்தியின்கதையே யீண்டு விசாரிக்கத்தக்கது விஷ்ணுவானவர் ஜகத்ஸ்ருஷ்டியின்பொருட்டு ஸுதர்சனத்தை முதலிலுண்டாக்கினரென்று வேதத்தி லெங்காவது சொல்லப்பட்டிருக்கிறதா? ஸுதர்சனத்தையும், பிரஹ்மாவையும், உருத்திரனையும் ஒருவர் பின்னொருவராக விஷ்ணுவானவர் படைத்து அவர்களை ஸ்ருஷ்டிக்கும்படி விடுத்தபோது அவர்களேன் ஸ்ருஷ்டியாது வாளாகிடந்தனர்? விஷ்ணுவினுடைய வுத்தேசத்துக்கு விரோதமாக அவர்கள் சோம்பிக்கிடந்ததென்னை? அசக்தியினாலோ? அல்லது

என்னும்

அகங்காரத்தினாலோ? அசக்தியினாலெனின், அத்தகையினை ஸ்ருஷ்டிக்க விதித்ததேயன்றோ குற்றமாகும்? அகங்காரத்தினாலெனின், அதிகாரிகளிலக்கணமறியாது விதித்தாயன்றோ முடியும்? அன்றியும், விதித்தவருக்குக் கிஞ்சிஜ்ஞத்வாதி தோஷங்களுமன்றோ வந்தெய்தும்? முதலில்விட்ட ஸுதரிசனத்தின் றன்மை யறிந்தபின்னராவது பிரமஹாவையோக்யனாகப் படைக்கக்கூடாதா? இரண்டுதடவையில் பிசகினதுபோதாமல் உருத்திரனைப் படைத்த மூன்றாவது தடவையிலும் பிசகவேண்டுமா? நாலாவது விட்ட வராஹமூர்த்தியாவது ஸ்ருஷ்டிபண்ணினானென்னும் பிரஸங்கமுண்டாயிற்றா? அவர் போன பிரயோஜனம் ஸுதரிசனத்தின் வேலைக்கிணங்கியது மாத்திரமாகவேயன்றோ முடிந்தது? இதுநிற்க, வராஹமூர்த்தியைக் கண்டபோது பிரமஹா அவரோடிக்கலிநிற்கையில் ஸுதரிசனமூர்த்தி மத்தியஸ்தஞ்செய்ய வேண்டி மலையுருவான தெற்றுக்கு? மத்தியஸ்தராவார் இருதிறவருக்கும் பொதுவாயிருக்க வேண்டியதற்கு மாறாக அந்த ஸுதரிசனம் பிரமஹாவைவிட்டு வராஹமூர்த்தியைமாத்திரம் பரிட்சிக்கத் தொடங்கியதென்னை? பிரமஹா வராகத்தையெதிர்த்து நின்றதுபோல ஸுதரிசனமுமன்றோ வராகத்தை யெதிர்த்துநின்றது? இதுதானோ மத்யஸ்தர் செய்கை? பிரஹமாவுடன் விஷ்ணுவானவர் சண்டையிட்டபோது சிவன்பாதத்தைத் தேடப் பன்றியானாரென்றுஞ் சைவபட்சத்துக்கொருசாரொக்கவேயன்றோ வராகமூர்த்தியானவர் ஸுதரிசனகிரியைப் பெயர்த்தெறிந்தாரென்று அவர்கூறிக்கொண்டனர்? பன்றிக்குமாத்திரம் இடந்தேடினவர்கள் ஹமஸத்துக்கு இடந்தேடாததென்னை? இன்னும், வராகமூர்த்தியை விஷ்ணுபகவான் உண்டுபண்ணி யனுப்பினானென்று முன் கூறியதை மறந்து அந்த வராகமூர்த்தியையே விஷ்ணுவாக அநந்தரம் பிரஸ்தாபித்ததென்னை? இடையிறன்றோ

ன்றிய வராகம காரணமாயமுடிநது அவவராகததையு
ணடுபணணிய காரணபுருஷன காலேவாரிககொணடதெ
னனே? வராகம அநதக காரணபுருஷனில வேறுகாத
தெனின, அபபோது வராகததைத யுணடுபணணியனுப
பினெனபது குறறமாகும ஆகவே அவவாதிபுருஷன
றனே வராகரூபமாய வநதானெனலவேணடும விஸ்வ
ரூபஙகொணடுவநத வராகமூாததியானவா பிரமஹாவு
ககு ஸ்ருஷ்டியும, உருததிரனுககு ஸமஹாரமும பினன
ரனுககிரகிததாரெனறு கூறியதும அஸஙகதமே யாம.
பிரமஹருதராகள ஸருஷ்டிககச சகதியறறு வாளாகிடந
த பிரஸதாபததை மேலேசெயதுவிடடு, அததகையோ
ரையே மீணடும ஸருஷடியாதிகளுககு அதிகாரிகளாக
கினறனெ லெஙஙனஙகூடும? உருததிரனே ஸஙகறபிதது
முதலிற படைததெதலலாம ஸ்ருஷடியினபொருட்டே
யாக வவவுருததிரனுககு அநதரம ஸமஹாரததைக
கொடுததெனனே? குசவேலேசெயய வவரான முடியா
தெனறு கருதியோ தடிபடி வேலையைக கொடுததது?
வராஹமாகையால சினனமதிகொணடு வரமபுகடநத
விவகாரஞ செயததுபோலும.

இஙஙனமிறக, ஸுதரிசனகிரியானது வராகததாற
பெயாததெறியபபடடதெனறு முன சொனனதறகு
மாறுக அநதக கிரியடிவாரததில உருததிரனுககுப பிர
திஷ்டையுணடாயிறறு எனறு கூறியவாறெனனே? பிரம
ஹாவும ஸுதரிசனமும வராகததேராடிகளி வாதிடடுத
தத்தம பராகிரமஙகளைக காடடினவாகளாக, அவாக
ளுககொருமகிமையு மஙகுணடாகாமல அஙகேசோமபி
வாளாகிடநத வுருததிரனுககு மாததிரம பிரதிஷடையு
ணடானது ஆசசரிய மலலவோ? உருததிரன வராஹத
தை யெதிாப்பதிலுஞ சோமபிவாளாகிடநதமையால
அவரிடநதயையிருநது வராகமூாததி அநுககிரகிததாா

எனறும

போலும. இததகையவிபரீதஙகளைபபயககுமவிஷ்ணுஸ
மபநததைததிருவணணுமலையில அமமூதேவிகளதொ
டுககபபாரப்பது ஒருநலததையு மவரகளுககுணடு பண
ணுதெனவறிக பலவறபுதஙகளோடு கூடிய சிவவிஷ்ணு
க்ஷேததிரஙகளைபபாரதது அநதவிடஙகளில துலுககா
தஙகளுடைய மஸூதிகளைககடடிககொளவதுவழககம
சிலகாலஞ செனறபிறகு இஙகு நடககும அறபுதஙக
ளெலலாம எஙகள கோரி மகிமையேயனறி வேறிலலை
யெனறுஞ சொலலிக கொளவாரகள. இநத ஸமபிரதா
யததையேயனறோ பாஞசராததிரபபுலையருங கொணடு
தடுமாறுகினறனர? சிவபிரதிஷடைகளே அநாதிஸிதத
மெனபதறகும, விஷணு பிரதிஷடைகள சிலகாலததிற
குமுனனரே யுணடாயிறறெனபதறகுஞ சைவசமயகுர
வரகளாலும, வைணவசமயததாழவாரகளாலும பாடல
களைப பெறறிருககும ஆயிரததெடடு நூறறெடடென
னுஙகணககிற படட சிவவிஷ்ணு க்ஷேததிரஙகளேசாட
சியாயிருககினறன காலநீடசியால சிவக்ஷேததிரஙகள
திகழும, ஸமீபகாலததால விஷணுக்ஷேததிரஙகள கொ
ஞசமுமாக விருபபதறிநத பினனர வீணவயிறறெரிசச
லால சிவக்ஷேததிரஙகளையெலலாமுந தஙகளதாககப பிர
ஸ்தாபிததுககொணடால அவை செரிததுவிடுமா? அப
பேதைப புலையரகள செயயுங கரவடஙகளெலலாங கண
டுபிடிககப படடு அவரகளுக்குப் போதும போதுமெ
னறு சொலலுமபடியாகப பரிசுகளெமமால கொடுககப
படடு வருவதால, இனனும பரிசுகள வேணடுமபடசத
தில ஏனையவாபாஸஙகளையுங கொடடியளககடடும். இம
மடடே திருபதியடைநதிருபபதானல, திருவணணுமலை
யின ஜோலிககுவராம லொதுஙகி யோடிப பிழைககட
டும. திருவணணுமலை அநாதிவிஷணு க்ஷேததிரமானல
எநதவாழவாரும ஏன மஙகளாசாஸனஞ செயயவிலலை
நூறறெடடுத திருபபதிககோவையிலும ஏன அது

அடங்கவில்லை? இன்ன பிரபலவிசாரத்தால் விஷ்ணுவுக்குத் திருவண்ணாமலையில் ஸேவ்யத்வ மில்லையென்று வெளிப்பட்டதனால் ஸேவகத்வமே யுண்டென்று யாம் மேலே காட்டியவுண்மை பசுமரத்தாணி யறைந்தாற் போல நாட்டப்பட்டது.

இம்மட்டே யொழியாமல் "అజాయమానో బహుధా విజాయతే" எனவும் "స శ్రేయాన్ భవతి జాయమానః" எனவும் போந்த வசனங்களால் விஷ்ணுவினுடைய மீன், பன்றி, ஆமை, சிங்கமுதலிய ஜந்மங்களுக்கு அம்முடிச்சூர் முதலியார் ஏற்றம்பகர்ந்து மகிழ்ந்தனர். இவ்விஷயங்களைச் சிவாதிக்யரத்நாவளி முதற்பாகத்தில் (கரு௨) வது பக்கத்தில் விசாரித்துத் தீர்மானம் எழுதி யிருப்பதால் இங்கே யாம் ஸங்கரஹித்தெழுதுகிறோம். மேல்வசனங்கள் பரமேஸ்வரனது லீலைகளையேயன்றி விஷ்ணுவின் பிறப்புகளைப் பிரஸ்தாபித்தனவன்று. ஸ்ரீசிவபெருமான் அறுபத்துநான்கு லீலைகளை மநுஷா[illegible]கணச் செய்தாரன்றியும், அடியார்கள் பொருட்டு எண்ணிறந்த திருமேனிகளை வகித்தாராகையாலும் பிறவாமற் பிறந்தபெருமான் அவரேயாயினர். மாதாவுதரத்திற்றங்கி யோனிவாய்ப்பட்டுப் பிறவாமல், அருளே திருமேனியாகத்தரித்து ஆவிர்ப்பவித்தவர் என்று பொருளுண்டாகவேயன்றோ "பிறவாமற் பிறந்தான்" என்று சிவபெருமானது மகிமையை மேலோர் கூறுகின்றனர்? இப்படியன்றி, (சீவர்கள் சன்மம்போலச் சிலர் வயிற்றுதித்தமாகி) என்று நிஷேதிக்கப்பட்ட விஷ்ணுவுக்கு வீணகௌரவத்தை நாட்டுவது எங்ஙனம் நிலைக்கும்? இதனால் (பிறப்பில் பல்பிறவிப் பெருமானை) என்று சடகோபர் பாட்டால் விஷ்ணுமகிமையை அப்புலமைக்காரர் காட்டியதும் தலையாலுந்து விட்டது. கோசலை கர்ப்பத்திலும், தேவகி கர்ப்பத்திலும், அதிதி கர்ப்பத்திலுந் தங்கி யிருந்து யோனிவாய்ப்பட்டுப் பிறந்திருப்பதால் (பிறப்பில் பெருமான்) என்று விஷ்ணுவைப் பிரஸ

என்னும்

தாபித்த சடகோபன் வாக்கு அகௌரவத்தையேயடைந்தது. (பிறப்பில்பெருமானைப் பின்றாழ்சடையானை) எனவும், (பிறப்பொன்றுமிலேன் பிறவாவுருவானை) எனவுஞ் சைவத் திருமுறைகளிற் பெறப்பட்டவுண்மைக்கு முன்னா நம்முதலியார்காட்டிய தாத்பர்யம் எங்ஙனே கௌரவமடையும்? கன்மத்துக்கீடாகப் பிறந்துழக்கும் விஷ்ணுவைப் பசுவென்பதே வேதஸம்மதமாகையால், அதைமாற்றி யெவ்வளவு கௌரவமாகச் சொல்லப்புகினும், அவருக்குள்ள பசுத்வங்கழன்று பசுபதித்வம் வரப்போகிறதின்று, (స్వతస్సిద్ధం పశుత్వం మే యుష్మాకం పశుతాపి చ) என்னும் வசனத்தால் (ஹேவிஷ்ணுவாதிகளே) எனக்குப் பசுபதித்வம் ஸ்வபாவமும், உங்களுக்குப் பசுத்வம் ஸ்வபாவமுமாகும் என்று சிவன் விஷ்ணுவைப் பார்த்துச் சொன்னதாக வெளிப்பட்டது. (బ్రహ్మవిష్ణుసురేన్ద్రాద్యాః పశవః పరికీర్తితాః। తేషాం పతిత్వాద్దేవేశశ్శివః పశుపతిస్స్మృతః) என்னும் வசனத்தால் பிரம்ஹா, விஷ்ணு, இந்திரன் முதலான யாவரும் பசுக்களெனவும், தேவதேவராகிய சிவபெருமானொருவரே பசுபதியெனவும் பெறப்பட்டது. இப்படிப் பல பிரமாணங்களால் பசுவென்று சொல்லப்படுவாராகிய விஷ்ணுவைப் (பிறப்பிலிப் பிறவிப்பெருமான்) என்றது வீண்பெருமையாகவே முடிந்தது விஷ்ணுவாதிகள் பசுக்களென்று சொல்லப்பட்டபடியே சிவபெருமான் பசுபதியென்று சொல்லப்படுவதை யினிக்காட்டுவோம். "స్వతశ్శివః పశుపతిః" எனவும், "తస్మాద్రుద్రః పశూనామధిపతిః" எனவும் போந்த சுருதிகளே அவை. இவைகளை ஸாதுக்களையடுத்து விசாரியாமல் வழிதெரியாது குழியில் வீழ்ந்து, அங்கிருந்துமேற்மாட்டாமல் சிவநாமங்களை வைது மகிழ்வது பாஞ்சராத்திரிகளுக்குப் பாலனன் முன்பதாய முடிந்திருப்பது கௌதமாதிகளிட்ட சாபத்தின் பிரயோசனமென்றறியத்தக்கது.

இனி விஷ்ணுவினது ஜந்மங்களிலும் அவருடைய பரத்தவம் குறைந்ததில்லையென்று காட்டவேண்டிக் கண்ணன் குழந்தையாயிருக்கையில் அவனுடைய நாக்கை வழித்தபோதும், அவன் மண்டின்றதைச் சோதிக்க வாயைத்திறக்கும்படிச் சொன்னபோதும் அநந்தகோடியண்டங்களை அவன்வாயில் யாவருங் கண்டார்களென்றும், விசுவரூபதரிசனம் கண்ணன் காட்டியபோதும் யாவும் அவனிலிருக்கக் கண்டார்களென்றும் நம்முடிச்சூராமுதலியார் பிரஸங்கித்தனர். மேல் யாம் காட்டிய "సర్వజ్ఞాఽర్ణవః" என்ற சுருதியால் இந்தமஹிமைகள் கண்ணனிடத்துண்டாவது ஸாத்யமாகையால், இதுகொண்டு விவேகிகள் பிரமியாரென்க. சிவப்பிரஸாதத்தையடைந்திருக்கும் சௌபரி, வியாஸர், மங்கணிகர், வாமதேவர், இத்யாதியர்களுக்கும் அநந்த கண்ணனுக்குண்டாகிய யோகங் கிடைத்திருந்தமையால், அவர்களைக்காட்டிலும் அதிசயமஹிமை கண்ணனிடத்துண்டாவதில்லை. ஆஞ்சனேயரிடத்து மிந்தமஹிமைகள் பாரதராமாயணங்களிற் படிக்கப்பட்டமையால் விஷ்ணுவினிடத்தும், கண்ணனிடத்துமே யுண்டென்று பிரஸ்தாபித்துக்கொண்டது வீண்கௌரவமாய் முடிந்தது "మాయాంతు ప్రకృతింవిద్యాన్మాయినంతుమహేశ్వరం। తస్యావయవభూతోత్థం వ్యాప్తం సర్వమిదంజగత్" எனவும், "యోవేదాదౌస్వరఃప్రోక్తోవేదాంతేచ ప్రతిష్ఠితః। తస్యప్రకృతిలీనస్య యఃపరస్సమహేశ్వరః" எனவும் போந்த சுருதிகளால் விஷ்ணுவுக்குங் கண்ணனுக்குமுண்டான யோகங்களுக்கெல்லாங் கர்த்தர் மஹேஸ்வரனாகிய சிவனேயென்றும், அவர் எல்லாயோகங்களையுங் கடந்த பரமபொருளாயுள்ளவரென்றும் வெளிப்பட்ட வுண்மையை நம்முடிச்சூராமுதலியார் அறிந்திலர்போலும் கணநாதர், ஸ்கந்தர், வீரபத்திரர்முதலிய சிவஸூநுக்கள் சரித்திரவிபவங்களை யென்றுவது நம்முதலியார் பார்த்

என்னும்

திருந்தால் தங்கண்ணனபெருமையை வீணேபிரஸ்தாபி த்துக்கொள்ளமாட்டார். இன்னும் விரிக்கிறபெருக்கும்.

இங்ஙனமிறக, பிருகுவால விஷ்ணுவுக்குச் சாபமு ண்டானதாகச் சைவாகள்கூறுவது பிசகென்றும், சிவ ன தாமசனுகையால, அவனுக்கே "அநநப பிருசமுசலன தாருகாவனதது ரிஷிகள்" சாபங்கொடுத்தாக என்றும் அம்முடிச்சூரபபுலயா பிரஸ்தாபித்தனா மேலும், அந் த ஸாபவிவரணத்தைக் கூறுவதாகத் தொடங்கி அந்த ரிஷிகள் முதலில மானையும், இரண்டாவது புலியையும், மூன்றாவது மழுவையும் சிவனைக்கொல்லும்படி யனுப பினாகளென்றும், அவற்றுள மானையும் புலியையுந த னதுசக்தியால சிவனவென்றுவிட்டு மழுவைக்கடபபந் றகுச் சக்திபோதாமல மனங்கலங்கி (நாராயணனேபரனும நானே அவனுக்கு அடிமையாயிருப்பது மெய்யாகில் இச்சமழு வனை உபததிரவியபபருததககடவது) என்று கூறி அந்த மழு வையும் வென்றா என்றும், பினபு அவருக்கு லிங்கமறு ந்துவிழும்படிச் சபித்தாகளென்றும், அப்படியே யறு நது விழுந்துவிட்டதென்றும், அது மீணடும் ஒட்டிக் கொள்ளும்பொருட்டுச் சிவன் விஷ்ணுவைப்பூசித்தானெ ன்றும், அப்படிப்பூசிக்கிறகாலையில ஆயிரம் சண்பகமல ாகளைக்கொண்டு நாடோறும் விஷ்ணுவினுடை சக்கரத் தையே பூசித்தானென்றும், அந்தப்பூசையில ஓாநாள ஒருபுஷ்பங் குறையக்கண்டு அந்தப்புஷபத்துக்குப பதி லாகத் தனதுமூக்கையரிந்துபோட்டுப பூசித்தானெ ன்றும், அதனால விஷ்ணுவானவா மகிழ்நது சிவனுக்குச் சூலங்கொடுத்தாரென்றும வாயில வநதபடி யெல்லாம பிதற்றியழுதாா.

அஞ்ஞானமாகிய வழுக்கேறியிருக்கும் விஷ்ணு ப ரதவமெனனும் அழுக்கு மூட்டையை மெளட்டீகமென

னும் முதுகின்மேற்சுமந்து, அவைதிகம் என்னுங் குமா ர்க்கத்தினடந்தோடி, எரிவாய்நிரயமென்னும் படுகுழியி லவிழ்ந்தழிந்த வண்ணாரக்கழுதையாகிய அம்முடிச்சூர் முதலி விபவத்தை யாமென்னென்று விரிப்பேம்! அவ் விழுதைராயர் விஷ்ணுவுக்குப் பிருகுவால் சாபமேநேர்ந் ததில்லையென்றனர். இருசமயவிளக்கக்காரன் அந்தப்பிரு குசாபங்கொடுத்தது உண்மையேயென்றும், அந்தச்சாப த்தைப் பாகவதர்க்குத் தோஷமுண்டாகக் கூடாதென்று விஷ்ணுவானவர் அங்கீகரித்துத் தசாவதாரங்கள் செய்தா ரென்றுஞ் சொல்லியிருக்கின்றனன். இருசமயவிளக்கஞ் சொன்னவன் கோவேறு கழுதை யாகையால், நம்மவ ண்ணாரக்கழுதையைக் காட்டிலுங் கொஞ்சம் புத்திசாலி த்தனத்தைக் காட்டினன். பிருகுவினது சாபம் பலித்த தனாற் பலபிறப்புகணேர்ந்து அவதிப்பட்டழிந்த விஷ்ணு வினது ஜீவத்தன்மையை அந்தக் கோவேறுகழுதை பரி ஹரித்துக்கொண்டதையுங் கொஞ்சம் பரியாலோசிப்பாம். அந்தப்பிருகுவானவர் விஷ்ணுவினது பகைஞராயிருந்தா ல் சாபங் கொடுக்கவேமாட்டார் அங்ஙனங் கொடுத்த வான ஜநநமரணசம்சாரத் துன்பப்பட்டு விஷ்ணுவானவர் வருந்தியழ வேண்டுமென்று கருதியேகொடுத்தாராகை யால் பாகவதர்க்குத் தோஷமுண்டாகாதபடி. அப்படிப் பட்ட துன்பங்களையுமன்றோ விஷ்ணுவானவர் அநு பவித்திருக்கவேண்டும்? அவர் பரமபதியானவிடத்து அத்துன்பங்களுக்கு இலக்காதல்கூடாதாகையால், அவ ரைப் பசுவென்று விவேகிப்பதே மேலோர் ஸம்மதமா கும் அவர் பலபிறப்புகளை யங்கீகரித்ததும், அப்பிறப்பு கடோறும் பலதுன்பங்களை யநுபவித்ததும் நாடகமாத் திரமென்னின், அது சாபங்கொடுத்த ரிஷியினது ஸம்மத மன்றாகையாலும், பாகவதர்க்குப் பரிபாலனமாகமாட் டாதாகையாலும் அதுவுங்கூடாது. இதனால், அந்த வண

என்னும்

ஞரக்கழுதை முதலே மோசஞ்செய்யப் பார்த்ததும், ஏனைய கோவேறுகழுதை உடன்பட்டு மோசஞ் செய்யப் பார்த்ததுமாகிய இரண்டுங் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு அவைகளுக்கு நல்லபஹுமானங்கள் கொடுக்கப்பட்டனவென்றறிக. சிவனைத் தாமசனென்று பாஞ்சராத்திரிகள் கத்துவதை மேலிட்டத்திற் கண்டிருப்பதே போதுமாகையால் (சிவன் தாமசனாகையால்) என்று மீண்டும் அம்முடிச்சூரக்கவிப்புலம்பியதை யாம் கவனிக்கவில்லை. இன்னு மெத்தனைவிட்டத்திற் புலம்பினும் யாம் கவனிக்கவே மாட்டோம்.

இனி மானையும், புலியையுஞ் சிவன் தன் ஸ்வசக்தியால் வென்றுவிட்டு, மழுவைமாத்திரம் வெல்லமாட்டாமல் விஷ்ணுவநுக்ரஹத்தால் வென்றானென்ற விசித்திரத்தைப் போக்கத்துழி விலாவிறச்சிரித்து அம்முத்தியார் முகத்திற் காறியுமிழ்வதன்றி வேறு ஒன்றுஞ்செய்யக்கூடவில்லை. தாருகாவனத்து முனிவரால் விடப்பட்ட இரண்டுபொருள்களை வென்றபோது மூன்றாவதுபொருளை வெல்லச் சிவனுக்கு ஆற்றல்போதாமற்போச்சுதா? அவ்விரண்டிலும் மூன்றாவதுவிட்டதற்கு உண்டானவன்மையாது? மழுவானது தன்னைக் கொளுத்தி விடுமென்று சிவன் பயந்தானென்னின், அச்சிவனே யாவரையும், யாவற்றையுங் கொளுத்துகிறவனென்பதை வேதாதிகளிற் கேட்டறிந்தவர்கள் பரிஹஸிப்பர். சிவனை அக்னிவடிவினனாக வறிந்தபின்னரப்பெருந்தகைப்பிரானைக் கற்பிக்கந்த கயவர்களாகிய தாருகாவனத்திருடிகள் விட்ட மழுவானது கொளுத்துமென்றதை யெந்தவிதவான்களோ வொப்புவார்கள்? காசியில் கங்கைக்கரையின்கண் விஷ்ணுவே தெய்வமென்று சொன்ன வியாசமுனிவரென்றி மூடனாகிய வியாஸாகேள்! நான் உலகத்துக்குக்கர்த்தா, எனக்குக்கர்த்தா மஹேசுவரன், தேவதேவராகிய அவ

ருக்குக் கர்த்தா கிடையாது என்று விஷ்ணுபகவான் சத்தியஞ் செய்திருப்பதை யறியாமல் பசுக்களில் ஒருவராகிய அவ்விஷ்ணுவையே சிவன் தன்னைக்காக்குந் தெய்வமாகத் தேடிப் பிரமாணஞ்செய்தானென் றானேயிட்டது எங்ஙனேதலையெடுக்கும்? (சிவனே கடவுளாயிருப்பதும், அவருக்கு நான் அடிமையாயிருப்பதும் உண்மையானால், எனக்கு ஜநநிபிறந்து நான் சாகாதிருக்கக்கடவேன்) என்று பிரதிஜ்ஞைசெய்துகொண்டே விஷ்ணுவானவர் ஜலத்திற் படுத்துக்கொண்டிருக்கின்றாரென்று இப்போது யாம் கூறுகின்றோம். அவர் சொன்னது பிரமாணமாயிற்போது இதுவும் பிரமாணமாகட்டும். சிவன் விஷ்ணுவுக்கு அடிமையான தன்மையைச் சிவன் கையிலேறிய மழுவானது நிலைபெறச் செய்தது என்று முதற்சொன்னதை மறந்து, அநந்தரம் அவருக்கு லிங்கமறுந்துபோயிற்றென்று பிரஸ்தாபித்த தென்னை? அது விஷ்ணுவுக்கு அடிமையாயவிட்ட பிரயோஜனம்போலும். மறுபடியுஞ் சிவனுக்கு லிங்கமொட்டிக்கொண்டது என்றது முதலாக அவர்கூறும் பேரிழவுகளை முன்னரே கண்டித்தோமாயினும், ஈண்டுஞ் சிலபிரமாணங்களை வரைந்துவிடுவாம். (அறம்பிறழங்கள்செய்ய மருமறைமுனிவராரு, முறுவலாத்திட்டசாப மொளிமணிமுத்தகருநீத, ஹைறயுநீர்ச்சடலிற றேன்று பிரவிமுனமழுங் மீண்டபோர, பற்றலாபாங்களசெற்றோன பாலனுகாதுமாயந்த) எனவும், (நிறநலுய்தனை தீயோர் செருப்பெமுவிழியால்லென்று, முறு னைபரமனதேவ வஞ்சறிடாப்பயச்சுதனெலலா, பிறரனகொலலோவென்றே யிரங்கியெயனை விலசாடம், சொறுனருலகமெலலாந தொலைப்பவனசெரலையவென்றே) எனவும், (சங்கசயினமுனிவாயாருஞ் சாற்றியசாபமயால், மெங்கடம் பெருமானமுன்னு மெய்திய தில்லையன்றோ. ச்ங்கவன்றனபரனுயக்கு மன்னவயிலி றதிநாளிற, பொங்கெரியுமவேமறசெலனும் பூனைபோனமாடகநவன்றே) எனவும், (ஏற்றமினமுனிவாதங்களேழைமைத்தனையென்னளறு, சாற்றுமபிறதியிலலாத தாணுவைமுடிப்பானவேளவி,யாறறினாபலவுமுயத்தா ரவைதனாச்சாய

என்னும்
மற்றுன், மாற்றிடவுறரேருதங்கள வனமையுமிழந்தாராமாதோ)என வும் போந்த லைங்கியஸ்காந்த வசனங்களாலறிந்திடுக.

இனி, அறுந்துபோன லிங்கமொட்டிக்கொள்ளும பொருட்டுச சிவன விஷ்ணுவினது சக்கரததைப பூசித தானென்றும, அபபோது சிவனுக்கு விஷ்ணுவானவா மகிழந்து அபபடியே பிரஸாதிததோடு சூலததையுங கொடுத்தானென்றும அபபெயததாதா பிணங்கித தொடுதத பேரிழவையுஞ சறறே பரியாலோசிபபாம. இது விஷ்ணுவுக்குச சிவன சக்கரங்கொடுததருளினனென்று கூறுவதை மாறறிக்கொளளவெழுந்தமாதஸரியததினபிரயோஜனமனறிவேறிலலை. இபபடிபபட்ட பேரிழவுக களைககளைக கற்பிததவன கூரததாழவானென்று பாஞசராத்திரிகள கொண்டாடுங குருட்டுமகனென்றறியத்தக்கது. இவ்வந்த சிரோமணியைப பினறொடாநது ஏனைய குருட்டுப்பசுக்களுந தடுமாறி நிரயபபடுகுழியில வீழ்கின்றன. நமமுடிச்சூரநதகருங (காக்கையுக்கும பிணம) என்றபடி மருவிமாழகினா. சிவனுக்கு விஷ்ணு சூலங கொடுத்தது மெய்யாகில, ([illegible]) என்றபடி சசிவனாது கையிலுள்ள சூலததுசசியில விஷ்ணுவினது பிணவுடலேற வவசியமிலலை. (கறைகொணட சூலத தலையினுங்கையிறகபாலததினு, நறைகொணட பஙசயபபொறறுளிலையினாங்கள்கணடோ, மறைசொணட தெளசருலைவபபெருமானுக குமாயவனா, நிறைகொணட பெருடலுமபகஞசோரியுநீளசண்ணுமே.) எனவானரோ ருணாததிருக்கினறமையால விஷ்ணுவினது பிணவுடல சூலததுசசியிலேறியதுஸததியம. விஷ்ணுவினதுகண்ணொன்று சிவனதுகாலிற கிடநததலையுங கூறினமையால, நேததிராாபபணஞ செயது சிவனிடம விஷ்ணுவானவா சக்கரம பெறறானென்று வைதிக நூல்கள் கூறுவதையே நிரூபிததததாயிறறு. தனனுடையக் கண்ணைப பதுமமாகக கொண்டு பூசிததமைகொணடே

விஷ்ணுவுககுப பதமாக்ஷனென்றும், புண்டரீகாக்ஷனெனறும பேருணடானபடியே சிவனாரிடஙகண்ட புதுமையாது? சணபகமலராக மூககையரிந்து பூசிததானெனறமையால சிவனுககு (சணபகமூககா) எனவனறோ பேருண்டாக வேணடும? (தாமரைககணணன) என விஷ்ணுவுககுபபேருணடா யிருககிறபடி இபபடி யோர்பேரமையாதபோது சிவனாரிடமஅபபேதைககேறறுந தூஷணஙகளெஙஙனமேறும? ஒனறு கறபிதது விடலாமெனின, அது சுருதிஸமிருதிதிஹாஸாதிகளிலும, ஏனைய உதகிரநதஙகளினும மருவிவாழாமையால ஸாமஞசஸமகாது. பதமாக்ஷனெனறு விஷ்ணுவைப பேரிடடழைககாத வைதிகநூலகிடையாதாகையால, அபபாஞசராததிரிகளெடுதத வீணெடுபபு இடுபபொடிநது வீழநதது. அதவா அமமுடிசசூரபபுலியா காட்டிய ஏகதேசவனஙகளை யஙகீகரிப போமெனறாலும, பஹுவாயுள்ள வசனஙகளுககு முனனா அஙகீகரிககபபடமாடடா வெனறு மீமாமஸாவசன பரியாலோசனையால எமது சிவபராமயததைப பிரகாசிபபிததுப பாஞசராததிரிகள கூறும விஷ்ணுபாரமயமாகிய அநதகாரததை நிவாததிபபிககினறோம.

வைஷ்ணவ சமயாசாரியாகளாக வெளிப்பட்ட ஆழவாாகள பாடலகள நாலாயிரததி லெஙகாவது சிவன சககரததைப பூசிததுச சூலமபெறற கதைககுப பிரஸ்தாபமுணடா? அனறியும, வேறெநதப பிராசீனர்கள நூலிலாவது அது சொலலபபட்டிருககின்றதா? கவிபுருஷனாகிய கேசவஸோமயாஜிமகன பிறந்தவகநதாமே எலலாக கறபனைகளுககு மிடமுண்டாயி னமையால, அவனைசசோநத கூரததியாகளும், அவாகளுககுப பின்னிட்ட சில குருடடுததாதாகளுமே சைவநிநதைகளைக கறபிததுப பலப்பிததுக கொண்டாாகள்.

என்னும்

முதனூல் - வழிநூல் - சார்புநூல்க ளெவற்றானும் பெறப்படாத வோர்தப்புக்கதையை அவாந்தரமாகக் கற்பித்துரைத்த லானேற்றோர் வைக்கணங்கீகாரத்தை யடையமாட்டா தாகையால், அவர்கள் தூற்றுஞ் சிவதூஷணத்தை யாம் நிஸ்புருஹமாத்திரமாகவே யொதுக்கிவிட்டனம். எமக்குப் பிரமையில்லாவிடினுஞ் சிலஸாமானியர்களை பிரமித்துக்கெடாவண்ணமும், பாஞ்சராத்திரிகளறியாமை புலப்படும் வண்ணமுமே யெமக்கிப்பிரவர்த்தன முசிதமாயிற் றெனவறிக. ஆதித்தியபுராணம், மானவீயஸம்ஹிதையில் "సుదర్శనాఖ్యంయచ్చక్రం లబ్ధవానత త్రైధంహరిః । మహాదేవాద్భగవతస్సూత్తత్వక్తు మహానసి" எனவும், "హిమవత్పర్వతంగత్వా పూజయామాస శంకరం । లింగంతత్రప్రతిష్ఠాప్య స్నాప్యగంధోదకైశ్శుభైః" எனவும், "హృత్పద్మే హరి స్తత్రకిమిదం త్వితిచింతయన్ । జ్ఞాత్వాస్వనేత్రముద్ధృత్యసర్వాంగ త్రావలంబనం । పూజయామాస దేవేశం" எனவும் "ఏవముక్తాదదౌ చక్రంసూర్యాయుతసమప్రభం । నేత్రంచపద్మసదృశం ప్వేప్రభృష్ణవే । లోకేషుపుండరీకాక్షఇతి ఖ్యాతింగతో హరిః" எனவும், "మయిభక్తిసన్యాధాన్విష్ణో భవిష్యతితవానఘ । అజేయస్త్రిషులోకేషు మత్ప్రసాదాద్భవిష్యసి" எனவும், போந்தவசனங்களால் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவானவர் சக்கரத்தை யெப்படி யடைந்தாரென்று ரிஷிகள் கேட்கையில் ஹிமாசலத்தை யடைந்து, அங்கே சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்து சுபமாகிய கந்தோதகங்களால் அபிஷேகஞ்செய்து புஷ்பங்களைக் கொண்டர்ச்சிக்கையில், அவற்றுள் காணாமற்போய்விட்ட புஷ்பத்துக்குப் பதிலாக ஸாவதாநதிராவலம்பனராய் விளங்கும் ஸ்ரீசிவபெருமானைத் தமது கண்ணைப்பிடுங்கி அர்ச்சித்து மகிழ்வித்தார் எனவும், அப்போது பகவான் விஷ்ணுவுக்குப் பதினாயிரம் சூரியர்களுக்குச் சமானமாகிய சக்கரத்தைக் கொடுத்தார் எனவும், அன்றியும், பிடுங்கிவிட்ட கண்ணையும் பிரஸன்னித்துப் பத்மாக்ஷனென்னும் பெயரையும்

கொடுத்தார் எனவும் வெளிப்பட்டதோடு சிவபெருமா ன் விஷ்ணுவைப்பார்த்து என்னிடத்தில் திடமான பக்தி உனக்குண்டாகும், உன்னைத் திரிலோகத்திலு மொருவ ரும் ஜயிக்கமாட்டார்கள் என்று கூறினாரெனவும் வெளி ப்பட்டது. வாமனபுராணத்தில், "తతోభ్యేత్య జగన్నాథం సహస్రశిరసం ప్రభుం | ఆరాధయామాస హరిః శర్వాదిసుయమాత్మనా | సాంగం వర్షసహస్రం తు పాదాంగుష్ఠేన తస్థివాన్ | ప్రత్యక్షం తైజసం శ్రీమద్ వ్యచక్రం సుదర్శనం" என்னும் வசனங்களால் விஷ்ணுவான வர் ஸஹஸ்ரசிரஸையுடைய லோகேசராகிய சிவனை நோக்கி நன்றாய் அடங்கிய மனதோடு கால் விரலை யூன்றிக்கொண்டு ஆயிரம் வருஷந் தவஞ்செய்தார். அப் போது சிவன் பிரீதியடைந்து வரத்தைக் கொடுத்தார். பிரத்யக்ஷத்தில் ஸுதரிசனத்தையுங்கொடுத்தார் என வும் பெறப்பட்டது இப்படியே வராஹபுராணம், பாரதம் ஸௌப்திகபர்வ மித்யாதிகளிலும் படிக்கப் பட்டிருக்கவே விரிவஞ்சியெழுதாது விடுத்தாம். சுருத் யாகம புராணேதிஹாஸ பாரங்கதமில்லாத மூட மேலிட்டுச் சிவோத்கர்ஷத்தை மறைக்கத்தேடுவது அக் னியைப் பஞ்சுப்பொதியால் மூட முயலு முழுமடையர் செய்கையாகவே முடிவதால், அவரஜ்ஞரையினும் புலப்பட வெமது துணிவை நாட்டுவாம் இங்ஙே யுக்த கீர்த்த வசனங்களால் ஜலந்தரவதார்த்த முண்டான ஸு தரிசனத்தின் பிரஸ்தாபமே கேட்கப்பட்டது. இஃதொழி ந்து அநாதியாக விஷ்ணுவுக்குண்டான சக்கரமுஞ் சிவ பிரஸாதலப்தமேயன்றி ஸ்வதஸ்ஸித்தமன்றென்பதை யும் நிரூபிப்பாம். ஸ்ரீஸ்காந்தம், ஈசானசங்கிதையில், "ఇత్యుక్త్వా భగవాన్ విష్ణుం దేవదేవ ఉమాపతిః | ఏకాగ్రమనసా ధ్యానమగమత్పరమేశ్వరః | ధ్యాయతస్తస్య దేవస్య ప్రాదురాసీత్తదా నుదం | నేత్రత్రయాత్ సహస్రాదిత్యసన్నిభం | అగ్నిసూర్యశ్చ సోమశ్చ యం లోచనత్రయాత్ | త్రికోణమయమత్యుగ్రం జ్వాలాస్త్రం ... సంజ్వరం | నాస్త్ర

என்றும

సోఘోమృతమయోహ్యారేషుభగవాన్ రవిః । ప్రాక్ తేషుభగవానగ్నిశ్చక్ర స్యస్యాచ్ఛివాత్మనః । సచక్రంమతిమాన్ భూత్వాకింకరోమీత్యభాషత । కృతాంజలికరస్తస్థౌ బహుబాహుస్త్రిలోచనః। తంచక్రపాణినాలబ్ధ్వా విష్ణవేప్రదదౌశివః। విష్ణోర్వైదక్షిణంబాహుమభజత్సోపిహర్షితః। తతోదేవస్యవైశంభోర్గదాచక్రాద్వినిస్సృతా। దైత్యదర్పహరాఘోరాసర్వరత్నవిచిత్రితా। మట్టాచత్రిరూపిణీదివ్యామట్టాదాత్రీస్వరూపిణీ। ఆజ్ఞప్తాశంభునాచాపివిష్ణుమేవసమాశ్రితా। వామమాశ్రిత్యవైబాహుం విష్ణోస్తస్యమహాత్మనః।తతోదేవీజగద్ధాత్రీభవానీసాపరాత్పరా। శివాంకసంస్థితాదధ్యౌ విష్ణోరర్ధేశసంజ్ఞయా। తస్యావక్త్రాత్సముత్పన్నః శంఖరాజశ్శశిప్రభః। సర్వవేదమయశ్శాంతః సర్వశత్రునిబర్హణః। సోప్యాజ్ఞప్తస్తయాదేవ్యా విష్ణోః పార్శ్వముపాగమత్। దేవ్యానేత్రాత్సముత్పన్నమంబుజంసుప్రభంశుభం। రమాలయమనోహారీసర్వలోకైకభూషణం। తచ్చవిష్ణుర్మహాత్మానమాజ్ఞయాపద్మముత్తమం। సమాశ్రితం తతోవిష్ణుర్విస్మయంపరమంయయౌ। పూర్వంతు ద్విభుజోవిష్ణుఃగదాంచక్రంచహస్తితః। దధారశంభునాజ్ఞప్తస్సతుచింతామవాపహ। ద్విభుజోహంకథంత్వద్యఆయుధానాంచతుష్టయం। ధరిష్యామ్యంబయాదత్తావుభౌశంఖాంబుజావపి। ఏవంచింతయతస్తస్యవిష్ణోర్దేవ్యాఃప్రసాదతః। ప్రాదురాస్తాంకరౌచద్వౌతాభ్యాంతౌచాస్యధారయత్।తతోవిష్ణుఃప్రసన్నాత్మాశంఖచక్రగదాధరః। నమస్కృత్యశివంశాంతంకృతార్థోస్మీత్యభాషత। తతోజలదగంభీరఘోషేణభగవాన్ శివః।విష్ణుమాహమహాత్మానంకృతార్థోసీతికేశవ। ఇత్యుక్త్వాంతర్దధేదేవః పరమాత్మాసదాశివః” என்று வெளிப்பட்ட வசனங்களால் விஷ்ணுவானவர் பலவாறு துதித்துநிற்கையில் தேவதேவராகிய உமாபதியானவர் நிச்சலமானமனசோடு யோசித்தனர். அப்போது ஆயிரஞ்சூரியர்களையொத்தது அக்னி-சூரியன்-சந்திரனென்னுந் தமது மூன்றுகண்களினின்றும் அத்புதாகாரமாயும், வஜ்ரபஞ்சரத்தையுடைய ஞானஸ்தரமாயும், நாபியில் அமிர்தமயமாகிய சந்திரனையும், அரங்களில் சூரியனையும், பக்கங்களில் அக்கினியையுங் கொண்டு சிவஸ்வரூபமாயச் சக்கரமானது உண்டாகிய

து ஞானவடிவமாகிய அநதசசககரமானது அநேக பாஹுககளோடும, மூனறுகணகளோடுங கூடிய புருஷாகாரமாய் நினறு அஞசலிகூபபிச சிவனைத துதித்தகாலையில, ஸ்ரீசிவபெருமானஅநதசசககரததைத தமது ஸ்ரீஹஸதததால தடவி விஷ்ணுமூாததிககுக கொடுததனா. அதை விஷ்ணுவானவா தமது தக்ஷிணஹஸ்தததிற ருஙகிககொணடனா. பினனாச சிவஸவரூபமாகிய அநதசசககரததினினறுந தைததியஸமஹாரததை யபேக்ஷிததும, ஸாவரதனஙகளால ஶோபமானமாயுளளதும, ஷடசாஸ்திர ரூபிணியானதும, ஷடபாதஙகளோடு கூடிய ஸதிரீவடிவமானதுமாகிய கதையுணடாகியது சிவனுடைய ஆஜ்ஞையால அது விஷ்ணுவை யடைநதபோது அதை மஹாதமாவாகிய விஷ்ணுவானவா வாமஹஸ்தததிறருங்கிககொணடனா அபபோது லோகமாதாவும, பவானியும, பராபரையுமாகிய உமாதேவியாா சிவபெருமானுடைய மடியிலிருநதுகொணடு அவருடைய ஸமஜ்ஞையால விஷ்ணுவிஷயமாகச சிநதிததாா. அநததேவியினது வாககிலிருநது சநதிரகாநதியுடையதும,ஸாவவேதமயமானதும, ஶாநதவடிவமானதும, ஸாவசததுருககளையும ஸமஹரிபபதுமாகிய ஶஙகமானது தோனறி அவருடைய ஆஜ்ஞையால விஷ்ணுவினிடஞசோநதது. பினனா, தேவியினது நேததிரததிலிருநது காநதியுடையதும், மஙகளகரமானதும, லட்சுமீவாசஸதானமானதும, மனோஹரமானதும, ஸாவலோகபூஷணமாயுளளதும,உததமமானதுமாகிய பதுமமானது தோனறி அநதவிஷ்ணுவையே யடைநதது அவறறைககணடு விஷ்ணுவானவா அதிக ஆசசரியததையடைநதனர். அனறியும், சமபுவினது ஆஜ்ஞையால கதையையும, சககரததையுந் தரிததுககொணட விஷ்ணுவானவா தேவியால கொடுககப்பட்ட ஶஙகம - பதுமம - எனபவைகளை இரணடுகைகளையுடைய நாமெயபடிததரிபபது எனறு யோ

என்னும்

சித்தனர். இப்படிச் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்த விஷ்ணு
வுக்குத் தேவியினது பிரஸாதத்தால் இரண்டுகைகளுமு
ண்டாயின. அவ்விருகரங்களாலும் அவற்றைத் தாங்கிக்
கொண்டனர். சங்கசக்ரகதாதாரியாயெழுந்தருளி ஸந்
தோஷத்தையடைந்த விஷ்ணுவானவர் ஸாந்நித்தியமா
கிய சிவபெருமானை நமஸ்கரித்து நான் கிருதார்த்தனானே
னென்று வாழ்த்தினர் அதற்குச் சிவபெருமான் மேககர்ஜ
னையொத்த ஸந்தோஷவொலியுண்டாக விஷ்ணுவைப்பார்
த்து ஹேகேசவா! நீ கிருதார்த்தனாயினை என்றுகூறி அவ
ரை மகிழ்வித்து அந்தர்த்தானமாயினர் என்று பெறப்பட
டது.

அப்பிராகிருத பிராகிருத ஸ்ருஷ்டிகள் சிலவற்றை
நிர்மாணஞ் செய்தபிறகு பிரஹ்மவிஷ்ணுக்களை ஸ்ரீசிவ
பெருமான் பிறப்பித்தருளினர். அவர்கள் மோஹிதர்க
ளாகி யொருவரோடொருவர் சண்டைசெய்து அலுத்து
மூர்ச்சித்தார்கள் அப்போது அவர்களுக்கிடையில் சிவ
பெருமான் லிங்கவடிவமாக வெழுந்தருளினர். அதன்
அடிமுடிகளைக்காணுவதாக அவ்விருவரும் பரீக்ஷார்த்த
மாக முயன்று அஸமர்த்தராகி வருந்தி நின்று ஸ்வாமி
யைத் துதித்தார்கள். அவர்கள்பொருட்டு அவ்விலிங்கத்
தினிடமாக வாவிர்ப்பவித்து அவ்விருவரையும் பார்த்து
நீவிர் ஸ்ருஷ்டிபரிபாலனங்களென்னுங் கிருத்யகர்த்தாக
ளாகக் கடவீர்களென்று ஆஜ்ஞை விதித்தனர், அப்போ
து விஷ்ணுவானவர் துஷ்ட நிக்ரஹத்தின் பொருட்டுத்
தக்க ஆயுதம் பிரஸாதிக்க வேண்டுமென்று விண்ண
ப்பித்தனர் என்று பிரஸ்தாபித்து, அப்படியே பகவானா
கிய ஸ்ரீ பரமேசுவரர் விஷ்ணுவுக்குச் சக்கரம்கதை எ
ன்பவைகளைக்கொடுத்த வாக்கிரம தேவியார் சங்கம்பது
மம் என்பவைகளைப் பிரஸாதித்தனர் என்னும் மஹிமைக
ளை மேலிடத்தில் பிரஸங்கிக்கப் பட்டமையால், சிவனே

விஷ்ணுவுக்குச் சக்கரங் கொடுத்தாரென்பதில் அருளை கொண்டு குறைக்கும் பாஞ்சராத்திரிகளதுவாதம் தலை காட்டாதென்றறிக. சக்கரங்கொடுத்தா ரென்பதிற்றா னே அருளைக்கொண்டு நாக்கைப்பிடுங்கி நான்றுகொள் ளுமந்தக்காயமக்கள் சக்கரமாத்திரமேயன்றிச், சங்கம்-க தை-பதுமமித்யாதிகளுஞ் சிவபிரான் பிரஸாதித்தவிசே டமவெளிப்படுதலுக்கு என்செய்வார்கள்? இவைகளேய ன்றி, இரண்டு கைகளுமன்றோ விஷ்ணுவுக்குப்புதுசாயு ண்டாயின? இந்த அவாக்கெங்கே போயடித்துக் கொள்வது? (கிணறுவெட்டப்பூதம் புறப்பட்டது.) என்ப து போலன்றோ விஷ்ணுவுக்கு ஒருதடவை சக்கரஞ் சிவ னாற்கிடைத்ததை மறைக்கமுயலினும் இரண்டுதடவைக ளிற்கிடைத்த மஹிமை வெளிப்பட்டதே? இரண்டுதட வைகளேயன்றி, அநேகமாகவுங் கிடைத்த ஸந்தர்ப்பங்க ளைவிஸ்தரபீதியாலெழுத மனம்பிடியாயினு மிரண்டொ ன்றைமாத்திரமிங்கே காட்டுகின்றோம். ஸ்ருஷ்டியாநந்தர ம் விஷ்ணுவுக்குச் சிவப்பிரஸாதலப்தமாகக் கிடைத்த சக்கரத்தால்வந்தஜயத்தைத் தனதாக வெண்ணி அ ஹங்கரித்தலால் அந்தச்சக்கரம் விஷ்ணுவினதுகையினி ன்றும் மறைந்துவிட்டதெனவும், அதற்றுயரெய்திச் சிவனைக்குறித்துத் தவஞ்செய்து மீண்டுமதைப் பெற்றுக் கொண்டனனெனவும் போற்றப்பட்ட பிரமாணங்களை யீண் டெழுதிக்காட்டுகின்றோம்.

ஈசானஸம்ஹிதையில், "పూర్వం జ్ఞానమాహాత్మ్యాద్దైత్యానాం చవిచేష్టితం । విష్ణుర్దేవతాస్సర్వే హిన్వాష్ప్రతిపీడితాః । విష్ణుశ్చాపి తథాదేవా నాహాహంకారసంయుతః । దానవాన్ సంహరిష్యామి నాసహ్యం మమవిద్యతే" எனவும், "పురా విష్ణుర్మహాదేవ శివమాయావిమోహితః విష్ణు దానవనాశాయ చక్రం ధృత్వా మహేశ్వరాత్ । కదాచిద్గర్వితో విష్ణుస్తస్య చ చక్రంపర్యాప్తశక్తికం । నాలంచక్రం చాలయితుం దృష్ట్వాపి వైకుతః । తతః

என்றும்

భిన్నశ్చసహసావిష్ణుర్భూమావపపాతచ । కిమేతదితిగోవిందః చింతయామాస
విశ్వభృత్ । సతపవంకృతశ్చింతాంచక్రంచాంతర్దధేక్షణాత్” என்றும்,
“ ఇత్యేవంనిశ్చయంకృత్వా విష్ణుస్సధ్యాయతత్రవై । సంశోధ్యాత్మానమవ్యగ్రో
దధ్యౌమంత్రజపంమునిః । నిత్యశోనియమేనైవలింగంసమ్యక్ప్రమాహితః । ప
ద్మైస్సహస్రశైశ్చైవభక్త్యాపూజయత్పురుషోత్తమః” என்றும், “ ఇత్యుక్త్వాభగ
వాన్ శర్వః ఖడ్గంత్వక్షయంశుభం । దదౌచర్మవకృష్ణాంచమేఘరూపంశ
తాపహం । హలంచముసలంచైవదదౌశమహామనా । ధనుర్బాణంచ
భగవాన్ సంచభూతగుణాత్మకం । దదౌకంజమయీంమాలాంమకుటంజ్యో
తిషాంముఖం । భంభోమయంసువర్ణంచగరుడంకశ్యపాత్మజం । ఆత్మతేజోమ
యంతస్యధామానాంప్రాదదౌశివః । సుదర్శనంవైచక్రంచశంఖంచాపిదదౌత
దా । పునఃకిమిచ్ఛసిహరే త్వో మద్యస్తికర్పక । నిశ్శంకస్త్వప్రదాస్యామినాత్ర
కార్యావిచారణా । ఇత్యుక్తోభగవాన్ విష్ణుః తత్సేత్యుక్త్వాప్రవీత్పునః । నమస్కృ
త్వాజగన్నాథం సర్వకారణకారణం । అహంచతవవైదాస్యంకరిష్యామిశశం
కర । అహంకారప్రశాంత్యర్థం సర్వదాశవశంకర । తస్మాదాదిశమేదా
స్యంనిత్యదాకర్తుమీశ్వర । కృపాయదిజగన్నాథయదితుష్టోసిమేశివ । ఇత్థమభ్య
ర్థితశ్శంభుః విష్ణునాప్రభుః విష్ణునా । అహగంభీరయావాచా విష్ణుంవిశ్వేశ్వ
రశ్శివః “ என்றும் ” యదిచ్ఛసిహరేదాస్యంమమకర్తుంసదానఘ । మేఘో
భూత్వావహస్త్వత్త్వంమాంప్రీత్యాసర్వదాహరే । తేనమాంబ్రాహ్మణాదేవా
శ్చాహుర్వైమేఘవాహనం । చతుష్పాద్వృషరూపీత్వం బ్రహ్మణఃపుత్రతాంగ
తః । ధర్మస్సర్వాచీర్ణతత్సత్వద్వాహనోమేభవానిశం । ధ్వజేపిమమగోవింద
తేనమాంవృషభధ్వజః । అహంచవృషభవాహంచసూరయోవేదతత్పరాః”
என்றும் போந்தவசனங்களால் தேவர்கள் விஷ்ணுவை
யடைந்து தைத்யர்களால் தங்களுக்குண்டாகிய துன்ப
த்தை விண்ணப்பஞ்செய்துகொண்டார்கள். அப்போது
விஷ்ணுவானவர் அநுக்ரஹித்து அந்தத்தானவர்களை நா
னஸம்ஹரித்துவிடுகிறேன், என்றுலோகாந்தகாரிய மேதி
ருக்கின்றது என்று கூறினார். இப்படிச் சிந்தித்துக்கொ
ண்டிருக்கையில் சிவமாயையால் மோகிக்கப்பட்டுக் கர்வ
த்தை யடைந்திருக்கும் விஷ்ணுவானவர் தானவர்களை

ஸம்ஹரித்துவிடுகிறேனென்று தமது சக்கரத்தைப்பார்த்தனர். அப்போது அந்தச்சக்கரம் பாவதாகாரமாகிக் கையாலசைக்கவும்முடியாத தன்மையை யடைந்தது அப்படிப்பட்டதைத் தூக்கமுடிவதெங்ஙனம்? அந்தச் சக்கரத்தாலடிபட்டுமூர்ச்சித்துப்பூமியில்விழுந்துவிட்டனர் உலகத்தைத்தாங்குமாற்றலுடையவராகிய கோவிந்தரானவர் தமக்குநேரிட்டசக்தியைச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில், அந்தச்சக்கரமானது மறைந்துவிட்டது. அங்ஙனம் அந்தர்த்தானமாயினமையைப் பரியாலோசித்து, ஆத்மவிசாரசகிரஸதராகித் தத்துவசோதனையிற்றலைப்பட்டு முனிதவமெய்தி, மந்திரஜபங்களால் அதிகரியத்துடன் புருஷோத்தமராகிய விஷ்ணுவானவர் ஆயிரம் பதுமங்களைக்கொண்டு சிவலிங்கத்தை ஆராதித்தனர் அவ்வாராதனையைமகிழ்ந்து ஸ்ரீபரமேசுவரர் ஆதித்யப்ரபமானமாய் விளங்குவதும், சுபவடிவமானதுமாய கட்கத்தையும், தோலாலாகிய கேடயத்தையும் விஷ்ணுவுக்குக்கொடுத்தனர். அன்றியும், கலப்பை - உலக்கை-தநுஸ்ஸு - பாணம் என்பவைகளையுங் கொடுத்தனர் இன்னும், பத்மாக்ஷமாலை - ஜயோதிவடிவமாகிய மகுடம்- வேதவடிவமாகிய கருடன் - ஆத்மதேஜோமயமாகிய வைகுண்டமென்னு மிருப்பிடம் - ஸுதர்ஸனம் என்னுஞ்சக்கரம் - சங்கம் இதயாதிகளையும் பிரஸாதித்தனர். இவ்வாறு அநுக்கிரகித்து விட்டு, இன்னும் யாதுவேண்டினுந் தருகிறேம், விசாரமின்றிக் கேட்பாயாகவென்று பரமேசுவரர் கட்டளையிட்டனர். இப்படிக்கேட்கப்பட்ட விஷ்ணுவானவர் ஸர்வகாரணங்களுக்குங் காரணராய் விளங்கும் ஸ்ரீ விஸ்வேசுவரரை நமஸ்கரித்து ஹே பரமசிவா! உமக்கு ஊழியஞ்செய்து கொண்டிருக்கும் வரமொன்றையே யான் விரும்புகிறேன் சுகத்தைக் கொடுக்கின்றவராகிய தேவரீர் என்னுடைய அநுக்கிரகப்பிரஸாதயாத்தமாக வெனக்கு நித்தியமாகிய

தாஸ்யத்வத்தையே அநுக்கிரகிக்கவேண்டுமென்று கூறினார். அவருடைய விண்ணப்பத்தைக் கேட்டுக் கருணாநிதிவாய் விளங்கும் ஜகந்நாதராகிய சிவபெருமான் ஸந்துஷ்டி யடைந்து அருள்செய்தனர். அங்ஙனமருளுகையில், எம்மிடத்தில் அன்புமிகுந்து ஊழியஞ் செய்துவந்ததற்கு உனக்கு எண்ண முண்டானதால் பிராஹ்மணர்களியாவரும் எம்மை (மேகவாஹனா) என்று துதிக்குமாறு சதுஷ்பாதங்களையுடைய விருஷபவடிவம் பெற்று மேகத்தை யொத்து எம்மைத்தாங்கித் திரியக்கடவாயென்றுகூறி, பிரமஹாவுக்கு நீ புத்திரனாகப்பிறந்து விருஷபவடிவத்துடன் எம்மைச் சுமப்பதால் எம்மை (விருஷபவாஹனா) என்று யாவரும் அழைப்பதோடு யாவராலும் பூசிக்கத்தக்க தாமவடிவமாகிய விருஷபாகாரத்துடன் எம்முடைய துவஜமாகவும் நீயமைந்ததால் எம்மை (விருஷபத்வஜா) என்றும் வேதமறிந்தபண்டிதர்கள் கொண்டாடி மகிழாநிற்பர் என்று ஸ்ரீபரமேசுவரர் விஷ்ணுவைப்பார்த்து அநுக்கிரகித்தாரென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

இந்த வுண்மையை யோசிக்கையில் விஷ்ணுவுக்கு மூன்றாவது தடவையில் சக்கரங்கிடைத்த பிரஸ்தாபம் வெளிப்பட்டது. சக்கரமாத்திரமேயன்றி விஷ்ணுவுக்குக்கிடைத்திருக்கும் ஸகல பதார்த்தங்களுஞ் சிவனால் தத்தம் பண்ணப்பட்டவைகளென்றே விவேகிகள் நிர்மாணிக்க ஹேதுவைத்தரும் பிரமாண பாஹுள்ளியங்களை எங்கே மறைப்பது? விஷ்ணு வடைந்திருக்குஞ் செல்வங்களெல்லாம் ஸ்ரீபரமேஸ்வரப் பிரஸாதமே யென்று தெரியாது வீணஹங்காரங்கொண்டு சிவநிந்தையிற்றலைப்பட்டு அழிவது அப்பாஞ்சராத்திரிகளுக்கு வினையாய் முடிந்தால் நாமென்ன செய்யலாம்! இவைகளையன்றிப் பிரணவார்த்த ஸ்வரூபராய் விளங்கும் ஸ்ரீ விநாயகக்கட

வுளுக்கு முன்னினறு கோணஙகிக கூததாடி விஷ்ணு
வானவா சககரததைபபெறறதும, அஙஙனமருளிய ஷெ
கடவுளுககு (விகடசககர விநாயகா) எனனும பிரஸித
தியுண்டானதும பிரமாணப பிரதயக்ஷஙகளாற கேடகப
படுவதையும விவேகிகள யோசியாமற போகாாகள
இததனை பிரமாணஙகளையும பொயயாககிவிடடு, ஏககே
சவசனஙகளாற கூரன்கடடிவிடட குருடடுக கதையா
கிய (சிவன சககரததைப பூசிததா - விஷ்ணுஅவருககுச சூலங
கொடுததாா)எனனும ஆபாஸததை நாடடமுயனற நம
முடிசசூாமுதலிசகு இன்னுமஸமாதான முறைபபாம
சிவன சககரததைப பூசிததாரெனறாலும, அவருககு
விஷ்ணுவானவா சூலததைக கொடுததாரெனறாலும எ
மமுடைய சிவோததகாஷந தமூாது அநதசசககரம வி
ஷ்ணுவுககு ஒருதடவையனறிப பலதடவைகளில ஸ்ரீ சி
வபெருமானறை சொடுககபபடட பிரஸ்தாபம பலமுறை
கேடகபபடுகையால, அது சிவனுடைய சககரமேயன்றி
விஷ்ணுவினுடைய சககரமாகாது சிவனுடைய சககரத
தைச சிவனே பூசிபபது கூடாமையால, அஙஙனம பூசி
ததவாகாலருததராாகடடும காலருததரா சிவனுடைய சக
கரததைப பூசிததததனல விஷ்ணுவுககு மஹிமை யுண
டாகமாடடாது விஷ்ணுகையிலவநதபிறகு பூசிததது
மஹிமையெனின, விஷ்ணுகையிலவநதபிறகு அதற்கு
ணடான மஹிமையாது? விஷ்ணுவுககேயனறே அது
கிடைததபினனா மஹிமையுணடாசசுது? அநதமஹி
மையைபறியாமல அகநதை யடைநததுகொணடேயன
றே அது அவாகையிலிருநது மறைநதுவிடடது? இத
னல, விஷ்ணுவாலொரு மஹிமையு மதறகுணடாகவில
லை யெனறு வெளிபபடடது எலலாஞ சிவமஹிமை
யெனறே மேலோா தெளிவதால, சிவனுடைய சககரத
தையே காலருததரா பூசிததாரெனறு யாமசொலலி இடி
..போம காலருததாருககாயினும விஷ்ணுமூாததி சூலங

என னும

கொடுதத பெருமையுணடே யெனின, அதுவுஙகூடாது அரசனிடததிலிருநது மநதிரியினுடைய சமபளததைச சேவகன வாஙகிககொணடுவநது மநதிரிககுககொடுபப தால, அஙஙனங கொடுததசேவகன மநதிரிககுமேலிட வனுவதெஙஙனம? இபபடி யாம பரிஹரிததுககொணடு கூரன முகததிலும, அவனுடைய விபபிரலமபமாககத திறபடடழியுங குமதிகணமுகததிலுங காறியொருமுறை ககுப பலமுறை யுமிழநதுவிடடுபசாநதி யடைநதிருககி னறே மாகையால, அதையே நமமுடிசசூரபபுலையருங கததியழுவதால எமககெனன தோஷமுணடு? இனறு மவிரிககிறபெருகும

இதுநிறக, இராமனுககுப பிரஹமஹததிவநததாக வும, அது தொலையுமபொருடடு அவன சிவலிஙகப பிரதிஷ்டை செயததாகவும வேதமபடியாத சிலசை வபபேயகள பினததுகிறதுக ளெனறு நமமுடிககூரப பேய உபநியாஸஞசெயதது. அபபாஞசராததிரப பே யினது ஸமாதானததை யாம கொஞசம பரியாலோ சிப்பாம. இராமன பிராஹ்மணனுகிய இராவணனை க கொனறமையால பிரஹமஹததிககாளாகி வருநதி னன. தநநிவிரததியின பொருடடே சேதுவிற சிவபிர திஷ்டை செயதுயநதானெனறு வைதிகநூலகள கூறு கினறன. இராமன பூசிததகாரணமபறறியே (இராமலிங கம) எனறு ஸ்ரீசிவபெருமானுககும, (இராமேசுரம - இரா மநாதபுரம) எனறு அவவெமபெருமானெழுநதருளியிரு ககுமபதிககும ஸுப்ரஸிததமான நாமஙகளுணடாயின இவறறைககூரநது யோசிககும புததியிலலாமல இராம னுககு ஹததியுண்டாகவிலலை யெனறு அமமுடிச்சூரா ளி முனிநதுளாயாடிய மூரககவாததை யினி முறிபட சசெயவாம. இராமன ஸமுததிரததிற கடடிய வாரதி யைத தரிசித்தமாததிரததில பிரஹ்மஹததியாதி ஸமஸ்த

பாபஙகளுமவிலகி அவரவாகளுடைய இஷடகாமியங
களும விததிககினறனவெனறு சுருதிகள கூறுகையில,
அவவிராம மூாததிககுப பிரஹமததியுணடாமா றெங
ஙனமெனறு கடாவினா நளன சரிதையைக கேடட
வாகளுககுக கலிபீடை நணுகாது எனறு வைதிகநூல
கள கூறுகையில, அநத நளனுககுக கலியெபபடி
வநத தெனறு வினவலாமா? நளனுககுக கலிவநத
துபோலவேயனறே இராமனுககுப பிரஹமததிதோ
ஷம வநதடைநதது? கலிபீடையால வருநதி நிவிாததிய
டைநதவனசரிதமாகையால அதைசசிரவணமபண்ணுத
ல கலிதோஷநிவிாததிககுக காரணமாகும பிரஹமததி
யாலவருநதிநிவிாததியடைநதவனகடடிய ஸேதுவாகை
யால, அதைததரிசிததல பிரஹமததிதோஷநிவிாததிககு
ககாரணமாகும நளன்அரசனுனபடி இராமனுமோரரச
னுகையா லிருவாதனமையுமோரளவின முடிநதது. இவ்
விருவரைபபோலவே மாநதாதா-யயாதி-புருரவன-அரி
சசநதிரனமுதலிய மஹாபுருஷாகளுமபெருமைபெறறு
ச சிவாநுகரஹததுககுப பாததிராகளாயிருநத பிரஸதா
பஙகளும புராணஙகளிற கேடகபபடுகையால இராமனி
டதது மாததிரம உசிதமபாராடடிக கூறவநதது அஸ
பயமாகமுடிநதது அரிசசநதிரனமுதலிளோா துககப
படடதுபோலவே பலதுனபஙகளுககாளாகி இராமன வ
ருநதினனெனபது விததம அவாகளுககுப பினபு ஸுக
முணடானது போலவே இராமனுககும ஸுகமுணடா
சசுது. ஷெ அரசருளளுமொருவருககொருவா சுகதுக
கஙகளை யேறறநதாழவாக அநுபவிததிருககலாமாகையா
லு, வேணடுமாயின இராமன அவாகளில தாழநததுககத
தையும, அதிகஸுகததையுமநுபவிதத மஹாபுருஷனுக
டும. அவ்வளவேயனறிப பாபமெயதாத பரிசுததத்வ
முடைய அமலமூாததியாதலகூடாது இராமன மலரகி
தனுயின, கோசலைகாபபததிறபுகுநது வருநதியழுவா

என்னும

னேன்? யோனிவாயப்பட்டுப்பிறந்து சாதலோ மலரஹி
தமாவது ? (வரதாறு முத்தம்மவரதம) என்ற ஆதரவால்
ஒவ்வொருவிரதத்துக்கும் ஏற்ற முறைக்குமாப்போலே
இராமன் கட்டிய ஸேதுவுக்கும் ஏற்றங் கற்பிக்கப்பட்ட
தன்றிவேறில்லை. அதைப்பிரஸம்சையாகத் தோற்றிடா
து வீணடம்பம் பாராட்டுவதில் ஏதாவது பலனுண்
டா? இராவணனைக்கொன்று பிரஹ்மஹத்திதோஷந்தாங்
கியிலைந்தவனாகிய இராமன்கட்டியஸேதுவுக்கு (அன்னியா
களுடைய பிரஹ்மஹத்தியைப் போக்குஞ் சக்தம்) எப்படியுண்டா
மென்று யாம்ப்போதுகேட்கின்றோம். பதில்சொல்லட்
டும் பார்ப்போம் சிவப்பிரதிஷ்டைசெய்து ஹத்தியொழி
ந்தவனாகையால், அவன் ஸம்பந்தத்தத்தாகியஸேதுவுக்கு
மஹிமைகூறுவதில் யாம் பின்னிட்டமாட்டோம். ஸேது
வில் சிவப்பிரதிஷ்டையே முக்கியமாகையால், தத்ஸம்ப
ந்த விசேஷத்தால் ஸேதுவுக்குங் கௌரவமுண்டாயின
மை ஸாவஸம்பிரதிபன்னமேயாம்

இது நிற்க, சிவன் பிதாவின்றலையை யறுத்ததனா
ல் வந்த பிரஹ்மஹத்தியைப் போக்கினவராகிய ஸ்ரீ ராம
மூர்த்திக்கு ஹத்தியெப்படி யுண்டாமெனவும், அந்தரா
மனுடைய மந்திரத்தையே சிவன் காசியில் இறக்கின்ற
வர்களுடைய காதில் உபதேசித்து முத்தியில் விடுகின்
றானெனவும் பிரஸங்கித்துச் சிலபிரமாண வசனங்களை
யுங்காட்டி வெளிப்பட்ட நமமுடிச்சூரமுதலியாரது பு
த்தியின்றெளிவை இங்கே கொஞ்சமெடுத்துப் பிரகாச
ப்படுத்துவாம். சிவாதிக்யரத்நாவளி 2 - வது பாகத்தில்
(௯௪) வது முதல் (௯௮) வது பக்கம் வரையில் பிரஹ்
மசிரச்சேதத்தால் சிவனுக்கு ஹத்திவந்ததா - வரவி
ல்லையா என்று சங்கித்துப் பரிஷ்காரஞ் செய்திருப்ப
தால், இங்கே பதில் சொல்வது அவசியமன்று சிவன்
பிரஹ்மாவினுடைய நெற்றியிற் பிறந்தானென்னுங் கார

ணத்தால பிரஹ்மாவைச சிவனுடைய பிதா வென்று கொணடு குலேததபடியேபிரமஹாவினுடைய குததநிற் பிறநதகாரணததாலவிஷணுவுககுமனறே அநதபிரஹ்மாவைபபிதாவெனறுசொலலவருமா? இதையேனகவனிததிலா? சிவன காசியிலஇராமமநதிரததை யுபதேசிககினறுனெனனும அபஸிததாநததைச (சிவபாரமயபபிரதரிசினி) யில (௩அ)வது பககததில விசாரிததுத தொலேததிருககினறேமாயினும ஈணடுங கொஞசம விசாரிப்பாம அவவிராமமநதிரம நிாகக யோசனையில விஷணுபரமாகாது. விஷணுவினுடைய பரியாய நாமஙகளிலொனறுக நிகணடுமுதலியவைகளிற படிககபபடாமையால. விஷணுஸஹஸரநாமததிற படிககபபட்டிருககிற தெனின், அபபடியே சிவஸஹஸரநாமததினும படிககபபடடமையால அது சிறபபடையமாடடாது. இதனால அநதராம நாமம விஷ்ணுவுககு உபசாரமும, சிவனுககு உண மையுமாக முடியும. இருவருடைய ஸஹஸர நாமஙகளிலும படிககபபடடபோது சிவனுககு மாததிரம அது உணமையாவ தெஙஙனமெனின், அநத மநதிரோபதேசமடைநதவாகள சிவஸாருபபியததையே யனறி விஷ்ணு ஸாருபபியததை யடைவதிலலேயாகையால பொருநதும பூாவபடசிமததததை யநுசரிததே மேல ஸமாதானமுரைததோம எமது ஸிததாநதம இராமநாமம தாரகமகாதெனபதும, சிவன இராமநாமததைக காசியிலிறககினறவாகளுககு உபதேசிததிலலெனபதுமேயாம உணமையில பிரணவமே தாரகமெனபதும, அதனையே சிவன் உபதேசிககினறுனெனபதும, அது சிவவாசகமாயககொளளற பாலதெனபதுமே சாஸதிரஸமமதம. அதாவசிரஸஷில (ఆత్మజ్యో) తిస్సకృదావర్తితఏవ సఏషహిం ప్రాణాన్ సకృదు చ్ఛారితమాత్రమూర్ధ్వమున్నమయతీత్యోంకారః ! ససర్వాన్ ప్రాణాన్ పరమాత్మని ప్రణిపాతయతీతి ప్రణవః । ససర్వాన్ ప్రాణాన్ పరమాత్మని ప్రణ

என்னும

యతి సమయత్యేవ తస్మాత్ప్రణవాఖ్యస్తుధా౽వస్థితః) என்னும வசன த்தால ஆதமஜ்யோதியை ஆவாதிப்பிக்கின்றமையாலு ம, உச்சாரணமாத்திரத்தில பாசத்தினின்றும் தாண்டி யுயரச்செய்கின்றமையாலும ஓங்காரமாகுமென்றும, பர மாத்மாவினிடத்தில நமஸ்கரிப்பிக்கின்றமையாலும, பர மாத்மாவினிடத்திலசேரப்பிக்கின்றமையாலுமபிரணவ மாகுமென்றுஞ் சொல்லப்படுவதாக மந்திரராஜமாகிய தாரகமானது பிரஸித்தியடைந்திருக்கின்றது. இவ்வரி யதனமை இராமநாமத்துக்குச்சொல்லப்பட்டமையாலு ம், இராமநாமம பிரணவமாகாமையாலும பாஞ்சராத் திரிகள் கூடியமூந் தாரகப்பிரஹ்மம இராமனென்பது கூடாது ஜாபாலோபநிஷத்தில "అత్రహి జంతోః ప్రాణేషూత్క్రమమాణేషు రుద్రస్తారకం బ్రహ్మ వ్యాచష్టే" என்னும வசனத்தால பிராணோத்க்ரமண காலத்தில காசிப்பதி யின்கண் மூரச்சிதர்களாகிய ஸர்வஜந்துக்களுக்கும ஸ்ரீ ருத்ரபகவானதாரகமாகிய பிரணவத்தை உபதேசிக்கின் றார் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது இதற்குப்பிர ஹ்மணமாகப் பராசரபுராணத்தில (తత్రోత్క్రమమాణస్య జంతుమాత్రస్య కేవలం। వేదవేదాంతసారస్య ప్రణవాఖ్యస్య పార్వతి। బ్రహ్మణస్త్వదధోభూతోహం సంసారద్రావకోచిరాత్ । కృపయామామకంరూపం సరిపూర్ణపరామృతం। ఆనందమయచిద్రూపం తారకంతమసఃపరం। స్వయం జాతంనిరాభాసం దాస్యామిప్రత్యగాత్మనా) என்னும் வசனத்தால உமாதேவியாரைப்பார்த்துக் கேவலமாகிய ஜந்துக்களு க்குங்கூடக் காசியின்கண் உத்க்ரமணகாலத்தில வேத வேதாந்தஸார மானதும், பிரணவமென்னும பிரஹ்ம மாகிய என்னை ஆதாரமாகவுடையதும, ஸம்ஸாரத்தைக் கடப்பிப்பதும, பரிபூரணமானதும, மேலானதும, அழியாததும, ஆநந்தமயமானதும, சித்ரூபமானதும, தா ரகமானதும, இருளைக்கடந்ததும, தோற்றமில்லாததும, ஆபாஸத்தைக்கடந்ததுமாகிய எமமுடையரூபத்தைக்

கிருபையினாலே பிரஸாதிக்கின்றோமென்று சிவன் அருளிச்செய்ததாக வெளிப்படுகின்றது காசிகண்டத்தில், (అత్రోత్క్రమణకాలేహం స్వయమేవద్విజోత్తమాః। విశామితారకంబ్రహ్మ ప్రణవాఖ్యమనుత్తమం) என்னும் வசனத்தால் பிராஹ்மணர்களைப் பார்த்துக் காசிப்பதியில் ஜீவர்களுடைய உத்கிரமணகாலத்தில் பரமோத்தமமாகிய தாரகப்பிரஹ்மத்தில் யாமே பொருளாய் வெளிப்பட்டுப் பிரஸாதிக்கின்றோமென்று ஸ்ரீருத்திரபகவான் அருளிச்செய்ததாக வெளிப்படுகின்றது. இவ்வுண்மைகளை யோசிக்கையில் பிரணவதாரகமே காசியில் சிவன் உபதேசிக்கின்றாரென்றும், அந்தவாசகத்துக்கு வாச்சியராயுள்ளவர் அந்தச் சிவபரஞ்சுடரேயென்றும் வித்வான்கள் நிருத்திடுவார்கள் இவைகளையறியாது குலைக்கின்றவர்களுக்கு அவர்கள் குலைப்படங்க வாய்மேலடிப்பது அவசியமாகையால், நம்முடிச்சூளாமணி குறைத்தபாகத்தை யிங்கேவருவித்து ஸமாதானமுரைப்பாம். அம்முடிச்சூளாமணியினுடைய பிரஸங்கத்தில், "అవిముక్తేశవక్షేత్రే సర్వేషాంముక్తిసిద్ధయే। అహంసన్నిహితస్తత్ర పాషాణప్రతిమాదిషు। క్షేత్రేస్మిన్యోర్చయేద్భక్త్యా మంత్రేణానేనమాంశివా। బ్రహ్మహత్యాదిపాపేభ్యో మోక్షయిష్యామిమాశుచ" என்னும் வசனத்தை யெழுதி, (உன்னுடைய காசியில் யாவருக்கும் முத்தியைக் கொடுக்கும்படி ஆர்ச்சாரூபமா யெழுந்தருளியிருக்கிறநான் பக்தியுடன் யார் என்னைப்பூசிக்கின்றார்களோ, அவர்களுடைய பிரஹ்மத்திமுதலிய பாவங்களினின்றும் அவர்களை விடுவித்து மோக்ஷமுண்டாகும்படிச் செய்கிறேன் ஓய சிவனே! நீ பிரஹ்மத்தியைக்குறித்துப் பயப்படாதே யென்று ஸ்ரீ ராமமூர்த்தி சிவனுக்கு அபயப்பிரதானம் பண்ணினார்) என்று வியாக்கியானஞ்செய்துமுடித்தனர். ஷெவசனத்தில் (பிரஹ்மத்தியைக் குறித்து நீபயப்படாதே) என்று சிவனைப்பார்த்து இராமன் சொன்னதற்கு ஆதாரமெங்கே? நம்முதலியார் அறியா

என னு ம

மையே ஆதரவாயினறதுபோலும. அநத வசனததில உன்னுடைய காசியில என்று சிவனைபபாரதது விஷ்ணு சொன்னதாகவெளிபபடுகினறது. இபபடியே ([illegible] [illegible]) என்றுவிஷ்ணுவைபபாரததுச சிவனகூறிய வசனததில என்னுடையகாசியில என்று அசசிவன சொனனதாகவெளிபபடுகினறது இருவாவசனஙகளாலும (காசிக்ஷேததிரம) சிவனுககே உரியதென்றும, அஙகே விஷ்ணுவுககுண்டான ஸமபநதம சிவனையுபாசிககும பொருட்டான ஆதிஸமபநதமென்றும, அநதசசிவனுககுண்டான ஸமபநதம உபாஸ்ராகி ஸாவருககும அநுககிரகிபபதறகான அநாதிஸமபநதமென்றும ஆனமேரா விவேகிககததககதாயிருககினறது. காசியைப பிரஸதாபிககுநதோறுங் கஙகையையும, விசுவநாதரையும, விசாலாட்சியாரையுமே ஸமஸதநூலகளும் பிரஸிததி பாராட்டுகினறனவனறி விஷ்ணுவாதிகளைமறநதுஙகூறிறறில. இஙஙனமாக, அநதககாசிக்ஷேததிரததிலவிஷ்ணுமஹிமையை நாட்டமுயலுமடடிகளுககு எனனபதிலசொலலலாம? விஷ்ணு உபாசகராயினமையால, சிவோஹமபாவிககுந தனமையைக கடைப்பிடிதது, உபாஸயதாமததை அவரிடமாரோபணஞசெயது, அவரோயாவுஞசெயயவலலாரொன்று வைதிகநூலகள கூறுவதிலுமபாதகமிலலை. இநதரஹஸயநதேராமல விஷ்ணுவுககே காசியில ஸவதநதிராதிகயமுணடென்று கூறுவது கேவலம மூடததனமாயமுடியும. சிவன உபாசகனும, விஷ்ணு உபாஸ்யனுமாகட்டுமேயெனின, காசியில விஷ்ணு உபாஸ்யனாகமாட்டான அவன் அந்தககாசியில ஆகநதுகமாகவேயனறி ஸஹஜமாக வாஸஸதானததை யடையாமையால. ஆகநதுகமாக வெயதினும அநந்தரமுபாஸயதவ முண்டாகட்டுமேயெனின, அதுவுஙகூடாது வாததமானகாலமாகிய இபபோது அனுபவததில அவவிடததில சிவனுககேஉபாஸ்யதவம பிரதயட்சமாகக் கடிததிருககையால. ஜாபால

பிருஹஜ்ஜாபாலாதி அநேக வுபநிஷத்துக்களாலும், காசிகண்டமுதலிய புராணங்களாலும் ஸ்ரீ சிவபெருமானுக்கே ஸர்வோபாஸ்யத்வங் காசியில் பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருத்தலுக்குமாறாகவும், யாஜ்ஞவல்க்யஸம்வாதத்தாற் றீமானிக்கப்பட்ட சிவோபாஸ்யத்துக்குப் பாஹ்யமாகவும் விஷ்ணுவுக்குக் காசியில் உபாஸ்யத்வமநாட்ட முயன்று, உபாசகனாகிய அந்தவிஷ்ணுவுக்கு இராவணனைக்கொன்ற ஹத்தியுண்டாகவில்லையென்று கத்தியழியுங்கலதிகள் வாதங் காற்கடை கொண்டொதுக்கத்தக்கதாய்முடிந்தது. இவைகளைக்கூறாது யோசியாமல், அம்முடிச்சூாமுதலி யென்பவர் பாகவதம், பதுமம், பிரயாகைமாஹாத்மியம் இவைகளில் சிவனுக்கு ஹத்திவந்ததென்றும், அதை விஷ்ணு போக்கினானென்றும், சிவன் இராமநாமத்தைஸ்மரித்துக்கொண்டிருப்பதோடு பார்வதிக்கு உபதேசித்துக்கொண்டிருக்கின்றானென்றுஞ் சொல்லப்பட்டிருப்பதாகச்சிலகற்பிதவசனங்களைக்காட்டியுமுன்னர். அவை யுக்தியநுபவங்களுக்கு விரோதமான அவைதிகங்களாயினமை மேல் வியவஸ்தையுண்டாகச் செய்த சர்ச்சையால் யாவருக்கும் விளங்குமாகையால், அவைகளை யாம் கவனிப்பதவசியமன்று

இதுநிற்க, இருசமயவிளக்கம் என்னுஞ் சுவடியில் சிவன் பிரஹ்மஹத்திநிவிர்த்தியின்பொருட்டுக் காசியை யடைந்தானென்றும், அது கைகூடி விட்டதால், அந்தக்காசியைத் தனக்குக் கொடுத்துவிடும்படி விஷ்ணுவைக் கேட்டானென்றும், அப்படியே விஷ்ணுவானவர் தன்னுடைய காசியைச் சிவனுக்குக் கொடுத்துவிட்டுத் தான் பிரயாகையிற் குடியேறிவிட்டாரென்றும் ஓர் முதேவிமகன் எழுதியிருக்கின்றனன். ([illegible]) என்று விஷ்ணுவும், ([illegible]) என்று சிவனுங் காசியைப் பிரஸ்தாபித்த சுருதி வசனங்களை அந்த மட்டிமகன் ஓராறு

எனனும

ரு காலததுங கண்டுங்கேடடு மிராதவனுகையால, வீண புலம்பலகளுக கிடமுணடாசசுது இவனைபபோலவே இன்னுஞ்சிலரூடாகளுமபலவாறுபுலமபிச்சிவனுககுப பிரஹமததிவநததென்றும, இராமனுககுஹததிவரவிலலையென்றும பரிஹரிததுககொளள வழிதேடுவதுணடாகையால, அவாகளககதையடககுமபொருடடு இனனுங கொஞசமுனைசெயவாம அவாகளிலயாவனொழுதுவதும எழுதினவா முகததிற காறியுமிழததககதா யிருககுமன்றி வேறிலலை. (கதயததிரயம, ரஹஸயததிரயம, ததவததிரயம) என்னும பெயாகளால வெளிபபடடிருககும தாதசசுவடிகளில அடியுணடுபோன யுகதிகளும, உதையுணடுபோன ஆாததஙகளும, சிதைவுணடு போன சிாததிகளுமே சேரககபபடடிருககின்றன. அவறறைக காலும அரையுமாககக கறறு வெளிபபடட நமமுடிசசூாத தாதாதாம வெளியிடடிருககும (திருபபலலாணடு வியாகயானம-சு.ரேசவிஜயம - லிஙகமதககணடநம) இதயாதி மாலபபிரபநதஙகளில சொன்னதையே திருபபித்திருபபிச சொலலிய பககஙகளை நிரபபியிருககின்றனா ஒரு சுவடியிலவந்ததையே மறறொருசுவடியிலும, அபபடியே பலசுவடிகளிலும ஸநதாபபமின்றிவருவிததது எழுதி வெளியிடுவதால எனனபிரயோஜனம? அவா வெளியிடுஞசுவடிகளுககுபபோகணமாததிரம வேறுவேறாயிருபபனவன்றி விஷயஙகளும பிரமாணஙகளும,யுகதிகளுமொன்றாகவேயிருககின்றன இநதசசுவடிகளைக கணடிககத தொடஙகுஙகால, எமமுடைய கணடநநூலகளில யாமுஞசொனனதையே சொலலி வீணகாலம போககுவதாக முடிவதில, எமககு அதிக வெறுபபையே யுண்டு பண்ணுகின்றது பதிலசொலலாவிடடாலும பாமராகளபிரமிககவிட முணடாவதால, ஒருவாறுபரிகரிககவேணடியுமிருககின்றது. அபபடியாம பரிஹரிபபதிலும அவரைபபோல புனாயுகதிசளைசசொலலிககொணடு காலஙகழிபபதிலலை. மிகுநதபிரயாஸதது

டன் பிரமாணங்களையும், யுக்திகளையுந்தேடி ஒருநூலுக்கும் மற்றொருநூல் விசேஷம் பெற்றிருக்கிறதென்று யாவரும் பிரஸ்தாபித்து மகிழுமாறு ஒவ்வொரு நூலையுஞ் செய்து முடித்து வருகின்றோம். இந்தவுண்மைமுடிவை மேற்கொண்டொழுகுந்துணிவால், நம்முடிச்சூராளியின்று மற்றை முடிவுகளையும் விசாரித்துப் பரிஷ்காரப் படுத்துவாம்.

வேதங்களில் நாராயணனைப் பிரஸ்தாபித்துப் பாபரஹிதனென்றும், கிழத்தனமில்லாதவனென்றும், சாவில்லாதவனென்றும், இன்னும் பலகல்யாணகுணங்களுடையவனென்றுஞ் சொல்லியிருப்பதோடு "[illegible]" என்றும் பதத்தையுடைய சுருதியில் பிரகிருதியாகிய விருக்ஷத்தின் பலத்தை நாராயணன் புசிக்கமாட்டானென்று சொல்லியிருப்பதாகவும் பிரஸங்கித்து, இப்படிப்பட்ட நாராயணனுக்குப் பிரஹ்மத்வ பரககாரணமில்லையென்று தாபித்துக்கொண்டனர். இவ்வேழைமதிக்கு யாம் எத்தனை தரந்தான் விசனப்படுவது? நாராயணர் பாபகர்மகாரணமாகவேயன்றோ மீன்-பன்றி முதலிய இழிந்த ஜன்மங்களைச் சாபத்தாலெய்தியழிந்தனர்? நாராயணருக்குக் கிழத்தனமில்லாதபோது அவருக்கு நரையுண்டாவதெங்ஙனம்? நாராயணருடைய வெள்ளைமயிரொன்று பலராமனாகப் பிறந்ததாகக் கூறும் பாரதத்தை எங்கேகிழித்தெறிவது? சிவன் பிரஹ்மவிஷ்ணுக்களுடைய தலைமாலைகளைப் பூண்டிருக்கின்றானென்றும், விஷ்ணுவானவர் ஜந்மங்கடோறுஞ் செத்துச்செத்து அலக்கணுற்றாரென்றும் வைதிகநூல்கள் கூறுவதற்கென்ன சமாதானந்தேடுவது? இவற்றைமறைக்கமுடியாதாகையால், நாராயணருக்குக் கூறிய யாவும் உபசாரமென்றறியத்தக்கது. அவ... க்குக் கூறியபடியே வஸிஷ்டபராசரவியாஸாதிகளுக்... கூறப்பட்டிருத்தலால் நம்முடிச்சூர் முதலியார் ந... ...ருக்குத் தேடிவைத்த நலப்பாடு சீர்குலைந்துவிட்ட... ...தவஸமு

எனனும

ஹத்தில ஒவவொரு தேவதைககு மொவவோா வியாதியுணடென்று கேடகப்படட படியே அவாகளிலொருவராகிய நாராயணருககுத தலைநோயுணடென்று கேடகபபடுகையாலும அநதநாராயணா பாபகாமமிலலாத பரிசுததமுடையவரெனபது அடிபடடுப போயவிட்டது. விஷ்ணுவுககுததலைநோயுணடெனனுமுணமையைப புரடடாசி மாசஙகளில பெருமாளகோயிலகளில நடநதிவரும ஆசாரததைக கொணடேயறியலாம

இனி அமமுதேவிமுதலியாா காடடிய (த்வா ஸுபர்ணா) என்னுஞசுருதியைககொஞசம பரியாலோசிபபாம இநதசசுருதியில பிரகிருதி யெனகிற விருட்சததில ஜீவாதமா பரமாதமாவெனனு மிரணடு படசிகள வசிககினறனவெனவும், அவறறுள ஒருபடசி அநத விருடசததின பலனாகிய நலவினை தீவினைகளை அனுபவிககிறதெனவும, மறறொனறு தான அனுபவியாமல சாட்சியா யிருநது கொண்டு அதை நுகருமபடிச்செயகினறதெனவுஞசொலலபபடடிருககினறது இநதவசனததில பரமாதமசபத மாததிரமேயனறி நாராயணசபதமாவது, அதனபரியாய சபதமாவது கிடையாது பரமாதமசபதததுககு ஸ்ரீசிவ பெருமானே விஷயமாயுளளவா எனபதை மேலேடததில ஜகதகாரணதவ நிரூபணஞ செயத ஸநதாபபததிற செவவனே விளககியிருககினறோ மாகையாலும, அபபடியே விஷ்ணுவைப பரமாதமாவலலவெனறு ஸதாபித்திருக்கின்றோ மாகையாலும இஙகே அதிகமாக விஸதரிககமனமிலலை. வாசுதேவராகிய நாராயணரையே பிரகிருதியென்று அறிநதபினனா அவா பிரகிருதியைக கடந்தவரென்றும, அவா பிரகிருதியாகிய விருட்சததினபலனை நுகரமாட்டாரெனறுஞ சொலலுவதற்கு அவகாசமேயிலலை. இபபடிபபடட ஸஹேதுக்களால நாராயணருடையஅமஸமாகிய தசரதன சேயககுப பிரஹம

த்தியுண்டாகவில்லையென்று தலை யுடைத்துக் கொண்டு சண்டைக்குவரும் வெறித்தர்த்தா கொண்டாட்டம் எங் கே தலையெடுக்கும் ?

நம்முதலியாரவர்கள் இன்னுமொரு விசித்திரம் பகர்ந்தனர். அதாவது, கற்புடையஸ்திரீயை யிச்சித்தவனைக்கொல்லும்படி நீதிநூல் சொல்லுகிறபடியால், அந்தப்படிக்கே லோகமாதாவை விபரீதபுத்தி பண்ணினவனைத் தங்கள் இராமமூர்த்தி கொன்றொன்றும், அதனால் அவருக்கு ஹத்திவரக்காரணமில்லையென்றும் பிரஸங்கித்துத்திருப்தியடைந்திருப்பதேயாம். இதற்கு நம்முதலியார் தேடிக்கொண்ட பிரமாணம் (கற்புடைய மெல்லியலா மேவுமயலோர்) எனவும், (கண்டவுடனே பின்னையெண்ணாது கண்டித்தல் கருணைமறுநீதி) எனவும் போந்தவைகளேயாம். இவற்றுள், கற்புடைய மங்கையரை வலியப்புணர்ந்தவர் தண்டத்துக்குரியரென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது இராவணன் சீதையை வலிந்துகொண்டுபோனதேயன்றி வலியப்புணர்ந்ததின்று ஜலந்தரனுடைய தாம்பத்தினியை வலியப்புணர்ந்து வஞ்சித்த மஹாபாபியை என்ன செய்யவேண்டியது? இவ்விருவரில் யார் மேலானவர்கள்? ஜலந்தரன் பெண்டாகிய பிருந்தையைக் கற்பழித்த பாவங் காரணமாகவே யன்றோ சீதையாகிய பெண்ணை இராமன் பறிகொடுத்தது? (முற்பகல்செய்தால் பிற்பகல் விளையும்) என்ற நீதிவாக்கியப்படி இராமன் பெண்டை இராவணன் அபஹரித்தது பிருந்தையை விஷ்ணு வபஹரித்த தோஷத்துக்கு அதிகமாகமாட்டாது. இராவணன் தன்னுடைய பாபத்துக்காகச் சிட்சிக்கப்பட்டு அப்போதே புனிதனாய்விட்டான். பிருந்தையினதுமோஹத்தால் இன்றுங் காமுகனாய் வெறிகொண்டு (பிருந்தாவனலோலன்) என்னும் பெயரையும் பூண்டு விஷ்ணுவலக்கணுற்றுத் திரிதல் பிரமாணஸித்தமாதலறியாது அநியாயமாக நம்முடிச்சூர் முதலியார் இராவணனைத் தூஷித்

து எனனவாரிககொணடார? இனனுமவிசாரிககில, இராமன இராவணனைககொன்றது கறபுடைய ஸ்திரீயைககவரந்தானெனனுங கருததுபபறறியலல. தனனுடைய பெண்டை அபஹரிததுககொணடுபோன துவேஷமே காரணம. இது ஸாவபாமராஜனஙகளுககு முளள சுபாவதாமம. இலடசுமணனிடததில விபரீதபுததிபண்ணி, அவனை மனஸ்தாபததுககுளளாககச செயத மஹிமையுடையவா தஙகள சீதாபிராடடியாரெனறறிநதபின்னாகமமுடிசசூராருககும, அவருடைய குஞசுகளுககும அநத ஸீதையைப பிருநதைககுமுனன ரொநதவிதததிற முன ஸமாதானஙகூற நாவெழுமோ தெரியவிலலை இப்படி விசாரிககுமபோது பிருநதையைக கறபழிதத விஷ்ணுவினது யோகயதைககுமுனனாச சீதையை விபரீதபுததிபணணின தசககிரீவன யோகயதை எததனைமடஙகு மேலாயிருககலாமெனபதை ஒவவொரு புததிமானகளும விசாரியாமற போகாாகள. பிருநதையினது கணவன சிவனாற் கொலலபபட்டொழிநதானகையால, அநதப பிருநதையைக கறபழிதத விஷ்ணுவுககு உயிா தபபியதனறி அவனுயிரோடிருநதிருபபனுகில இராவணன கதியை விஷ்ணுவபபோதே அடைநதிருபபதிலுந தபபாது. இவவளவு ஹேயஙகளுக கிடஞசெயவதாகிய விஷ்ணு மஹிமையைப பெரிசாக வெணணிககொணடு இராமனுககு வநத பிரஹ்மத்தியை மறைககததேடுவது எநத விததததிற் பாாததாலும முடியாது! முடியாது!!

மேல, பிராம்ஹணனுயிருநதாலும வாசுதேவனைப பரனெனறறியாமையால இராவணன கழுதை ஜநமததையுடையவனுககச சாஸ்திரமுகததாலெணணப்படுகிறனென்று ஓா வசனததைப பிரஸதாபிதது, அநதககழுதையைககொனறதற்காக இராமனுககு ஹததி வரமாடடாதென்று நமமவணனாரககழுதையாகிய முடிசசூாமுதலி

யாரா கததிமகிழநதனா இராவணனை விஷ்ணுத்வேஷியா ஞலனறே அவனைத தூஷிககலாம? அவன சிவபகதி யு டைமையும, விஷ்ணுதவேஷமினமையுங கொண்டிருந் தானகையால அவனிடமொருதூஷணமுமேமறு. அவ னைபபோலவே இராமனுககுஞ சிவபகதியுடைமையும, விஷ்ணுதவேஷமினமையும வானமீகததிற கேட்கப்படு கையால, அவனைததூஷிபபவாகள இராமனையுந தூஷி ககவேணடியது இராமனுககு விஷ்ணுபகதியும, சிவத் வேஷமினமையுங்கொணடாலோவெனின, அகஸதிய ரால விரஜாதீக்ஷையடைநது சிவனையுபாசிதது ஸாவ ஸிததிகளும பெறறானெனறது முதலிய சைவலட சணம இராமனிடங்கேடகபபடடபடி வைஷணவ லட் சணமொனறுங கேடகப்படாமையால, இராமனை விஷ ணுபகதனெனறு கூறுதல கூடாது விஷ்ணுவே இராம னுகையாலும அதுபொருநதாது இராமனுடைய பஸம ருதராக்ஷ தாரணமும, சிவபஞசாக்ஷரததியான விசிட் டமும, ஜடாகலாபமும, மரவுரியாடையும அவன சை வவேடததானெனபதைச சாதிததலால, அவறறிறகுவே றன தாமாரோபணம அவனிடஞ செயதல கூடாது. இநதபபரியாலோசனையால, எநதவிததததாலும இராமன இராவணனைபபோல சிவபகதனுயிருததலும, இராவணன இராமனைபபோல சிவபகதனுயிருததலுந திணணம. இத னுல, இராவணனிடந தூறறுநதூஷணம இராமனிடத திலு மேறுமெனறெணணி வாளா கிடககவேணடியதே விவேகிகள மரபாகும. இதுகாறுஞசெயதவிசாரம அம முடிசசூராளி காட்டிய முண்டைவாசகததை அங்கீகரித் தாலுந தோஷமுணடாகாமையைககாட்டவேயன்றிவே றில்லை. அநதவாககியநதானெனன சுருதியா? அலலது ஸ் மிருதியா? ஏதோ அவாநதரகறபனு வாககியமாகையால, அது விசேஷப்பிரமாணமாகத தலைககட்டமாட்டாது. ஸமஸ்தவேதவேதாநதஙகளிலும பரனுக நிசசயிககபப

என னும ட்டவா ஸ்ரீருத்ரஸூாததியே யெனபதை மேலிடஙகளில யாமபிரகாசபபடுததியுளளேமாகையால, நாராயணனே யேவேதஙகளிலபராகவறியவேணடியதுஎனபதறகாதாரமாக நமமுடிசசூராளிதேடிககொணடவாககியாததம நிலைககமாட்டாது. எஙஙனமெனின, அநதவாககியததில (వాసుదేవస్సర్వమితి)என னுமபிரயோகமேயிருததலால, அதிலவாசுதேவனே பரனெனறறியவேணடியது எனபதறகுபபதமேது? வேதமபடிததறகுபபிரயோஜனமவாசுதேவனை அறியவேணடியது எனபது மட்டுமே கிரகிததது, அஙஙனங கிரகிககுமிடததுமப பரமபொருளெனறு கிரகியாமலசேதனாகளில விசிட்டமுடையானெனறு கிரகிதது, அவனையேசிவோபாசனைககுச சானறுககணடுவழிபடாதவாகளகழுதைகளெனறறியததகக தெனபதேயாவருங கொளளததகக* துணிவாகையால, அநத வாககியததை ஆதாரவாககொணடு இராவணனுககுக கழுதைஜனமததைத தாபிககமுயலு நமமுடிசசூா முதலியாருடைய ஜனமமே கழுதை ஜனமமெனறறியததககது இராவணன கழுதையலலவெனறேறபட்ட மேலநியாயததால, பிராஹமணனாகிய இராவணனைக கொனறதறகு இராமனஹததிககுளளாகவிலலையெனறு வெறிகொணடு குலைககு நாயகளை இமமட்டில விடாமலினனுஙகொஞசநதுரததியடிப்பாம

எங்ஙனமெனின, சைவாகள் வேதாதிகளுககுத தப்பர்ததஞசெயது காலம் போககுகிறாககளெனறு பிரஸ்தாபிதது, அவர்களை தபபிததததைக காட்டவேணடி இராமாயணத்தில (అత్యపూర్వమ్మహాదేవః ప్రసాదమకరోత్ప్రభుః) என்ற வசனத்தை யெடுததுப்பிரஸஙகிதது நமமுடிசசூர்த்தாதர் தமது விவேகததைக கொஞசம வெளியாககிக் கொணடனர். இநதவசனததுககுப் (பூாவமிவவிடததில பிரபுவாகிய மஹாதேவா எனககுப பிரஸாதம பணணினா) எனறு சிவபரமாக அர்ததஞ சொலவது அயுக்தமென்று சாதிப்ப

தேனம்முதலியாரபிமதமாகும். இவவுணமை, இராவ
ணவதாரநதரமுணடான ஹததி தொலையும பொருட்
டுச சிவன பிரஸாதிததகதயே அணடு இராமனசொல
லிய தெனின, (பூாவம) எனகிறபதததுககுப பிரயோ
ஜனம யாது எனவும, இராவணனைக கொலலுவதற்கு
முனனா ஹததியுணடானவிதம யாது எனவும, அவ
சடாவியதால விளஙகும. இபபடி மறுததுவிட்டுப (பூா
வமிவவிடததில எனககு கருணை பிரஸாதம பணணினன) என
று சீதையுடன இராமன சொனனதாகப பொருளுரைக்
கவேணடியதே உசிதமென்று காட்டி, (மஹத) என்ப
து சலமும், (மஹாதேவன) எனபது வருணனுமாகக
கொளளததகக அாததததையும விளககிச சைவாகளு
டைய தபமையும, தமமுடைய வொபமையும பிரகாசப
படுததிவிடடனா (கூரேசவிஜயம) எனனுஞ சுவடியி
லும இபபடியே அமூநிருபபதைபபிரஸதாபிதது " சிவா
திககியாததநாவளி முதற்பாகததில (ருரு) வது பககததில
ஸ்ரீகநதரசிவாசாரியஸ்வாமிகள இனிது கணடிததிருபப
தேபோதுமாயினும யாமுஙகொஞசமீணடுப பரிகரிததி
டுவாம இராமன பிரஹமததி நிவாததியினபொருட்டு
மாததிரநதானே சிவாராதனம பணணினன ? எபபோ
துஞ சிவபூஜை செயகிறவனெனறறிக உததரராமா
யணம, போதாயனராமாயணமென்னுமிவைகளில இரா
மன அசுவமேதஞசெயது சிவனை ஆராதிததானெனறு
சொலலபபட்டிருககினறது. இனனும, இராமனுடைய
சைவதாமம (இராமாயணதாதபாயஸஙகரஹம) எனனுங கிர
நததாலும விளஙகும. இவவாறு பலபடியாலுஞ சிவ
பூசைககுரியவனாய விளஙகும இராமன தனது ஹததி
தொலைய வேணடிச் சிவனை ஆராதித்தானெனனறல நம
முடிச்சூராளிககு ஆசசரியமாய விட்டதலலவா? (பாத்
மததில) இராமன ஜானகியைக காட்டிற பறிகொடுதது
விட்டு அலைநது கொணடிருககையில, அவனிடஙகருணை

என னு ம

சுரநதவராகிய அகஸதியபகவான அவனைத் தெளிவிகக வேணடித ததவோபதேசஞசெயது, மேலவிரஜாதீகைஷயால ஸமஸகாரமுஞசெயது சிவபூஜை யெழுநதருளப பணணிக கொடுததாரெனவும, அவவநுககிரகததையடைநது சிவபூஜையிற சிறநதவனாகிய இராமனுககுச்சிவபெருமான வெளிபபடடுப பாசுபதம எனனும அஸதரமும, சீதையை அடையும வரமுமபிரஸாதிதது அநதாததானமாயின ரெனவுஞ சொலலியிருததறகு நமமுதலியாரெனனசொலவாரோ தெரியாது. இநதவுணமையையேயனறோ சீதையைப பாரதது இராமன சொனனது? இநத ஸநதாபபததில (பூரவம) எனகிறபதம விரோதிககுமோ, விரோதியாதோ நமமுதலியார கொஞசம யோசிககட்டும. அவர செததபிணமாகி வெநததும வேகாததுமாகச் சுடடுவிடபபட்டமையால, அவர்குஞசுகளாவது யோசிததுப பதிலசொலலடடும. ஹே ஸீதா! உனனைப பறிகொடுதது அழுதுகொணடிருநத எனமனககலககந தீருமபடிப பூரவமிவவிடததில பிரபுவாகிய மஹாதேவர எனககுபபிரஸாதம பணணினார என்று இராமன பிரஸதாபிததவுணமையே வானமீகததிற படிககபபடட தறியாதுவீணஸ்வபனங கொண்டு வெறிமுணடை யொதது நமமுடிசசூராளி புலமபியதை யாவரோவொபபுவாரகள்?

நமமுடிச்சூர்முதலியார தனனோடேதொலையாமல கோவிநதராஜன எனபவனுந தனனைபபோலவே ஸ்ரீமத ராமாயணத்துக்குத தான்செயத வியாகயானததில (பூரவம்) என்கிற பதததைக கடடிக்கொண்டழுதாரென்று சாட்சிகொண்டுவந்தனர் வேண்டுமானால அநதஸாக்ஷிக்கும நமமுதலியாருக்குக்கிடைதத பஹுமானததிற பாதி பகிரநது கொடுககத தீரமானிககிறோம். அதனால் ஸநதுஷ்டியடைந்து போகடடும. ஐயையோ! வருணன் பிரஸாதிததானென்று சொல்வதற்கு (மஹா

தேவ)சப்தத்தைககாட்டிலும வானமீகிபகவானுககுவே றுசபதஙகிடையாமற போசசுதலலவா?மஹாதேவருடி நாமம ஸ்ரீசிவபெருமானுககே யனறி வருணனமுதலிய போககு யாணடுங கேடசபபடாமையாலும, வருண னை மஹாதேவனெனறும, பிரபுவெனறும, பிரஸாதித் தாரெனறுஞ் சொலல இராமனுககும, வானமீகிககும் நாவெழமாட்டா தாகையாலும, வருணன எனபதறகு அநேகபிரதிபதஙகள அமரகோசாதிகளிற கேட்கப படு கையாலும,இராமன்வருணனைககோபிதது அவனபேரில் சஸ்திரநதொடுகக யததனிததபோது அவவருணன இ ராமனைச சரணடைநது உயிர தபபினுனெனறு அவ விராமாயணததிலேதானேபடிககபபட்டமையாலும் நம் முடிசசூராளிகுறைதததை ஞாளிகுறைப்பாகவேஓதுசக லாயிறறு. இபபடி நமமுதலியார பரிகாரமெலலாம பல் லை யிளிததுககொண்டமையால, இராமன பிரஹ்மததி நிவிாததியினபொருட்டுச சிவாராதானம பண்ணினுனெ னபது பசுமரததாணி யறைநதாறபோல நாட்டபப ட்டது.

இது நிறக, இராமன் பூசிததலிஙகம் இராமலிங்க மானுல சிவலிஙகம எனபதறகு எனனபொரு ளென்று ம, இராமனைபபோலவே நரசிஙகன–பலராமன்–கிருஷ் ணனிதயாதியாகளுஞ சில இராக்ஷஸவீரானைககொன றதறகு அவாகளடநதஹததியைபபோககிய லிஙகஙக ள யாவை யெனறுங கடாவி நமமுடிசசூராா திருபதி யடைந்தனா.இலககணநூ லறியாதவேழையாகையால, சிவலிஙகததுககுப பொருள வினவினா. சிவலிஙகமென முல சிவன பூசிததலிஙகம எனறு பொருளுண்டாவதா க அவா கொணடு குறைததனா. (சிவலிஙகம) எனபதை ஏகாதசிவிரதம எனபது போலவும், (இராமலிஙகம) என் பதை ஸீதாராமன் எனபது போலவும அறியத்தக்கது. பனறி, மீன, ஆமை இதயாதிஅவதாரஙகள கேவலமதி

என னு ம
வான்மீகிபகவான் அவைகளுக்கு விரோதமுண்டாகாத வாறு தமது காவியத்தைச செயது முடிததனா. இவ்வி ஷயததை யிவ்வளவிலே முடிதது, மேலவிஷயத்தைத தொடஙகிய பரிஷ்காரப்படுத துவாம.

நரசிங்கமூாததியைச சிவன சரபமாக வநது சிட சித்தாரொனபதும, சிவன திரிபுரஸமஹாரஞ செயதா ரொன்பதும, மாாககணடேயருககுச சிவன சிரஞசீவி படடங கொடுததாரொன்பதும பொயயெனறு பேசி முடித்துப பாஞசுரன சணடையில, தஙகணமயிரவதா ரமூாததியாகிய கிருஷணனுககுப பயநது சிவன ஓடிப போய விட்டதொனறே மெயயெனறு நமமுடிசசூாமுத லியாா பிரஸஙகஞ செயது மாழகினா இவறறுள நர சிஙகவததததைச சிவபாரமயப பிரதரிசினில (சஉ) வது பககததிலும, சிவாதிகயரதநாவளி (உ) வது பாகததில (கூ௫) வது பககததிலும விஸ்தரிததிருககினறோம. திரி புரதகன விஷயததையும, மாாககணடேயா விஷயததை யும ஷை ரதநாவளியில முறையே (அ௲) வது பககததி லும், (கசஎ)வது பககததிலும அதிகமாகப பிரவசனம பணணி யிருககினறோம. பாஞசுர விருததாநததை ஷை சிவபாரமயப பிரதரிசினியில (அஉ) வது பககததிற செவ்வையாகப பரிஷகரிததிருககினறோம. யாம நூதன மாக வொனறுஞ சொலலவேணடியதிலலை. இனி, நம முடிசசூாப பாஷண்டிககுப புத்தியுண்டாகும் பொருட டுப பினவிஷயஙகளை யோசிபபதே அவசியமாயிறறு

ஸ்ரீசிவபெருமான் தேவாகளைரகூஷிககுமபொருட்டுஅந நியஸாத்தியமாகாத காளகூடபககூணஞசெயதருளிய வி ஷயத்தில நமமுடிசசூா முதலியாா தமது ஞாளிகுணைப பைக்காட்டிமகிழநதிருககின்றனா.எஙஙனமெனின, சிவ ன் விஷபானம்பண்ணினுரொன்பது அவருககுபபெருமை யாகமாட்டாதென்றும,அதைப்போனதககாகபபானமப

ணனுகிறவித்தர்களுக்குப் பெருமையுண்டானாலன்றோ சிவனுக்கும் பெருமையுண்டாகுமென்றும், விஷந்தீண்டியுஞ்சாகாமலநேகர் பிழைத்திருக்கிறார்களாகையால், அப்படியே சிவனும் விஷத்தாற் கெடுதியடைந்திலனென்றும், பிரகலாதர் விஷத்தா லிறவாம லமுதுண்டவர்போற் களித்திருந்தாராகையால், அவரைக்காட்டிலுஞ் சிவனிடங்கண்ட வுசிதம் யாது என்றும், பூதகியினுடைய ஸ்தன்யபானத்தாலுண்டான விஷத்தைக்கடந்த கண்ணனிடத்துள்ள மகிமையில் சிவனிடத்தில் என்ன மஹிமை விசேஷமென்றுஞ் சில பேயுக்திகளைக்காட்டிக் கூரேசவிஜயத்திற்சொல்லியிருப்பதை அநுசரித்துச் சிவன் விஷபானம் பண்ணினனென்பது பொய்யென்றும், விஷ்ணுவே விஷபானம்பண்ணினனென்றும், அங்ஙனம் விஷ்ணு பானம்பண்ணிய சேஷத்தைச் சிவன் பானம்பண்ணத்தொடங்கி, அதற்கே முடியாமல் அச்சுதா-அநந்தா-கோவிந்தா என்னும் விஷ்ணுநாமங்களை யுச்சரித்துப் பிழைத்தானென்றுங் கதறியழுததேயாம்

இப்படித் துக்கங்கொண்டாடும் பாஷண்டிகள் கூற்றைக் கொஞ்சம் பரியாலோசிப்பாம். விஷத்தைப்போதைக்காகப் பானம்பண்ணுகிறார்கள் ஸித்தர்களென்று அவர்களே கூறினர். போதையென்பது மயக்கமாகையால், ஸித்தர்களை விஷமானது மயக்கி விகாரப்படுத்தியது கொஞ்சம் அதிகரித்தால் அதுவிபரீதமே செய்யும் அத்தகைய விகாரம் சிவனிடம் பயன் செய்யாது தம்முடைய போதைக்காகக் கொள்ளாமல் தேவர்களை ரட்சிக்கும்பொருட்டு விஷத்தைப் பானம்பண்ணிய சிவனார் தன்மை பரப்பிரயோஜனமாய் முடிந்தது. இதனால், ஸித்தர்களோடு சிவனாரையுவமைகூறியது செருப்படியுண்டு போயிற்று. விஷந்தீண்டப்பெற்றோர் அதனால் வருந்தி, அதுதீரவேண்டி மணிமந்திரௌஷதங்களைப்

என்னும்

பிரயோகித்துத் திருப்பிக்கொள்வர். சிவனை விஷம் வந்தடுத்து வருத்தியதின்று. அவர் வருந்தியதுமின்று பின்னரொரு சிகிச்சையை அவர் தேடியதுமின்று அதனாலவர் துக்கநிவிர்த்தியும், சுகப்பேறு மடைந்ததுமின்று விஷந் தீண்டப்பெற்றவர்கள் அது நிவாரணமாதற்குத் தேடும் உபகரணமாத்திரமாகவே அமைந்தனர். விஷந் தீண்டப்பெற்றபோர் மணியையும், மந்திரத்தையும், ஔஷதத்தையுந் தேடுமாபோல, விஷவேகத்தை யாற்று கிறிந்தோடிய தேவர்கள் சிவனை அடைக்கலம்புகுந்தார்கள். மணிமந்திர ஔஷதங்கள் சீவர்களுக்கு விஷநிவிர்த்தியைச் செய்வதுபோல, சிவன் தேவர்களுக்கு விஷநிவிர்த்தியைச் செய்தருளினர். இந்த விசாரத்தால் தலைக்கேறிய விஷத்தைத் திருப்பிக்கொள்ளுஞ் சீவர்கட்டன்மையைச் சிவனிடங்கூறவந்த தாதபிணங்களைத் தடிகொண்டடித்து ஓட்டவேண்டியதாயிற்று. பிரகலாதனைக் கொல்லவேண்டி இரணியன் பாம்புகளைக் கடிக்கவிட்டான். அவற்றால் விஷமேறி அவன் சாகாதிருந்தது விஷ்ணுவினுடைய அநுக்கிரகம். சிவனுக்குத் தீங்கிழைச்ச யார் முயன்று விஷத்தையுய்த்தார்கள்? யாருடைய அநுக்கிரகத்தால் அது அவருக்கு நிவிர்த்தியாயிற்று? பிரகலாதனுக்கு விஷ்ணு அநுக்கிரகித்ததுபோல, அவ்விஷ்ணுமுதலாகிய தேவர்களுக்கு அநுக்கிரகிக்க வேண்டி விஷத்தையுண்டருளிய சிவனாதன்மை அளவிட முடியாதாயிற்று. பூதகி விஷத்தைக் கண்ணன் கடந்தது தன்னுடைய க்ஷேமத்தின்பொருட்டு. கடல்விஷத்தைச் சிவன் கடந்தது லட்சுமி ஸரஸ்வதியென்பவர்களுடைய தாலிகணிலைத்தற்பொருட்டு. ஸ்வப்பிரயோஜனமாக விஷத்தைக்கடந்த கண்ணனைக்காட்டிலும் பரப்பிரயோஜனமாக விஷத்தைக்கடந்த சிவன் மஹிமை ஏற்றம்பெற்றது. ஸ்வப்பிரயோஜனமாகவேனும் விஷத்தைக்கடந்தது உசிதமெனின், அது சிவாநுக்ரஹ லப்தமெனவறிக. விஷ்

ணுவினுடைய வொவவொரு ஜநமஙகளிலுஞ சிவனுரிய ஙகபபணணுதலே உணமை நூறறுணி வாகையாலும, யுகதி யநுபவஙகளுககும அது பொருநதுகினறமையா லும பூதகியினுடைய விஷததைக கணணன கடநது ஸ்வதநதிரமாகமாட்டாது. (அரியினாநதவதாரசசெயல யாவு மரனசெயலாம) எனவும, (தரியாதனதிராமனுடன பரசுராமன சமாபொருத சதையுலகிற சாறறுவீரே) எனவுமவருமானறு ா திருவாககுகளானுமறிக. அனறியும, ஸித்தாகளேயும, விஷநதீண்டப்பெறறவாகளேயும், பிரகலாதனேயும வரு விதது, அவாகளைககாட்டிலுங கணணனிடதது என்ன வுசிதமெனறு அவாகேட்டபடியே திருபபிக கடாவுவா ாககும பதில சொலலடடும. இபபடி யாம் பரிகரிதது ஒவவொனறையுஙகழிததலால், நமமூதேவிமுதலியாருக்கு ஒருலாபமுந்தேறுமற்போயிறறு. இதனால், சிவபெருமான விஷபானமபண்ணிததேவாகளை ரகூதிததாரெனறு சிவனடியாாகள் கூறுஞ சிவோதகாஷம் பசுமரததாணி யறைநதாறபோல நாட்டபபட்டது.

இனி, விஷ்ணுவே விஷபானமபண்ணித தேவாகளை ரகூதிததாரெனவும, அவருணடு சேஷிதத வுச்சிஷ்டததையே சிவனுண்டாரெனவுங கணமயககேறிபபுலமபுமாபாஸததையுங காறகடைகொண்டொதுககியொழிபபாம சிவனே விஷமுண்டு தேவாகளைக காததாரெனவும, அஙஙனமுணடருளியபோது அநதவிஷங கண்டமட்டிலேதானே நினறுவிட்டமையால (நீலகணடா) என்னுநதிருநாமம அவருககு வேதாதிகளிறகேட்கபபடுகிறதெனவும, அது கண்டமட்டிலே நிலலாது காபபத்துட்சென்றுல் அஙகுளள சேதனுசேதனஙகள் யாவும் நாசத்தையடையுமெனவும வேதவிததுககளறிநதுரைபபா. அனறியும, (நீலகணடமானது) ஆத்மாககளுககு ஆபத்துநோநதகாலததில தானே ரகூதிககின்றவ னெனபதறகும்,

என்னும

தன்னையேயாவருஞ் சரணமடையவேண்டியதென்பதற்கும் ஹேதுவாகச் சிவபெருமானது சரித்திருக்குமடையாளங்களி லொன்றாகவும் பெரியோர் கூறுகின்றனர். இத்தகைய வுண்மைகளை மறைத்துவிட்டு விஷ்ணுவே விஷபானமபண்ணினானென்று கூறுவதை எந்த விதவான்களோ வொப்புவார்கள்? (ఈదృగ్వేగంచేతవ్యాప్తద్దిక్ భగోళ ముత్సర్పదగ్నిహాలాహలం। భీతాః ప్రజాః సురాస్సర్వేగీశ్వరాః అరక్షణాశ్రయం శంకరం) என்னும பாகவதவசனத்தால திக்குகளிலும், ஆகாசத்திலும, பூமியிலும பரந்து ஸஹிக்ககக்கூடாத வுபத்திரவத்தைச் செய்திருந்த காளகூடத்தினுக்கிரவேகத்தைக் கண்டு பயந்து ஒருவராலுங் காப்பாற்றமுடியாமற் கைவிடப்பட்டவர்களாயத் தங்கள்பிரபுக்களுட்படப்பிரஜைகள் பரமேசுவரனைச் சரணமடைந்தார்கள் என்று வெளிப்பட்டது. அங்ஙனஞ் சரணமடைந்தவர்கள் "న తేనిర్ద్రిజాః లోకపాల విరించి వైకుంఠసురేంద్రగమ్యం। జ్యోతిః పరంయత్రరజస్తమశ్చ సత్వంనయద్బ్రహ్మనిరస్తభేదం" என்று துதித்தார்களாகையால, அதனுண்மையையுங் கொஞ்சம் விரிப்பாம். (ஹேபரமசிவா! உனது ஜ்யோதியானது திக்பாலகர்கள் - பிரஹ்மா - விஷ்ணு - இந்திரன் முதலான யாவர்களாலும அடையக்கூடாதது. ஸத்வரஜஸ்தமோ குணரஹிதமாகவும், பேதரஹிதமாகவு முள்ளது) என்றுவெளிப்பட்டது. இவ்விரண்டு வசனங்களாலுஞ் சிவோத்கர்ஷமானது கண்டாகோஷமென முழங்குகையால், அப்பேதைகள் இனி நாக்கைப் பிடுங்கிக்கொண்டு சாகவேண்டியதைக்காட்டிலும வேறு கதிகாணோம.

மேலே கூறிய முதலவசனத்தில, பிரஜைகள் தங்கள் பிரபுக்களுட்படச் சிவனைச் சரணமடைந்தார்களென்று சொல்லப்பட்டமையால அந்தப்பிரபுக்களாவார் பிரஹ்மவிஷ்ணுவாதிகளென்றே அறியவேண்டியது. பிந்திய சுலோகத்தில் வைகுண்டநாதன் முதலியோருமடை

யக்கூடாத ஜ்யோதியா யுள்ளவனென்று சிவபெருமான் துதிக்கப்பட்டமையால், விஷவேகத்தா லிரிந்தோடிய அவர்கட்லாமையைக் கண்டே தேவர்களவ்வாறு கூறின ரென்று கொள்ளவேண்டியதாயிற்று. இதுநிற்க, விஷ்ணுமுதலினோ ரப்போது எங்கிருந்தார்கள்? சிவனெங்கே யிருந்தார்? தேவர்கள் ஸ்ரீகைலாசத்துக்குப்போய் முறையிட்டதாகக் கூரேசவிஜயக்காரனே ஒப்புக்கொண்டானாகையால், சிவன் அப்போது சமீபத்திலில்லையென்று ஏற்படுகின்றது விஷ்ணுவோவென்னின், “ఏవమామంత్ర్య భగవాన్ భవానీం విశ్వభావనః। తద్విషం జగ్ధుమారేభే ప్రభావజ్ఞోన్వమోదత। తతః కరతలీకృత్య వ్యాపీహాలాహలంవిషం। అభక్షయన్మహాదేవః కృపయాభూతభావనః। నిశామ్యకర్మ తచ్ఛంభోః దేవదేవస్యమీఢుషః। ప్రజాదాక్షాయణీబ్రహ్మా వైకుంఠశ్చ శశంసిరే” என்னும் பாகவதவசனத்தில் (ప్రజాదాక్షాయణీబ్రహ్మా వైకుంఠశ్చ శశంసిరే) என்ற பகுதியால் ஸமீபத்திலிருந்ததாகவே வெளிப்படுகின்றது. அன்றியும், எங்கும் வியாபித்துத் தகிக்கும் பிரபாவத்தைக் கொண்டிருந்த காளகூடத்தை மஹாதேவரானவர் ஸர்வபூதங்களிடத்தும் வைத்த கருணையால் தமது கைத்தலத்தில் வாங்கிப் பட்சணம்பண்ணினாரென்றும் அதனாற் பெறப்படுகின்றது ஸமீபத்திலிருந்தும் விஷ்ணுவாதிகள் அந்த விஷத்தை ஹரிக்கத்தக்க ஸாமர்த்தியரல்லாததுகொண்டே யன்றோ தூரத்திலிருந்த சிவனையே தேவர்கள் சரணம்புக நேரிட்டது? விஷ்ணுவானவர் சமீபத்திலிருந்து பட்டபாட்டையும், கெட்டகேட்டையுங் கொஞ்சம் விரிக்கின்றோம். பிரஹ்மாண்டபுராணத்தில் “తస్యః ష్ణురహంవాపి సర్వేవాసురపుంగవాః। నశక్నువంతో వైసోఢుం వేగమస్యత్ర శంకరాత్। విషేణో త్తిష్ఠమానేన కాలానలసమత్విషా। నిర్దగ్ధోరక్తగౌరాంగః కృతః కృష్ణోజనార్దనః” என்னும் வசனத்தால் அந்தவிஷத்தினுடைய வேகத்தைப் பரிபவதற்கு நானும், விஷ்ணுவும், ஸர்வமான தேவர்களும் ஸமர்த்தராகமாட்டோம்,

என்னும

சங்கரனைககாட்டிலும ஸமாததா வேறேயொருவருங் கிடையாது, அந்தவிஷமானது விாததியடைநது காலானலததைபபோ லெழுமபி ஜநாாததனராகிய விஷ்ணுவை இரகதமயமான செநநிறமாககிக கறுககசசெயது கிருஷணராககிவிட்டது எனறு பிரஹமதேவா சொனனதாக வெளிப்பட்டது வாயுபுராணததில, "ఠంకృష్ట్వారక్తకాలం ౧౦కృతంకృష్ణంజనార్దనం।భీతాస్సర్వేవయందేవ త్వామేవ శరణంగతాః" எனனும வசனததால விஷததால இரகதமடமான செநநிறநதோயநத ஜநார்ததனா கறுததுக கிருஷணராயவிடட பயஙகர வடிவததைப பாாதது நாஙகள ஸஹிககமாட்டாமல பயநது தேவரீரைச சரண மடைநதோம் என்று தேவாகள சிவபெருமானைப பாாததுச சொனனதாக வெளிபபடடது. இவவிரணடு வசனஙகளும சிவபுராணம, அலலது விஷ்ணுபுராணஙகளிற சோநதனவனறு இரணடுககும மததியஸதமான புராணஙகளிற சோநதனவாகையால, பாரபக்ஷஞசொலலமுடியாது. இவறறினுணமையால ஸமீபததிலிருநத விஷ்ணுவினுடைய கௌரவம வெளிபபடடது. இபபெருநதகையாரிடததிலோ பிரஜைகள முறையிடடுககொளவாாகள? காலிறறவைபபடடு இடறிவீழநதவனறவொருவனையோ மறறொருவன தனனுடைய தலையைக கழறறத தேடிககொளவான? காலகூடாகனியால பரிபூதராகி யோடியொளிககும விஷ்ணுவைநோககித தேவாகள சரணமடையவேணடிய அவசியமிலலையாகையால, அவர்கள சிவனையேதேடிச சரணமடைந்தார்கள் தேவரினத்திறசோந்து விஷ்ணுவுஞ சிவனை அடைககலம புகுநதாராகையால அவாகளை ரக்ஷிககவேண்டி அந்த விஷததைபபானம்பணணியருளியது சிவனாது பெருஙகருணையெனறு யாம்துணிவதேமரபு

இஙஙனமிறச, காகுத்தன, கடடுவாஙகதன, முசுகுநதன், தசரதன், அாஜுனனித்யாதியர்பால ஒவ்வோாகா

லததில தேவாகளசரணமடைநதாாகளாகையால, அப்ப
டியே சிவனபக்க லிபபோது சரண மடைநதாாகள, வி
ஷணுபக்கல சரணடையாததுகொண்டு விஷ்ணுவைக
காட்டிலும அநதககட்டுவாஙகதன முதலினே ருயாநத
வராகிறபோது வேண்டுமாயின, விஷ்ணுவைககாட்டிலு
ஞ சிவனுமுயாநதவராகட்டுமென்று ஒரு பேயுகதிசொ
ன்னுாகள எநதெநதககாரியஙகளை யாா யாரால முடித்
துககொளளவேணடுமோ, அந்தநதக காரியஙகளை அவ
ரவாகளால முடிததுககொளவாாகள. காருததனமுதலி
னோரும அவரவா சததிககுத தகக காரியஙகளையே செ
யவாாகள அபபடியே இநதிரன சததிககுத தக்கதும,
பிரமன சததிககுததககதும, விஷ்ணு சததிககுததககது
மாகிய காரியஙகளையே அவரவாகளுஞ செயயாநிறபா
ாகள விஷணுவாலாகததககதைப பிரமனும, பிரமனுலா
கததககதை இநதிரனும, இநதிரனுலாகததககதை மற
றையருஞ செயயமுடியாதாற்போலவே யன்றே சிவனு
லாகததககக காரியததைச சிவனைததவிர விஷ்ணுமுதலா
ா யாவராலுஞ செயயமுடியாது அனனியஸாததிய
மாசாத காரியஙகளைச சிவனொருவரே முடிககினறவரெ
னபதற்கு ஜலநதராநதக ஸிநதுராஸுர திரிபுரவிஜயப
பிரஸஙகஙகளே போதும. அன்றியும, மேலவசனஙகளி
ல (శిసర్వదుస్సర్వసహ్యవీర్యః) என்றும, (అరక్షమాణాశ్శరణంసదా
శివం) என்றும போநத பிரயோகஙகளால விஷ்ணுமுத
லான யாவராலுங கடக்கமுடியாதசக்தியை யுடையதெ
ன்று விஷத்தையும, அநத விஷ்ணுமுதலான யாவராலு
ங காப்பாறறமுடியாமல கைவிடபபட்டாாகளென்று பி
ரஜைகளையும பிரஸதாபித திருபபதால, சிவனைககாட
டிலும விஷாபஹாரஞ செயயததககவாகள வேறொரு
வருங கிடையாதெனபதும, அதைசசாதிபபதறகு அவ
ரொருவரையே சரண மடையவேண்டியதெனபதும,
அபபடியே தேவாகள் சரணமடைநதாாகளென்பதும,

என்னும
அஙஙனமடைநதது காகுததன முதலிஞேரை அவாக ளடைந்ததுபோலாகாதெனபதுஞ சாதிககபபடடது. இனனும யோசிககில, இரணியனைககொலலும பொருட்டும, இராவணுதிகளை வதைககுமபொருட்டுந தேவாகள விஷ்ணுபககல சரணமடைநததும அததேவாகள கட்டுவாஙகதன முதலிஞேர பககலபோய முறையிடடதறகுச சமானமாகி விஷ்ணுவுககும அபகாஷ முணடாய விடுமலலவா? அபபேதைகள சிவனுரிட மேறபடுபுகுநத தூஷணம அபபடியேதிருமபித தஙகளவிஷ்ணுவின றலையிலேதானே யேறிககொணடமையால, அவாகளக கதை யடஙகி இனியாவது ஒடுஙகிககிடபபாராக.

இனி விஷ்ணுவே விஷமுண்டாரென்று அவாகள குலைககுங குலைபபையும அடககுவாம இதறகுபபிரமாணம எஙகே? பாகவதம, இராமாயணம இதயாதி விஷ்ணுமஹிமாவாநனைகளையுடைய நூலகளிற கூறியிராததொன்றை அவாகள கண்டுபிடித்தது ஆசசரியம! ஆசசரியம!! அவைகளிலும, பாரததிலும பரமதயாபாமூாததியாய விளஙகும ஸ்ரீபரமேசுவரா தமது ஸ்வஸாமாததியததால காலானலததை ஹரிததாா என்று சொலவதறகு மாருக விஷ்ணுவே அதை ஹரிததாரென்று சொலவது முழுமோசமனறி வேறிலலை. ஸ்ரீஹரிவானஞாதத ரசிதமாய விளஙகும பாகவதாதிகளில விஷ்ணுதகாஷஹேதுவாகிய அமருததானப்பிரஸ்தோததரமததியில் விஷ்ணு மஹிமாப்பிரகாஷகாரணமான விஷ்ணுகருத காலகூடஹரணபபிரபாவததை உபேக்ஷிததுவிடுவதறகு என்ன நிமிததமுளது? மேலிடததில விஷவேகததால விஷ்ணுவுககு உடனமுழுதுங்கரிந்துபோயிறறென்றுகூறிய பிரமாணததைககாடடியிருககின்றேமாகையால, அததகையோரை விஷததைபபானம்பண்ணினவரென்றுசொலவது எங்ஙனமிசையும? (விட வேகததானமே

ளிவெந்தமாரு ஞே-விடமுண்டானென்னைப்பயிந்த வினே - விடமுண டே - ஆலமுசிவன்சார்வாககா லறறுவிழுமேதாலி - அன்றலாமேன மங்கைதன்கக்கால) என்று சிவதத்வ சிந்தாமணியிற் போந்தவாறுங் கண்டுணர்க. (பொங்குகடனஞ்சையுண்டு பூமகட்கு நாமகட்கு - மங்கலியப்பிச்சையிடவந்தோனே) என்றும், (ஓதவிடமுண்டுபயந்திறந்தாமரைமேற - கோதையாக்குசதாலி கொடுத்தசவரா) என்றும் பெரியோர்கள் கூறியிருப்பதனுனுங்கர்ணக. ருக்வேதத்தில்,எட்டாமட்டகத்தில் (కేశీ షస్యపాత్రేణ యద్రుద్రేణాపిబత్సహ) என்று போந்தவசனத்தைக்காட்டி உருத்திரனுகிற பாத்திரத்தால் மயிர்ழகாலே (கேசி)என்று பெயர்வகித்த விஷ்ணுவானவர் விஷத்தைப் பானம்பண்ணினுரென்று அப்பேதைகள் சாதிக்கிற பிரமாணமுண்டேயெனின், அவர்கள் வியாக்கியானத்தை நிலைக்கப்பண்ணும் உபப்பிரஹ்மணமென்றுங் கேட்கப்படாமையாலும், அனேகமாயுள்ள ஸ்ப்பிரமாணங்களை விரோதிக்கின்றமையாலும் அவர்கூறும் பொருள் நிலைக்கமாட்டாது. அந்த வேதவாக்யத்துக்கு ஸர்வஸம்பிரதிபன்னமாக யாம் பொருள் கூறுகினேம். (వ్యోమకేశో భవోభీమః| స్థాణూరుద్రఉమాపతిః) என்று அமரஸிஹ்மத்திற படிக்கப்பட்டபடிச் சிவனை வியோமகேசனென்று வேதாதிகள் கூறுகின்றன. ஆதலால (கேசி)என்பது ஆகாசத்தைக் கேசமாகவுடைய சிவன் என்று பொருள்படும் ஆகவே, அந்தக் கேசியாகிய சிவன் பயங்கரமான பாத்திரத்தால் விஷத்தைப் பானம்பண்ணினுரென்று கொள்வதே பொருந்தும். ருத்ரசப்தத்துக்குப் (பயங்கரம்) என்று பொருளுண்டாகையால், எமது வியாக்கியானம் நிலைதளரமாட்டாது. இன்னும் வேறுவிதமாகவுங் கூறுகினேம், எங்ஙனமெனின், விஷந்தோன்றியகாலத்தில் அதை யெடுத்துக்கொண்டு வரும்படித் தமது ஸாரூப்பியத்தை யடைந்துள்ள கணங்களுக்குத் தலைவராகிய ஸ்ரீஸுந்தரமூர்த்தி

எ ன ஹு ம

கருப் பரமேஸ்வரா கடடளையிடடனர். அபபடியே ஸுந்தராபோயக கொணடுவந்து கொடுததாராகையால, அவருககு (ஆலாலஸுந்தரா) என்று காரணப்பெயா உணடாயிறறு. ஸுந்தரரு மோருருத்திராராகையால (உருததிரனெனிற பாததிரததால) எனபதை ஸுந்தரமூாததி யிடம ஸமாததிதது வியோமகேசியாகிய சிவனே விஷமுணடாரொனறு யாம சாதிப்பதி லெனனதடையுளது? இவவுண்மை ஸ்ரீஸ்காநத மஹாபுராணததிற் பெறபபடடமையுங கணடடஙகுக. இபபடி எலலாவிததததாலுஞ சிவோதகாஷமே நிலைததலால, விஷ்ணுவுணடசேஷததையே சிவன உணடாரொனறு அவாபுலமபும் மறறைரோதனததையும இனி அடஙகசசெயவாம.

விஷணுவானவா விஷததையுண்டாரொனறே கொளவாம. அதில சிலபாகம சேஷமாய நினறுவிடடதெனனே? விஷ்ணுவுககு வயிறுபிடிககாமற்போசசுதா? அலலது உண்டு தெவிடடிபபோசசுதா? அலலது சேஷததையுஞ சாபபிடுவதற்குளளாக விஷந தலைககேறிபபோச்சுதா? அலலது சேஷிததபாகம ருசியிறகுறைநதுபோசசுதா? அலலது முனனயினறதைக காடடிலும வேகம அதிகரிததுப்போசசுதா? அலலது கொஞசம அதில் வேணடுமெனறு சிவனே கேடடாரா? அலலது விஷ்ணுவே சிவனைப பரிக்ஷித்துப பாாததாரா? இவவாறு பரிஹாஸததைப பெறறொழிதலால, விஷ்ணுசேஷததைச சிவனுண்டாரொனறு கூறுங கலதிகணமதங காலைவாரிககொணடது சாககளைபபொஙகல, புளியோரை, ததியோதனஙகளா யிருநதாலுஞ சேஷததை ஒருவன் அபேக்ஷிக்ககககூடும. விஷாகனியையோ ஒருவன பக்ஷிககக ஆசைகொளவான்? அதிகமாயுண்ட விஷ்ணுவுககு உடனமுழுதுங கறுததது எனவும, அறபமாயுண்ட சிவனுககுக கண்டமாததிரங கறுததது எனவும அவாகளே

கூறுவதுண்டாகையால், உடன் முழுதுங் கறுத்துத் தியந்துபோன விஷ்ணுவைச் சிவன் அப்போது நேரிற்கண்டிருந்தும், அத்தகைய விஷசேஷத்துக்கு ஆசைப்படுவாரா? விஷ்ணுவே வலிந்து கொடுத்தாலும் வாங்கிக்கொள்வாரா? தான் கெடவோ ஒருவன் மருந்து கொள்வான்? இந்த மூடக்கதை ஸர்வாநுசிதமென் றறிந்திடுக. எப்போது விஷத்தால் விஷ்ணுவுக்கு உடல் கறுத்து விகாரமுண்டாச்சுதோ, அப்போதே அந்த விஷத்துக்கு இன்னும் அதிகவிகாரத்தைச் செய்யுமாற்றல் உண்டென்று யோசிக்கவேண்டியிருக்கின்றது. அதனால் அப்போதிருந்த விஷத்தால் உடல்மட்டுங் கறுத்தது எனவும், இன்னும் அதிகவிஷமிருந்துண்டால் ஆளையே கொல்லும் எனவும் ஏன் யோசிக்கக்கூடாது? சிவனது கண்டத்தில் விஷந்தங்கி நீலகண்டமானது அவரது திருமேனி விகாரப்பட்டதன்று; பளிங்குப் பாத்திரத்தில் வைத்த பொருளொன்றை அது வெளியிற் காட்டு மந்நிலையிற் கொள்ளத்தக்கது. சிவபெருமான் தெளிபளிங்கனைய திருமேனியுடையாரென்பது வேதத்தின் றுணிவாகையால், அவர் கருணையால் நிறுத்திய கறுத்தநிறத்தையுடைய விஷச்சாயையே அச்சிவனாரது கண்டம் நீலமாயினமைக்குக் காரணமென்றறிக.

இதுகாறுஞ் செய்து முடித்த விசாரத்தால் விஷ்ணுவானவர் விஷமுண்டதில்லையென்றும், விஷ்ணுவினுடைய சேஷத்தைச் சிவனுண்டதில்லையென்றும், விஷமுழுதையுஞ் சிவனே விஷ்ணுமுதலானவர்களை ரக்ஷிக்கும்பொருட்டு உண்டருளினாரென்றுஞ் சாதிக்கப்பட்டதாகையால், அவர்களுடைய திருட்டுத்தனத்தை இன்னுங் கொஞ்சங் காட்டியொழிப்பாம். ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தில், "హాలాహలంవిషంసర్వం సజగ్రాహామృతోపమం" எனவும், நாரசிங்கபுராணத்தில், "మథితాద్వారిధేర్జాతం కాలకూటమహా

என்னும்

విషం। మృత్యుంజయత్వయాసర్వం గళితంసురసన్నిధౌ’’ எனவும் போந்த வசனங்களால் அதிகவிஷத்தை விஷ்ணுவுண்டார், கொஞ்சம் விஷத்தைச் சிவனுண்டார் என்று பெறப்படாமல் விஷமாத்யந்தத்தையுஞ் சிவனேயுண்டருளினு ரென்று பிரஸித்தியாக வெளிப்படுதலையுங் கண்டு நாணுவாராக. ஸர்வவிஷத்தையுஞ் சிவபெருமானே பானம் பண்ணிவிட்டாரென்று வான்மீகிபகவான் முதலினோர் கூறியிருப்பதை இனியாவதறிந்து அன்னோர் குணப்பட்டு எரிவாய நிரயத்துக்கிலக்காகாமல் தப்பித்துக்கொள்வாராக.

இன்னுமொரு விசித்திரம் பகர்ந்தனர் - அது சிவன் விஷமுண்டபோது கருடனைத்தியானித்து உண்டா ரென்பதேயாம். கருடன் ஸர்ப்பவைரியாகையால் விஷாபஹாரத்துக்கு அவனையுங் காரணமாகக் கற்பித்துக்கொண்டார்கள். அவன் ஸர்ப்பவைரியென்பது உண்மையானாலும், அதுவும் ஓர் காலத்திற் பொய்யாயொழிந்தது. எங்ஙனமெனின், சிவதரிசனத்துக்கு ஓர்காலத்தில் விஷ்ணு போயிருந்தனர் அப்போது உடன் போயிருந்த கருடனைப் பார்த்து, சிவஜடாமண்டலத்தி லூர்ந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்த ஸர்ப்பமொன்று (என்ன கருடா சுகமா) என்று கேட்டது. கருடன் வெட்கி (இருக்குமிடத்திலிருந்தால் ஸுகந்தான்) என்று பதிலுரைத்தான். இது லோகப்பிரஸித்தியான நிதரிசனமாகையாலும், இதை யுபமானமாகக் கொண்டு (மெலியாரவலிய விரவலனாயஞ்சார் - வலியார்தமைத்தாமருவில் - பலியேல் - கடவுள்விரிசடைமேற் கட்செவியஞ்சாதே - படர்சிறைப்புள்ளரசைப்பார்த்து) என்று நீதிநூலொன்றில் பெரியோர் கூறியிருக்கின்றமையாலுங் கருடனது யோக்யதை வெளிப்பட்டது. சிவனுடைய பலத்தால் ஸர்ப்பத்துக்கு ஆதிக்கமுண்டானபடியே விஷ்ணுவினுடைய பலத்தால் கருடனுக்கு ஆதிக்கமுண்டாகக

கூடாதா? சிவனுடைய சாாபால ஸாபபததுககு முன்
னிலலாத ஆதிகயமுணடானதும, விஷணுவினுடைய
சாாபால கருடனுககு முனனிருநத ஆதிக்யம போன
துமே யனறோ இதனால வெளியாயிறறு? விஷணுவும
அபபோது கூட்விருநதேயனறித தூரமானதில்லையே!
இதையோசிககையில கருடனாதிகயமும, விஷ்ணுவாதி
கயமு மாகிய விரணடுமேயனறோ போயினவாக வெளி
படுகினறது? இபபடிபபடடவாகளையோ சிவன தேடி
ககொணடனா? விஷணுவைத தியானிததாரொனறுசொ
லவதே சிரிபபைத தருமாலை, கருடனைத் தியானிததா
ரொனறு சொலவது என சூததாறசிரிககச செயயாது?
இனனுமநதககருடன நநதிபகவானிடததில ஒா காலப
ராதபபடடுப படடபாடுங கெடடகேடுஞ சொலவிமு
டியாதே! நநதி யெமபெருமான ஶ்வாஸமவிட்டபோது
அதறகாறறாமல காதவழிதூர மெசசிறகலையாகப பறந
தும, அதை யுளளேவாஙகுமபோது கூடவெவநது நா
சிததுளையிற புகுநது அழிநதும பலதுனபததுககாளா
கிய வுணமை ஸ்ரீஸகாநததததிற சொலலபபடடிருககின
றதே! அனறியும, முருககடவுளது வாஹனம, டககய
ம இவைகளாலும நலலவுதைககளைபபெறறுககாலொடிந
து, மூககொடிநது, சிறகொடிநது அழிநத மஹிமையும
ஷை புராணததிலேதானே சொலலபபடடிருககினறதே!
இததகைய மஹாசூரனையோ சிவன தியானிதது விஷமு
ணடனா? சபாசு நனறு! நனறு!!

இனனுஙகொஞசமயோசிபபாம கருடனைத தியா
னித்தமாததிரததில விஷததைககடககு மாறறல சிவனு
ககுணடானபோது அநதககருடனுககு எவவளவு மஹி
மை யுணடாகவேணடும? ஆகவே, மஹிமையைத தநத
கருடனை விடடு மஹிமையைபபெறற சிவனபககல தே
வாகள் சரணபுகுநததெனனை? அப்போது கருடன எங

கே போயிருந்தான்? அவன் செதசொழிந்தானு? உயிரோடுதா னிருந்தானெனனின், விஷ்ணுவாவது ஏன அவனுககு விஷததைப் பானம்பண்ணக கட்டளையிடடிலா? அல்லது அவனேயாவது ஏனவலிந்துவநதுவிஷததைப போககி யுபகரிததிலன? அவனுககே வெகுசுலபததில முடியததகக காரியததை விஷ்ணுவே ஏனே சாதிகக வெளிப்படவேணடும? இப்படி அலககணுறறழியுங கருடனது மாஙமியங காருடமாகவே கொளளததககதாயிறறு. இவனுடைய எஜமானனெனறு கொணடாடபபடும விஷ்ணுவே கரிகறுதது வெநது புழுஙகி விஷததைககடக்க முடியாம லோடிபபோயவிட்டானெனில, கேவலம அலபனுகிய இநதககருடனேயோ அநதவிஷததைக கடககு மாற்றலுடையவனெனறும சிவனுககு உபகரிககு மாற்றலுடையவ னெனறும விவேகிகள மதிப்பாாகள? விஷ்ணுவாதி தேவாக ளகநதை யடஙகவே சிவனது ஆணையால போாறறலைப பெறறுவநத விஷவேகததுககு முனனா யாவாதான நினறு சாதிககவலலாாகள? எலலாமுடையவனும, எல்லாம் அறிபவனும, எலலாம வலலவனுமாகிய ஜகதீசனுடைய பெருமை தெரியாமல பிதறறும பேதைகள சொலலினமயஙகி ஸாதுககள கெடாவணணமே இநதப்பிரவாததகம எமககு சிதமாயிற்றென்க.

இஙஙனஙிறக, சிவன் பானமபணணிய விஷந்தான யாது எனறு விசாரிபபாம. தேவாகளும, அசுராகளும ஓாகாலததில சணடைசெயயத தொடஙகினாகள அதனுலிருதிறததவருளளும பலா இறநதாாகள். மறறையாகள பயநது சண்டையை நிறுததிவிடடுத தாஙகள் சாகாதிருககததகக யோசனையைப பிரமனிடங் கேடடார்கள. பிரமன் விஷ்ணுவினிடம யோசித்தான. விஷ்ணுவானவா திருபபாறகடலைககடைந்து,அதிலுண

டாகும் அமிர்த்தத்தைப் பானம்பண்ணலாமென்று சொல்லித் தேவர்களைக்கூட்டிக்கொண்டுபோய் அதற்காரம்பித்தனர். அப்போது மந்தரகிரியை மத்தாகநாட்டி, வாசுகியைத் தாம்பாகப்பூட்டித் தேவர்கள் வாற்பக்கமும், அசுரர்கள் தலைப்பக்கமுமாகநின்று பாற்கடலைக் கடைந்தார்கள். அவர்கள்செயலால் அமிர்தமுண்டாவதற்குப் பதிலாக வாசுகியால் விஷமுண்டாச்சுது. அந்த விஷத்தையே சிவன் உண்டருளினார் பின்பு சிவன் கட்டளையால் மறுபடியுங் கடைந்தார்கள். அமிர்தமுண்டாச்சுது. அதைத்தேவர்கள் உண்டு மகிழ்ந்தார்கள். இதனால், தேவர்கள் அமிர்தமுண்டார்களென்றும், சிவன் விஷமுண்டாரென்றும் ஏற்படுகின்றது. அமிர்தமோ மரணத்தைக்கெடுப்பது. விஷமோ மரணத்தைக்கொடுப்பது. அமிர்தத்தை யுண்டவர்கள் விஷ்ணுவாதிகள். விஷத்தையுண்டவர் சிவபெருமான் அமிர்தத்தை யுண்டதனால் விஷ்ணுவாதிகள் சாகாதிருந்தார்களோ? விஷத்தையுண்டதனால் சிவன் சாவெய்தினரோ? (சதுரியுகமவையிரண்டாயிரந்தானசென்றுற சதுமுகனுக்கொருதிவசந் தகையாரவாணி - பதிமகிழுந்தினத்திலொரு பகலிறருனே பதினல்வரிந்திரர்தம பதம்போமிந்த - விதியடைவேபிரமரொரு கோடிநீங்கில விண்டுவினுக்கொருபகலாய விழிபிறருஞ்சு - மதிதிருமாலொருகோடி யிறக்குமொருகால மலரளகமவிழ்த்ததுமையாண முடிக்குநேரம்) என்ற பிரமாணமே விஷ்ணுவாதிகள் கதியையும், சிவனாரது திதியையுங் காட்டும். அமிர்தத்தையுண்டும் விஷ்ணுவாதிகள் வாழ்ந்ததில்லை விஷத்தையுண்டுஞ் சிவன் செத்ததில்லை. இதனால் அநித்தியர்களாகிய விஷ்ணுவாதிகள் அமிர்தத்தையுண்டாலுஞ் சாகிறவர்களென்றும், நித்தியராகிய சிவபெருமான் விஷத்தையுண்டாலுஞ் சாகாதவரென்றும் ஏற்படுகின்றது. அமிர்தமும் விஷ்ணுவாதிகளுக்கு விஷமாயிற்று. விஷமுஞ் சிவனுக்கு அமிர்தமாயிற்று இதுநிற்க, அமிர்தங்கடைந்த தேவர்களோடு

என னும

சிவன் சோநதாரா? அலலது, அதில பாகஙகொணடா ரா? அவரோ அமிர்தசொரூபியாகையாலனறே அது வேண்டாராயினா? மிருதரூபிகளாகையாலனறே விஷ் ணுவாதிகள அதை விருமபிப பரிபவததுககுளளானா கள? இவறறைககூாநதறியாமல (கூரேசவிஜயம) எனனுங குருடடுச சுவடியைக கையிறபிடிததுககொண்டு நமமு டிசசூர்ததாதா கொடடிககுவிததெதலலாங கூண்டோ டே சாயநதெதன வறிக. இனனும விரிககிறபெருகும.

இங்ஙனமிறக, காயததிரிபபொருளாயுளளவா விஷ் ணுவெனறானாயிடததொடஙகிப பிராஹ்மணனகாலையி ல நித்திரைவிடடெழுநதது முதல இராததிரி நிததிரை ககுப போகிறவரையில அவனசெயயுமொவவொரு கா மஙகளையும விஷ்ணுப பிரீதியாகவே செயயவேணடிய தெனறும, அந்த விஷ்ணு மநதிரஙகள அசசுதாதி நாம த்திரயஙகளும, கேசவாதி பனனிரண்டு நாமஙகளும், பு ண்டரீகாக்ஷஸ்மரணை இதயாதிகளுமே யாகுமெனறும, இவவாறு வியாஸஸ்மிருதி - மநுவிககியானம இவைக ளிற் சொல்லபபட் டிருககிறதெனறும நமமுடிசசூாத தாதர் உபந்யஸிததனா. காயததிரிக்குப பொருள் சிவ னேயெனபதும, பாககஙபததததாற பிரதி பாதிககப்பட டபொருள அவரே யென்பதும சிவாதிகயரதநாவளி உ-வது பாகததில ககசு-வது முதல, ககஅ-வது பககம வரையில விளஙக வுரைததிருககினறே மாயினும இன னுங் கொஞசம் விரிப்பாம். நமமூதேவிமுதலியாா (ధ్యేయ స్సదాసవితృమండలమధ్యవర్తీ) எனறதொரு ஸாமானியவசன த்தையே காயததிரி விஷ்ணுபரம என்பதறகாதாரமாகக காட்டினா. மேலவசனததால ஸ்வாநமயமான தேஜஸ ஸென்று பாககசபததிதுககு ஆாததமுணடாகிறதென றும அவர் கூறினா. "య ఏషో౽ంతరాదిత్యే హిరణ్మయః" என்னு ஞசுருதியில், ஆதித்யாந்தராத்மா இரணமய புருஷ

னென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இரணமயத்வம் யாருக்குரியதோ அவரோ சூரியாந்தராத்மாவென்று சொல்லியபின்னர் "ఏష భూతానామధిపతిః" என்று அவரின்னொன்றையும் பிரகாசப்படுத்தியது (భూతేశః ఖండపరశుః) என்றநிகண்டுவசனமானது பூதாதிபத்தின்னொன்றறிவித்தது. இரணமயத்வரு சிவனுக்கேபரிஷ்காரமாகக்கூறும் வேறொருசுருதியையுமீண்டுத்தரிக்கின்றாம் "నమో హిరణ్యబాహవే హిరణ్యవర్ణాయ హిరణ్యరూపాయ హిరణ్యపతయేంబికాపతయ ఉమాపతయే పశుపతయే నమోనమః" என்று ஸந்தேஹநிவர்த்தியுண்டாக வெளிப்பட்டது. "హిరణ్మయోహం శివరూపమస్మి" என்று மற்றொருசுருதி கூறியது. இன்னும் அநந்தசுருதிகள் இப்படியே பிரதிபாதிக்கின்றன. இதற்கு உபப்பிரம்மணமாகக் கூர்மபுராணத்தில் "నమస్సోమాయభద్రాయత్వా మహాంగేగణంగతః। హిరణ్యబాహవేతుభ్యం హిరణ్యపతయేనమః। అంబికాపతయేతుభ్యం ఉమాయాఃపతయేనమః" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஸ்காந்தத்தில் "సూర్యోముఖ్యశరీరంతు శివస్యపరమాత్మనః" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அஷ்டமூர்த்தியான சிவனுக்குச் சூரியன் முக்கியமான சரீரம் என்று மேல்வாக்கியத்தா லினிதுபோதரலாலும், சிவனுடைய கண்களைப் பார்வதியார் மூடுகையில் சூரியனொளி மழுங்கிவிட்டமையாலும், இப்படியே சுருதிகளுங் கோஷிக்கின்றமையாலும் சூரியனுக்கு அந்தராத்மா உருத்திரமூர்த்தி யென்பது நன்கு சாதிக்கப்பட்டது. இவ்வுண்மை தேராது (நன்னங்கறேல) என்று விளங்கும் இருணமயனாகிய நாராயணனையே இரணமய புருஷனென்றும், இரணியரூபனென்றும், ஆதித்தியாந்தராத்மாவென்றுஞ் சொல்வது பெருஞ்சிரிப்பையே யனரேவிளைக்கின்றது? விஷ்ணுவுக்குப் புராணங்களிற் சொல்வதோவெனின், ஔபசாரிகமான அர்த்தவாதமென்றறியத்தக்கது. இல்லையேல், சுருதி விரோதமுண்டாகிப்

எ ன னு ம

பிரக்ஷிபதமாக வொதுககபபடும. இனனும, "తత్సవితుర్వ రేణ్యం భర్గోదేవస్యధీమహి" எனறு கூறி, "ఏషరుద్రభాగాఃఖల్వ బ్రహ్మావాదినోవదంతి" எனறுஞ சுருதிகளகூறுகின்றன. இப படிப பலபடியாலுங காயததிரிபபொருள சிவனுதலை விளககினமையாகையால, வேதபாஹ்யாகள கூறும்விதண டாவாதம இனிபபிழைககமாட்டாது ஆதிததியபுராண ததில, "యోన్యస్యధ్యాతుమనుతే గాయత్రీంశివరూపిణీం। పచ్యతేసమహా ఘోరేనరకేకల్పసంఖ్యయా" எனனும வசனததால சிவரூப மாயவிளஙகுங காயததிரிமநதிரததை யாவராலை அன னிய தேவதாபரமாகப புலமபுவாாகளோ, அவாகள் கற பகாலம நரகததிறகிடநது வருநதுவாாகள் என்று பெற பபட்டது. அனறியும, "యోగాయత్రీపరంతత్వం దేవదేవోమహే శ్వరః। ఇతిజ్ఞాత్వాజపేద్విద్వాం గాయత్రీఫలమశ్నుతే" எனனும வச னததால காயததிரியே பரததுவமென்றும, மஹேஸ் வரரே தேவதேவனென்றும அறியவேணடியது. இவவா று அறிநது ஜபிககினறவாாகள காயததிரியின பலததை அடைவாாகள எனறு வெளிபபட்டது இவைகளை வை திகர்பாற் கேட்டறியாது நமமுடிசசூரநதகா தம்முடை ய காலைத தாமே குமபிட்டுககொளவது ஸமுததிரததை யொராாவொரு காலததுங கணடுஙகேட்டுமிராதவன ஓா காற்றமிருந்த குட்டையைக கணடு மகிழ்ந்து அமமட் டில வியநதுரைககுமாபோலவே முடிந்தது.

இனி ஏனைய பகுதிகளுககும ஸமாதானஞ சொல லுகின்றோம. பிராஹ்மணனுடைய ஸாவ காமஙகளுஞ சிவனையே முககியமாகக கொண்டிருபபனவன்றி விஷ் ணுவாதிகளைக் கொண்டிருபபனவனறு. எஙஙனமெனி ன, வேதங்களில சிவபெருமான மாததிரமே பிராஹ்ம ணர் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர். விஷ்ணுவோ வெனின், பரிஷ்காரமாக க்ஷத்திரியனென்று சொலலப் பட்டிருககின்றனா. இதனுல், பிராஹ்மணனு யிருக்கின

றசிவனையே பிராஹ்மணாகள் ஸாவகாமஸமாராத்யனாக அறிந்து வழிபடவேணடியது முககியமாயிறறு. (జ్ఞాననిష్ఠో భవేద్విప్రో మహాదేవప్రసాదతః। ప్రసాదేనహిరుద్రస్య బ్రాహ్మణో బ్రాహ్మణో భవేత్''என றுபோநத பாராசரபுராணவசனததால மஹாதேவரிடததிலேதானே பிராஹ்மணாகளுககு ஞானநிஷ்டை இதயாதி ஸமபநதஙகள சொலலபபடடிருககின் றன அன்றியும, "బ్రాహ్మణో భగవాన్ రుద్రః క్షత్రియః పరమో హరిః" எனவும, "శివ బ్రాహ్మణ ఇత్యుక్తః క్షత్రియో విష్ణురుచ్యతే" எனவும், "రుద్రఏవసదా సాక్షా ద్బ్రాహ్మణో బ్రహ్మభావితః" எனவும், "మహాబ్రాహ్మణమీశాన ముపధావన్న చేతరం" எனவும போநத பிரமாணவசனஙகளாலுஞ சிவனேபிராஹமணதெயவமெனபது வெளிபபடடது இவவுணமையைப பிரகாசபபடுதது மோரிதிஹாஸததையுங கூறுகினறும.

பிருகுவமஸதனான(ருசிகன்)எனனும பிராஹ்மணன(காதி)எனனும க்ஷததிரியனுடையபெணணை மணநது, தனனுடையமனைவிககும, அவளுடையதாயககும பிளளைகளுணடாகவேணடியாகோறபநநமானசைவ *சருவையும, வைஷணவ *சருவையும முறையேயுணணும படிககொடுததபோது அவாகளில, தாயானவள் சைவசருவையும,பெணணானவள் வைஷ்ணவசருவையும் விபரீதமபட முறைதபபியுணடுவிடடாாகள. அநதககாரணததால க்ஷததிரியபபெண வயிற்றிறபிறநதவனும, அவன் ஸந்ததியாரும க்ஷததிரியாகளாயிருநதுந தஙகளுககு வேறுகிய பிராஹ்மண தாமஙகளுககே உரியவராய்விடடாாகள. இதறகு விசுவாமிததிரபகவானே ஸாடசியாயினா. இப்படியே ருசிகமுனிவரது பததினி காப்பத்திற பிறநதவனும, அவன ஸநததியாரும பிராஹ்மணர்களாயிருநதுந தஙகளுககு வேறுகிய க்ஷததிரிய தர்மங்களுககே உரியவராயவிடடாாகள. இதறகுப் பரசுராம மூா

* சருவெனபது அனனம.

எனனும

தியே ஸாட்சியாயினா. இவவுண்மை பாரதாநதர்ககதமாகிய ஹரிவமஶததிறசொல்லபபட்டிருககின்றது. இதனல, அந்தந்த(சருககளின)ஸாமாததியவிசேஷமே வெளிபபடடது. சைவசருவால பிராஹமணதவமும, வைஷ்ணவசருவால க்ஷததிரியதவமும விததிககுமுணமை தெளியபபடுதலால,விஷ்ணுவுககு க்ஷததிரியதவமேயனறிப பிராஹமணதவமும, சிவனுககுப பிராஹமணதவமேயனறி க்ஷத்திரியதவமுஙகிடையாவெனபது நாடடபபடடது. இபபடி விசாரிககுமபோது. பிராஹமணதேவதை சிவனெனறே யேறபடுதலால, அவரையே எலலாககருமஙகளிலும பிராஹமணாகள ஆராதிககவேணடியதென்றும, ஆராதியாதவாகள பிராஹமணாகளாகமாட்டாாகளெனறும நிசசயிககவேணடியிருககினறது.

இவவுணமையைப பிரமாண பாஹுளயஙகளைககொணடும விசிதபபடுததுகினறோம. கஶ்யபஸ்மிருதியில, "బ్రహ్మణోహృదయంవిష్ణుం విష్ణోరపిశివస్స్మృతః। శివస్యహృదయంసంధ్యా తస్మాత్సంధ్యాముపాసయేత్" எனனும வசனததால ஸநதியானது சிவனுடைய ஹ்ருதயமெனறோதபபடுதலால ஔபாஸநதி அஶ்வமேதபரியநதமான அவ்யகவ்யஙகளில சாததுதவஙகள யாவும சிவைகநிஷ்டமென்பதே ஸததியமாயிற்று. ஸாயமபிராதஸ்ஸநதிகளில, ஆசமனவினியோகத்தில் "అగ్నిశ్చసూర్యశ్చేతి" எனனு மநதிரஙகளில சிவைகருடமாய் "ఇదమహంమామమృతయోనౌ" எனறு சிவமாகிய அமிர்தஶபதஸ்மரணை செயயபபட்டிருககின்றது. ஸாவகாமாரமபஙகளிலும "తపశ్చతేజశ్చేతి" எனறுபககிரமிதது, "క్షేత్రాధిపతయేనమః" எனறு பிரஸம்ஶிதது, "త్రిపురరూపా క్షీసీ" என்று கூறவேண்டுவதைஸாமவேதம பிரதமமநதிரம்பிரகாசப்படுததாநின்றது. இவ்வுண்மையேசைவபுராணத்திலும் "అపవిత్రంపవిత్రోవ సర్వావస్థాంగతోపివా। యస్స్మరేద్విరూపాక్షం సబాహ్యాభ్యంతరశ్శుచిః" என்னும வசனத்தால் பிர

காசப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. மானவீய ஸம்ஹிதையில், "ఆగ్నేయం భస్మనాస్నానం వాయవ్యం రజసాగవాం। ఆర్ద్రేణవాససాచాంద్రం మానసంశివచింతనం। స్నానానామపిసర్వేషాం మానసస్నానముత్తమం" என்று ஸ்நானலக்ஷணங் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. பராசரபுராணத்தில், "శ్రౌతలింగంతువిజ్ఞేయం త్రిపుండ్రోద్ధూళనాదికం। అశ్రౌతంతూర్ధ్వపుండ్రాది నైవతిర్యక్త్రిపుండ్రకం" எனவும், "భస్మనావేదమంత్రేణత్రిపుండ్రస్యతుధారణం। స్నానాదేర్విదితాచారైః స్మార్తస్యాన్యధారణః" எனவும்போந்த உபபிரஹ்மணங்களையுடைய "నమభస్మా జ్యోతిషి" "మానస్తోకేతిమంత్రేణ మంత్రితం భస్మధారయేత్" என்னுஞ்சுருதிகளும் பிரஸித்தியடைந்திருக்கின்றன. அன்றியும், "శంఖం ప్రపద్యే వారుణం దైవమంభసాం పతిమూర్జితం" எனவும், "సాన్నిధ్యమస్మిన్ సేతౌయే స్థితాతాన్మదనుగ్రహాత్। రుద్రాన్ ప్రపద్యేవరుణాన్ సర్వాన్నద్యుపాసకస్త్వహం" எனவும் போந்த சுருதிகளால் ஜலமத்தியி லிருக்குந் தேவதாஸ்தோத்திரப்பிரபாவம் வெளிப்படுகின்றது. இப்படி வெளியாயுள்ள பிரமாணங்களைத் தாக்கமாயோசிப்பவர்கள் ஸந்தியைவிஷ்ணுபரமென்றும், பாஹ்யாந்தரசுசித்வ விதாயகங்களுக்குப் (புண்டரீகாக்ஷஸ்மரணையே) உசிதமென்றும், மிருஜ்ஜலாதிகளுடையதாரணங்களும், கேசவாதி நாமசிந்தனங்களுமே அவசியமென்றும், "మృజ్జలాభ్యాంశ్శుచిబాహ్యం మాంతరంవిష్ణుచింతనాత్" என்பதையே ஆதமதேக சுத்திகளுக்கு ஆதாரமாகக்கொள்ளவேண்டியதென்றும் ஏன் ஸ்மரிப்பார்கள்? விஷ்ணுதாமோதத்தரத்தில், ஸ்மார்த்தாசமன லக்ஷணத்தை முதற்கட்கூறி, அநந்தரம், (அதவாகேசவாதிபி) என்றுகூறினமையாலுமன்றோ கேசவாதி நாமங்களைக்கொண்டு செய்யும் ஸந்திகள் யாவும் கௌணப்பக்ஷமாகவும், அவைதிகாநுகரஹாக மாகவும் பெரியோர்மதித்திருக்கின்றனர்? இஃது ஸ்ரௌதமன்றெனவேற்படலால் இதனைப் புராணசமந்த்ரயாதிகளாகக் கொள்வதே மரபு. ஸ்ரௌதாசமனத்தை வைதிகர்கட்

என னு ம

ருும், ஸ்மார்ததாசமனததை ஸ்மாாததாகட்கும, புரா ணுசமனததை இவவிருவரில வேறுனவாககும உண மை நூலகள விதிககும. புராணம அவைதிகமோ வெ னின், வைதிகமெனபதிறறடடிலலேயேனும் வைதிகததில படிகுறைந்தமையே ஈணடுப பிரகாசப்படுததலாயிற று. வைதிகாசமனததின உபசகிரமோபஸமஹாரஙகளில சிவநாமோசசாரணையே கேடகபபடுகினறமையால, கே சவாதிநாமஙகளுககுப பிரபாவங கூறித திரிவாாகோள குணமினமையாய முடிநதது. இபபடியே, அம்ரௌத ஙகளாகிய ஊாததுவபுணடரம் இதயாதிகளுடைய வாஜ னஙகளும வெளிபபடுவதறியாது ஸ்ரௌதஙகளாகிய பஸமதாரணமிதயாதிகளைத தூஷிததுசசைவஙகளையிற பழுத்தொழுகும படடிமாடுகளாகிய பாஞசராததிரிக ளும, அவாகளுககு வகைலாக வெளிபபடடுக கைகொ ண்டது, காயிதஙகொணடது என்றுமனஙகொண்டதைக கிறிவிடடுக கர்விததுததிரிந்த முடிசசூாககுளுஙகும என்னகதிககாளாவாாகளோ தெரியவிலலை. இன்னும விரிககிற்பெருகும

இஙஙனிறக, பொய சொல்லாதவராகிய வியாஸ பகவான காசியில கஙகைககரையினகண் (கேசவனேதை வம) எனறு ஸததியஞ்செயதுளைததாக நமமுடிசசூ ராா அழுதுமாயநதனர். இபபடிப் பலதரமழுதிருககின றுராகையால, இவரை யெததனைதரம ஒயப்படுததினு லும் இவருடைய அழுமூஞ்சி வழககம போகிறதில்லை எததனைதாநதான யாம ஒயப்படுததிச சலிப்படைவது? இவாமுகையை (சிவபராமயபிரதசிநி) யில (உசு) வது பக்கத்திலும, (சிவததவசிந்தாமணி) யில (உச) வது ப க்கத்திலும ஒயப்படுததியிருககினறோமாகையால, ஆண டுக் கண்டுதெளிக. இவ்வளவேயன்றி விஷ்ணுபுராணத் தில், பராசரபகவான் நாராயணனைக் காட்டிலுந் தெயவ

மில்லையென்று ஸததியஞசெய துரைததானென்றும், பா
கவததில சுகயோகீந்திரர் நாராயணனே தேயபபொ
ருளென்று பிரமாணம்பண்ணிசசொன்னுனென்றும, கா
சியில சிவன ஜானகீநாதனுகிய இராமனே பரபிரஹ்
மம என்று பிரமாணஞ்தராலுரைத்தானென்றும, போதா
யனா தமமுடைய சிஷ்யாகளுககு விஷ்ணுவே தைவ
மென்று உறுதிமொழி கூறினுனென்றும, நாலுவேதங
களிலும நாராயணனே பரமாகச சொலலபபட்டிருக
கிறதென்றும, கேசவனேபரதவமென்று தாபிதத வியா
சருககுக கையும, நாவுந தமபிததபடி அவரைபபோ
லவே ஸததியஞசெயத மறறையருககேனுணடாகவில
லையெனறும ஒருஜாமமவரையில குரைததனா. இவை
களைப பிரஸதாபிதது யாம பதிலசொலவது அவ்விய
மலல வேதஙகளிலும, உபநிஷததுககளிலும, புராண
ஙகளிலும,ஸ்மிருதிகளிலும,இதிஹாஸஙகளிலும,ஏனைய
நூலகளிலுஞ சிவனே பரததவபபொருளென்று பிரதி
பாதிபபதையே இநத நூலில ஆதியநதமாக யாமசொல
லிவநதோமாகையால,புததிமானகள வேறு பிரமாணம
வேணடாாகள ஆயினும, மநத மதிகளுடைய பிரமை
நிவிரததியாாததம இன்னுஙகொஞசம உரைபபாம்

ருககவேதததில சிவனே வீரன என்று சொல்
லபபட்டிருக்கின்றது. ஸாமவேதததில, ஸாவாதமககளுக
கும அதிபதி சிவனேயென்று கூறபபட்டிருககின்றது.
அன்றியும, அவரில வேறுகாதவரும,அவருடைய குமா
ராகள்ளென்று சொலலபபட்டவாகளுமாகியவிநாயகா,
ஸுபரஹ்மணயாளெனனுமிருவர்களுந்துதிககபபட்டிருக
கின்றனா. அதாவசிரஸில, ஸமஸ்ததததையுங கைவிட்டு
மோக்ஷததினபொருட்டு ஆதமாககள் சிவனையே தியா
னிககவேணடியது என்றும,மோக்ஷததுககுஹேதுவாகி
யவார்த்தை இஃதொன்றேயொழிய வேறிலலையென்று

என னும
ஞ சொல்லப்படடிருககினறது. எஜுாவேதததில சிவ
னுடையதாதாதமியமாயவிளஙகுஞசிவசகதிமஹிமைகூ
றபபடடிருககினறது. கலபஸூததிரததில,சிவபெருமா
னை அவருடைய தர்மபததினியாரோடு பூசிககவேண்டிய
து எனறு சொலலபபடடிருககின்றது. இனனும எஜு
ாவேதததில பககததில உமாதேவியாரையும, நடுவில
ஸ்கநதனையுங் கொணடு விளஙகும ஸோமஸ்கந்தமூாத
தியையும, அவருடைய துவாரபாலகாகளேயும, அவரு
டைய பததினியாராகிய உமாதேவியாரையும, தேவஸே
னையாராகிய ஸகநதருடையபததினியாரையும, ஸகநத
ரையும, க்ஷேததிரபாலகாகளேயும பூசிககவேணடியதெ
னறு சொலலபபடடிருககினறது. போதாயனததில, வி
ருபாக்ஷராகிய சிவபெருமானைப் பிராடடியாரோடும, தி
ருககுமாராக ளிருவரோடும, கணஙகளோடும, பாரிடா
களோடும அஷ்டமிபபிரதோஷததிற பூசிககவேணடிய
து எனறு சொலலப்படடிருககின்றது. இவவுண்மை,
ஸ்ரீஹாததாசாரியசுவாமிகளசெயதருளிய ஶ்ருதிஸூ
கதிமாலையில(௬௫)வதுமுதல(௧௦௫) வதுவரையிறபோ
நதசுலோகஙகளாலும,அவறறினதுவியாககியானஙகளா
லும இனிதுவெளிபபடும. இஙகே வெளிபபடட வேத
பாகஙகளே நோககுகையில நமமுடிசசூா முதலியாா
காட்டிய புராணவசனஙகளுககு எஙகே ஜீவனமுண்டா
கும? அவைகளுட சில ஆததவாதங்களும, சில கறபித
ங்களுமாகையால அவைகளே யாம நிஸபுருஹமாததிர
மாகவே ஒதுககிவிட்டனம. அன்றியும,அததகைய வாக
கியங்களேயும, அவைகளுககுரிய அர்ததஙகளேயும எம
து கிரநதஙகளிலபலவிடஙகளில்ஸநதாபிததபோதெல
லாமவருவித்துப பூர்வபட்சஞசெயது ஸிததாந்தவசன
ஙகளால உண்மையையும பிரகாசிப்பிததிருககின்றோமா
கையால், எமககிங்கே வீணுழைப்புக்கிட முண்டாகா
மற்போச்சுது. பராசரபகவானமுதலினோர் விஷ்ணுவே

பரமென்று ஸ்துதியுஞ் செய்தார்களென்று அம்முடிச் சூராச்சுக்ரம் புலம்பியதற்குச் சிவதத்வசிந்தாமணியில், "திருமால் பரனென்னச் செப்பினரோ சூளா - லொருவாதத்தை யெனுமுனையாய் - கருவாலதை - நீங்கும்படி முனிவர் நின்மா லேசங்கரனுக்-கோங்குபரூஞ்சொன்னனுவந்து" எனவும், "தக்கன் சிவநிந்தை தானிழைத்தன் றேதலையை - அக்கணமேபோக்கிக் கொண் டானதனால் - மிக்கசிவ-நிந்தைக்கொருங்குவரோ நீடுமுனி வோருமெவர் - விந்தைக்கே னுஞ்சொல்வார் மேல்" எனவும் யாம் கூறியுள்ள ஸமாதானமே போதுமாகையால், இம் மட்டிலுபரதியடைந்தாம்.

இதுகாறுஞ்செய்துமுடித்த தீர்மானத்தால், நம் முடிச்சூராளி வெளியிட்ட (லிங்கமதக்கண்டனம்) பங்கம டைந்துபோய்விட்டது இனி, அம்மூதேவிமுதலியாரு டைய குஞ்சுகள் வாய்திறக்கவிடமில்லை. (பாஞ்சராத்தி ரமதசபேடிகை) ஆகிய இந்தச் (சைவசூளாமணியை) ஸாதுக்களுடைய உபயோகத்துக்காகவே யாம் வெளியி ட்டோமாகையால், இது எமது காழிப்பிரான் றிருவரு ளால் உயிர்களுக்கு க்ஷேமத்தைச்செய்து நீடூழிவாழக் கடவது சுபம்! சுபம்!!

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீகாழிப்பிரான்றிருவடிவாழ்க.

பாஞ்சராத்திரமதசபேடிகை

ஆகிய

சைவசூளாமணி

முற்றிற்று.

உ

ஸ்ரீ சிவோ ரக்ஷது

வெற்றிக்காளம்ஊதுதல்.

———:0·———

கண்ணிகள்.

ஒன்றேபிரமமென்றூதேடாகாளம
உருததிரநாதனெனறூதேடாகாளம. (௧)

நாரணனாதியரூதேடாகாளம
நறபரமாகாரொனறூதேடாகாளம. (௨)

மாலுமூலசீவனெனறூதேடாகாளம
மாணடுபிறநதானெனறூதேடாகாளம (௩)

ஊழிககிறைவனென்றூதேடாகாளம
ஒப்பில்சிவனஎஙகோனூதேடாகாளம (௪)

மாலயன்சாமபொனறூதேடாகாளம
மாதேவன்பூசுதலூதேடாகாளம. (௫)

மால்சிரமெனபுகழூதேடாகாளம
மாலைசிவனுககெனறூதேடாகாளம. (௬)

சூலததினுச்சியிலூதேடாகாளம
தோன்றுவன்மாலோனென்றூதேடாகாளம (௭)

சக்கரந்தந்தானென்றூதேடாகாளம்
சஙகரன்மாலுக்கெனறூதேடாகாளம. (௮)

மாலெருதானானென்றூதேடாகாளம்
மாதொருபாகனுககூதேடாகாளம். (௯)

அரனிடந்தோன்றினரூதேடாகாளம
அரிமுதலானோரென்றூதேடாகாளம். (௧௦)

மூவரின்மேலோனென்றூதேடாகாளம்
மூககணணெனநைதயெனறூதேடாகாளம (கக)

பகவன்புருடனெனறூதேடாகாளம
பணிமூலைபங்கனெனறூதேடாகாளம். (கஉ)

* தேயபபொருடெரிநதூதேடாகாளம
தேசிகனருமபுவெனறூதேடாகாளம. (கங)

கூறுமபிரமாணமூதேடாகாளம
கோடிமறைகளெனறூதேடாகாளம. (கச)

இநதிரனசாபமணுூதேடாகாளம
இட்டாரிழிஞரொனறூதேடாகாளம. (கரு)

தோளகளிறசுட்டாரொனறூதேடாகாளம
துடிபபரிறநதுமெனறூதேடாகாளம (கசு)

பொயபபாஞசாரதிரமூதேடாகாளம
போறறுதலகூடாதெனறூதேடாகாளம. (கஎ)

வைதிகமாகாவெனறூதேடாகாளம
வைணவநூலகளெனறூதேடாகாளம. (கஅ)

பூதியணிநதவரூதேடாகாளம
புண்ணியராவரொன்றூதேடாகாளம். (கசு)

கணமணிபூணடவரூதேடாகாளம
காஞூதுயாககடலூதேடாகாளம. (உ0)

ஐநதெழுததோதிஞரூதேடாகாளம
அழிவிலாநநதரொனறூதேடாகாளம (உக)

‡ உடையவாபூசையெனறூதேடாகாளம்
உததமாகொளவரொனறூதேடாகாளம். (உஉ)

---

* இயானிககபபடுபொருள. ‡ உலகுயிர்களை முறையே உடைமையாகவும, அடிமையாகவுமுடைய பரனதுபூசை. இஃதுஆகமாாததமாகிய சிவபூசையென றறியததக்கது.

ஞானந்திரிவிதமுந்தேடாகாளம்
நாடியுமுன்னிரண்டுந்தேடாகாளம். (௨௩)

எஞ்சியதொன்றேயென்றாதேடாகாளம
எற்குஞ்சிவஞானமுந்தேடாகாளம். (௨௪)

முத்திநிலையினைவுந்தேடாகாளம்
முத்தாகளபெற்றொன்றாதேடாகாளம். (௨௫)

சாற்றுமகுருபரனுந்தேடாகாளம
சம்பந்தநாதனென்றாதேடாகாளம். (௨௬)

காழியிலவதாரனென்றாதேடாகாளம
கண்மணியாவானென்றாதேடாகாளம. (௨௭)

மாலுக்குமுத்திதந்தாதேடாகாளம
மாலருளசெய்தானென்றாதேடாகாளம (௨௮)

இந்திரனமாலயனுந்தேடாகாளம்
எதநுமடியனென்றாதேடாகாளம். (௨௯)

மெய்யடியாரகேவலுந்தேடாகாளம
மேவிப்பணிவோமென்றாதேடாகாளம். (௩௦)

சைவந்தழைத்தோங்கவுந்தேடாகாளம
சத்தியமைசானென்றேனவுந்தேடாகாளம. (௩௧)

திருச்சிற்றம்பலம்.